

KATONA SÁNDOR

A mi európai

ŐSTELEPES NÉPÜNK

nyomában, a szülőhazánktól a közbe-
eső őshazákon át a beérkezésig a
Kárpát-medencébe.

KETTŐS NÉPNEVÜNK – a MAGYAR és HUNGÁR – eredete, ősisége és értelme

SOMOGYI ZOLTÁN KIADÁSA, 1993.

„A magyarság európai léte nem Szent Istvántól, de nem is Árpád apánktól kezdődik, hanem legalább 5.000 évre nyúlik vissza! ”

(Prof. dr. BARÁTH Tibor)

Az első vérszerződés

KATONA SÁNDOR



Ősárjak és szittyák között

A mi európai

ŐSTELEPES NÉPÜNK

nyomában, a szülőhazánktól a közbe-
eső őshazánkon át a beérkezésig a
Kárpát-medencébe.

KETTŐS NÉPNEVÜNK

- a **MAGYAR** és **HUNGÁR** -
eredete, ősisége és értelme

SOMOGYI ZOLTÁN KIADÁSA, 1993.

BEVEZETÉS

„Nincs még egy tényező, amely a NEMZET fennmaradását hatásosabban szolgálná, mint a vallásos kegyelet értelmében megerősödött – az őseredetig visszanyúló – TÖRTÉNELMI TUDAT. (A Magyarságtudomány alapelveiből)

A valóságghú, magyarérdekű történelemszemléletünk AKARATOT és ERŐT ad az ÚJRA FELEMELKEDÉSÜNKHÖZ. Ezzel szemben: az idegenek által ránkényszerített hamis történelemszemléletünk ELSORVASZTJA nemzeti ÖNBECSÜLÉSÜNKET.

A magyar ifjúság az iskolában, – de felnőtt társadalmunk is – történelmünk ÖSSZKÉPÉRE kíváncsi; – népünk folyamatosan elbeszélte ŐSTÖRTÉNETÉRE... Ha ilyet nem kapnak, akkor kiábrándulnak belőlünk, mert ennek a hiányában nem ismerhetik meg soha igazi magyar ŐSISÉGÜNKET, de nem ismerik meg önnmagukat sem, mint magyart és nem fogják ismerni magyarságukat sem... S ez nagyon veszedelemes valami! Halálba torkolló végelgyengülés a Nemzet számára. S ellenségeink pontosan ezt akarják, erre várnak...

Eme veszélyek tudatában nagy lelkesedéssel értesültem a Magyar Életért Mozgalom példát mutató s eléggé fel nem becsülhető magyarságszolgálatáról, amelynek keretében Prof. Dr. BARÁTH Tibor történész egyetemi tanár nagyszerű „TRILÓGIÁJÁT” „A magyar népek őstörténeté”-t 5.000 példányban újra kinyomtatta és azt ott-hon is elfogadható áron terjeszti. – Ezzel párhuzamosan – SOMOGYI Zoltán, a M.E.M. ügyvezető igazgatója kihozta „A magyar őstörténelem”-dióhéjban– zsebkönyvét – elsősorban a hazai „vékonypénzű” s a rohanó életben olvasáshoz alig-alig hozzájutó honfitársainkra gondolva, mindössze 48 Ft-os árban. – A visszhang nyomán immár a harmadik TÖRTÉNELEMSZEMLELETÜNKET felelevenítő – vállalkozásként – pályázatot hirdettek a „kettős nép-

nevünk” – MAGYAR és HUNGÁR – eredetének, értelmének és ŐSISÉGÉNEK a megállapítására.

E sorok írója kész örömet elkészítette és benyújtotta pályázati dolgozatát, amit a bíráló bizottság az első díjjal tüntetett ki. – Ez a kis könyvecske ennek a pályamunkának kissé kibővített adatolását tartalmazza. Összeállításomban iparkodtam – a szigorúan vett pályázati három kérdés megvilágításán túlmenően – rövid áttekintést, keretet adni az ifjúságunkat különösen érdeklő legfontosabb ŐSTÖRTÉNET SZAKASZRÓL is: szülőhazánk, – őshazáink – közbeeső telephelyeink – elvándorlásaink – azok útvonalai – beérkezésünk a Kárpát-medencébe –, s mindeme helyeken a NYELVÜNK, KULTURÁLIS és CIVILIZÁCIÓS TELJESÍTMÉNYEINK kimagasló eredményeiről.

Kérem a nyájas olvasókat, FOGADJÁK ezt az összeállítást olyan megértéssel s szeretettel, mint amilyenrel én azt kidolgoztam.

Kedves fiatal Honfitársaim, – mint ahogy az öregedő, lombjavesztett fa, rügyeibe, ifjú hajtásaiba sűríti minden életerejét, a magyarság is ifjúságában látja minden reményét; – azt akarja fejleszteni, erősíteni; a mi régi nemzedékünkénél KÜLÖNBNEK tenni. Titőletek, az új generációtoktól függ népünk JÖVŐJE, élete vagy halála. Attól, hogy elfogadjátok-e, HAJLANDÓK vagytok-e tovább SZOLGÁLNI a nemzetfenntartó NAGY GONDOLATOKAT ? ISTEN adja, hogy úgy legyen !

Végezetül, de nem utolsó sorban hálás köszönetemet fejezem ki SOMOGYI Zoltán igazgató úrnak, mert ez a kis könyvecske, de az előbb említett többi kitűnő kiadványok is kizárólag az ő nagylelkű és bőkezű támogatása révén kerülhettek kiadásra.

München, 1993 október

Katona Sándor
(Németország)

TARTALOM

Bevezetés	1. oldal
I. Rész:	4. oldal
Három földrészre indulunk – őseink nyomában. Négy „útikalauzunk” bemutatása. BARÁTH Tibor – útmutatásai. Szülőhazánk. BOBULA Ida szumir–magyar nyelvrokonságunk bizonyítója. – CSÓKE Sándor összehasonlító nyelvész szaktudós levezetései. – Előzetes megjegyzések kutatásaink megalapozásához „A FÖLD korszakai. – A Kárpát–Duna–medence kiala-kulása. – A jégkorszakok kihatása ELŐDEINK sorsára.” Termékeny Félhold. Turán. Ősi nyelvemlékek lelethelyei. Kultúra és civilizáció. A HÚN Birodalom. – Avarok. – Majd: ÁRPÁD nagyfejedelem (896)⁽¹⁾ beszünteti az egymással rövidlátóan széthúzó nyolc „kiskirály” vetélkedését s végrehajtja a HON-EGYESÍTÉS mesterművét.	
II. Rész:	34. oldal
Őskori néprészeink – SZKYTIÁBAN és TURÁNBAN. A „Kasmíri Csoda” – a népi emlékezet bizonyító ereje –. PADÁNYI Viktor: tisztázza a VALÓSÁGOT az európai kultúr- és civilizációs teljesítmények terén. BARÁTH Tibor professzor Úr kibővítette az őstörténeti kutatásunkat Mezopotámián túl Előázsiára és Egyiptom területére.	
III. Rész:	44. oldal
Népneveink vizsgálatánál rátérünk a KUSOK-ra. Padányi Viktor csodálatos KIMUTATÁSA a 2700 éves korszakban – a „titokzatos” nép-névről... Baráth Tibor megállapításai. Az árják egyenes leszármazói vagyunk. A magyar nyelv ŐSNYELVE. ÍRÁSUNK. A rendszeres ÉLELMISZER-TERMELES feltalálói. ŐSEURÓPAIAK vagyunk. Néppé válásunk – az ŐSNÉPTŐL az ŐSNYELVIG. Az eurázsiai ŐSNYELVRŐL.	

Felhasznált irodalom:	80. oldal
Ábrák, térképek jegyzéke: (Függelék)	82. oldal

Magyarázat: ⁽²⁾ = lábjegyzetek ^[8] = szöveg-vázlatok, térképek

I. Rész: SZÜLŐHAZÁNK

Három földrészre vezető szellemi útra indulunk, hogy felkutassuk őseink szülőhazáját. Több ezer kilométeres utazásunk alatt követjük eleinket közbenső telephelyeikre, hogy rögzíthessük: a magyar nép SZÜLŐHAZÁJA földrajzi HELYE szerint is megegyezik a mai történet-tudomány ismeretei szerint nemzetközileg elismert eurázsiai ÓSNÉP szülőhazájával.

Eme összeállítás összefoglalójában számos (némelyeknél szinte) hihetetlennek látszó válaszokat adunk a címben foglalt kérdésekre. Jól tudjuk, hogy a nyájas olvasók meggyőződése csakis kellő alaptájékozódásból eredő tárgyismeret nyújtás útján alakítható ki. Nem vitás: az őstörténelmi ismeretek nagyrészt hiányoznak – nemcsak a szükséges forrásmunkáktól évtizedek óta elzárt – otthoni társadalomnál. Ezért célszerűnek látszik, hogy kedves olvasóinkat a történelem előtti időkbe s régeltűnt ósrégi országokba vezető képletes kirándulásunknál – eme szakterületet a legmagasabb nívón ismerő tudós kalauzokkal kísértessük el.

Ez a módszer adja meg számunkra az összképet, mindnyájunk meggyőződésére népünk őstörténelmi kulcskérdéseire, mint az ÓSHAZA, ÓSNYELV s a jelen tanulmányunkban felvetett három kérdés egyértelmű tisztázásához is.

1. HONNAN ÉS MILYEN MESSZIRŐL JÖTTÜNK ?

Egy KÍNAI KÖZMONDÁS azt mondja: „Még egy több ezer mérföldes⁽²⁾ kirándulás is egyetlen lépéssel kezdődik.” – Kútforrásokból tudjuk, hogy őseinknek nem ezer mérföldet, hanem annak legalább a tízszeresét kellett megtenniök – s azt nem évszázadok, hanem évezredek alatt – amíg

IV. Rész:

55. oldal

Édes anyanyelvünkről – a külföld mérvadó tudós intézmények ÉRTÉKELÉSE. SORBONNE Paris. – Róma – Világkongresszus. Nyelvünk dallamossága. – John BOWRING megható állásfoglalása. A legmodernebb korszerű nyelvtudomány, a „glottokronológia” bizonyítékai. – Kik voltak a Kárpát-medence ŐSBIRTOKOSAI? – NAGY Sándor – a telephelyek tízezreivel bizonyítja kárpát-medencei ŐSISÉGÜNKET= őshonosságunkat (autochton jogunkat ...) Bárczy Zoltán: a magyarok ősei a szkita nép volt. Baráth Tibor bemutatja, hogy az ókori helynevek szerint melyek voltak hazánkban a bronzkorban a legsűrűbben lakott kultúrterületek. – Elsőbbségünk (bizonyítása). – Az ősi TELEPHELYEINK és az okleveleinken ellenőrzött SZEMÉLYNEVEK perdöntő ereje! ÁRKAY László a Kárpát-medence Népbiológiája megállapítja a történelmi FELELŐSSÉGET a magyar milliók eltüntetéséért... A Nemzet EMLÉKEZETE – a MITOLÓGIA varázsereje.

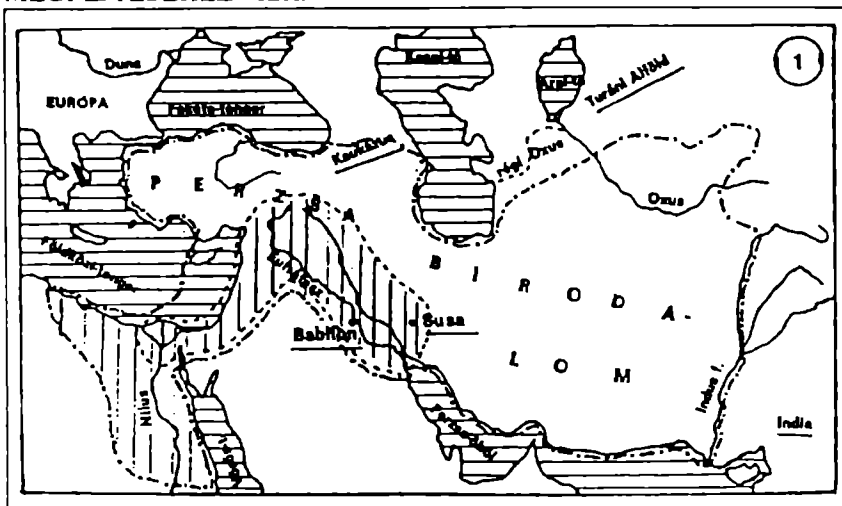
V. rész:

73. oldal

Népneveink ŐSISÉGE. Nyelvünk legalábbis EGYKORÚ az eurázsia ŐSNYELVEL. Kereken nyolcezer évesnek tekintjük. Népneveink EREDETE: ősnyelvünk vitathatatlanul elsődleges nyelv, amelyben megörököltette legcsodálatosabb TELJESÍTMÉNYÉT, t.i. az eurázsiai nagytérségben elindított – FÖLDMŰVELÉS feltalálását. A magyar és HUNGÁR népneveink ÉRTELME. BARÁTH Tibor és CSÓKE Sándor okfejtése szerint egyértelműen haza, föld, ország jelentések, még földművest, parasztot is jelent. Újbóli rögzítése hatalmas MŰVÜNKNEK: a FÖLDMŰVELÉS TUDOMÁNYÁNAK a feltalálását. Utószó: A CSODASZARVAS ma is itt van közöttünk s a legerősebb ÖSSZEFOGÁSRA INT BENNÜNKET.

a mostani végleges hazájukba „visszatértek” (ahogy ezt a gesztáinkban olvashatjuk) s az ősi legendáikból rég ismert Pannóniában – úgy berendezkedtek, hogy Magyarországon „megfogyva bár, de törve nem” minden veszély és csapás ellenére is – élnek.

Ahhoz, hogy a tanulmányom címében rögzített három kérdésre valószínű választ adhassunk, meg kell kérnem a nyájas olvasót: kövessen el engem egy ilyen időtlen-időkre és jó tízezer mérföldes szellemi KIRÁNDULÁSRA. Útvonalunkat az alábbi vázlat mutatja. „Kalauznak” pedig azokat a kiváló barátainkat kérem fel, akik az előttünk álló iszonyatos terjedelmű „terepet” a legjobban ismerik. Az ő fényképeiket is mindjárt ideiktatom, hogy lássuk, kikhez kell fordulnunk, ha bármiféle útbaigazításra lenne szükségünk „útközben”. Ők majd – mint ilyen hatalmas „túrakon” ez szokásos – elmagyarázzák nekünk, hogy „honnan” jöttek ősünk, – hol s merre jártak, – mit végeztek útközben, – milyen (rokon vagy ellenséges) népekkel éltek szomszédságban s kikkel olvadtak össze – a szó legszorosabb értelmében véve – ami eme tanulmányunk „kirándulásunk” – kulcskérdése, t. i. a kettős népnevünk problémája MEGFEJTÉSÉHEZ vezet.



1. vázlat; átvéve BARÁTH Tibor professzor „A Magyar Népek Östörténete” második kötete 158. oldaláról. Túloldalon átv teszi a tájékoztatást a professzor úr ...

A Perzsa Birodalom nemcsak az ún. Tennékeny Félholdat foglalta magában mint megelőzőleg az Asszír Birodalom (a térképen szaggatott vonallal jelezve), hanem az egész inagyar óshazát a Földközi-tengertől és Nílustól az Indus folyóig minden földet.

BARÁTH TIBOR



Prof. Dr. BARÁTH Tibor, a kolozsvári Tudományegyetem volt történelemtanára, emigráns történészeink népszerű nestora volt. A szó szoros értelmében véve – éjjelt-nappallá téve – 11 év kemény és küzdelmes tudományos munkásságával megrázóan új gondolatokat vetett felszínre. Az élete művével – „A Magyar Népek Östörténete” – három pazar kötetben, összesen 667 oldalon koronázta meg példát és utat mutató nemzetszolgálatát. Eme összeállításom ADATOLÁSA javarészt tőle – a jelen témánkhoz tartozó műveiből

kiválasztott (1.147 oldalnyi) valóság-hű kútforrásaiból származik. Érthető és jogosult, ha ettől a kimagasló szaktörténész-tudóstól kérünk alap-tájékoztatót a magyar őstörténetről. „A történetírás nem más, mint adatgyűjtés...” Az őstörténet esetében pedig ezen fölül „üzenetgyűjtés”, ahol a népi hagyományok, a NEMZET EMLÉKEZETE, a MITOLÓGLÁNK aranybányájában szunnyadó drágakövek FELFEDEZÉSE; majd ezeknek a „mozaikkövecskéknek” a bizonyosságot megközelítő valószínűség értékeit a helyes „egymás utáni sorrendbe” beillesztve a valóság-hű VILÁGTÉR és a szinte mérhetetlen IDŐ KERETBE való BEIKTATÁSA. Mindezek intelligens elvégzése adja meg számunkra a meggyőző ÖSSZKÉPET, ahonnan kielégítő VÁLASZOKAT meríthetünk – még olyan „fogas” s bonyolult KULCSKÉRDÉSEKNÉL is, mint amiknek a megoldására vállalkoztunk. De most már adjuk át a szót annak a tudósunknak, aki látnoki lángeszével lépésenként rávezet bennünket a még zárt ajtó mögött rejlő útbaigazító tárgyismeretre.

2. Mik a magyar ŐSTÖRTÉNET-kutatás területi s nyitott kérdései?

„ŐSTÖRTÉNET” alatt nemzeti múltunknak azt a szakaszát értjük, amely megelőzi a 896. évet, Árpád nagyfejedelem magyarjainak a Duna-medencébe való beérkezését. Őstörténetünk ilyen elhatárolása hagyományos gyakorlaton alapszik, de módszertanilag is indokolható. Történetünk ez ősi szakaszát jelen tudásunkkal a Kr.e. 4. évezredig⁽³⁾ visszamenőleg nyomozhatjuk. Ott kezdődnek u.i. az első olvasható magyar nyelvű írásbeli feljegyzések. Múltunk ókori szakasza eszerint körülbelül négyszer olyan hosszú időt ölel fel, mint közép- és újkori történetünk együttvéve. (Baráth Tibor: „Tájékoztató az újabb magyar őstörténeti kutatásokról”, 1973.)

A magyar őstörténet kutatója elsősorban a következő kérdésekre igyekszik feleletet kapni:

- 1.) melyik az a földrajzi táj, amelyen a magyar nép ősi részlegei a legkorábban észlelhetők, vagyis hol laktak őseink, merre volt az őshazájuk ?
- 2.) milyen faji elemekből tevődtek össze időről-időre az ősmagyarok egyes csoportjai; meddig őrizték meg magyar jellegüket a mely ágak tekinthetők az ősi törzs egyenes folytatásának ?
- 3.) mik a magyar mai nyelv jellemző vonásai s mennyiben tér el ettől az a nyelv, amelyet őseink a Kr.e.-i évezredekben beszélhettek ?
- 4.) milyen műveltsége volt az őshazában lakó magyar néprészeknek ?
- 5.) Megállapítjuk, hogy milyen okok miatt, hogyan és mikor hagyták el őshazájukat a távozó részlegek = az u.n. „szétvándorlás” körülményeit – s „útközben” hol és mennyi időre állapodtak meg; ott milyen új országokat alkottak stb.?
- 6.) külön figyelem tárgya az EURÓPÁBA vándorolt néprészek területi- és időbeni elhelyezkedése... s azok további sorsa ?
- 7.) a legfontosabb: természetesen a DUNA-MEDENCÉBE ÉRKEZETT MAGYAR NÉPHULLÁMOK ELEMZÉSE.

A beérkező különféle magyar néphullámok KIINDULÓPONTJÁNAK MEGÁLLAPÍTÁSA, BEÉRKEZÉSÜK IDEJÉNEK TISZTÁZÁSA és a mai „magyar nemzetté” való összeolvadásuk felvázolása. Már ez a hét kérdés mutatja, hogy a magyar őstörténet tulajdonképpen a magyarul beszélő népek VI-LÁGTÖRTÉNETE! Roppant elágazó és bonyolult tudomány ez; nyomozása oly sokoldalú ismereteket kíván, amely a történettudomány területét jelentősen meghaladja. Ezért a magyar őstörténet-kutatásban a történelemmel szomszédos tudományok is részt vesznek; elsősorban a nyelvészet, írástörténet, mitológia, embertan, földrajz és természettudomány stb. u.n. „társtudományágak” is.

A nyájas olvasó szíves megértését kérem (s feltételezem) ahhoz, hogy BARÁTH Tibor páratlan tudós történetészünket a továbbiakban – röviden, de mély tisztelettel – „Professzor Úr”-ként fogom felemlíteni. (Személyesen tapasztaltam u.i., hogy ezt a roppant népszerű zseninket a 30.000-nyi montreáli

magyarság ilyen módon „becézte” a társaságban – s mindenki tudta, hogy „őröla” van szó...) Az előbbiekben említett életművét: „A magyar népek őstörténete” című háromkötetes történelmi „aranybányáját” pedig ettől kezdve a „Baráth-trilógia” kifejezéssel jelölöm meg, s remélem, hogy azt összmagyarságunk – nem is sokára – „Nemzeti Evangéliumunk”-ként fogja emlegetni.

A Professzor Úr 1973-al kezdve adta ki a Trilógiája egyes köteteit. S ezekhez – mintegy – azok „bejelentésére és megindoklására” küldte szét „híveinek” azt az 55 oldalas „gyöngyszemét”, ami nem került „könyváruusi forgalomba” (1973.) „Tájékoztató az ÚJABB magyar őstörténeti KUTATÁSOKRÓL” címmel. Emé „Őstörténelmi tízparancsolata” vezérelveként mottójául PADÁNYI Viktor – a Professzor Úr mellé szegődött, s ugyanazon hullámhosszon gondolkodó és munkálkodó – zseniális fiatal történet-filozófus jelszavát választotta: „Egy nép történelme erkölcsi vagyon, amit minden hű fia gyarapítani igyekszik”. Padányin kívül névszerint is kiemeli a Professzor Úr az ő Trilógiája óriási témakörében övele szorosan együttműködő másik két bátor „fegyvertársát”:

BOBULA Ida nagyfelkészültségű nyelvész-szumirológust és CSÓKE Sándort, a valószínűleg legtermékenyebb (s a szumir-területen kívül a magyar nyelv védelmében annyira fontos szláv, ó-török, ó-görög, cseh, a szlovák, a hetita, urartui s a hurrita) nyelvek, s mindezek mellett az ú.n. „jövövény-szavak” a mi nyelvünk javára történt tudományos tisztázását, is kilenc vaskos kötetben, összesen 1481 oldalon!! (összehasonlító nyelvészet; hátrább részletesen is megemlékezünk róluk. – KS)

Emé négy „apostoli küldetésű” ÓRLELKŰ MAGYAR TUDÓS vezéregyénisége a Professzor Úr volt. Ő foglalta világos KERETBE őstörténelmünket, aki nemcsak életkorával volt „rangidősünk”, hiszen ő már a két világháború között tanszéktulajdonos, rendes egyetemi tanár volt a MAGYAR TÖRTÉNELEM SZAKON a híres kolozsvári Tudomány Egyetemen. Mindezt azok felé számon szerény ismertetőként, akik még nem ismerték, még a nevét se’ igen hallhatták az ú.n. „szovjet-hódoltsági” kor majdnem 50 siralmas évében.

De: ezzel átadom a szót a Professzor Úrnak, hogy a nyájas olvasók megismerhessék az általa szerkesztett „Magyar Őstörténelmi Evangélium”-ot.

„A II. világháború után nyugatra ment magyar tudósok érdeme:

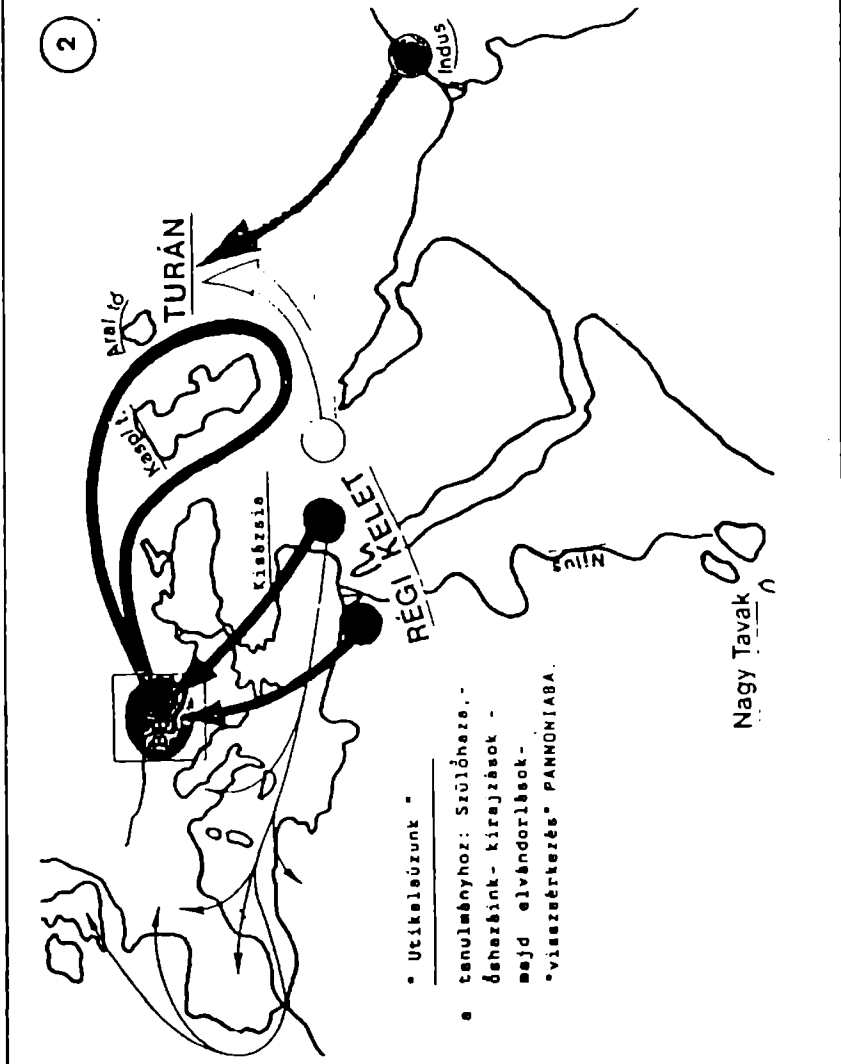
1.) Az 1945-ben bekövetkezett tragikus események következtében Magyarországot nagy tömegben hagyta el a lakossága. Ebben a kirajzásban számos tudosunk is nyugatra távozott, akik a MEGVÁLTOZOTT viszonyok között otthon amúgyis kenyér nélkül maradtak volna. Ezek a nyugatra ment magyar tudósok új működési területet találtak az ú.n. „RÉGI KELET” (Mezopotámia, Egyiptom stb.) magyar vonatkozásainak kifürkészésében. Az új munkaterület és hivatás felismerése nagyrészt BOBULA Ida nevéhez fűződik, aki ott vette fel a kutatások vonalát, ahol Varga Zsigmond 1942-ben elhagyta és aki az elért eredmények KÖZTUDATBA vitelén is sokat fáradozott. (Erről később bőve-

ben. KS). Bobula Ida az ezer körüli szumir-magyar közös szó megállapításával – a szumir – nyelvrokonság tényét a SZÓKINCS tekintetében is TUDOMÁNYOS IGAZSÁGGÁ emelte. Nemzetközi helyeslések után sikerült neki azt is igazolnia, hogy „a szumir LÉLEK és a szumir NYELV fő ÖRÖKÖSEI a magyar nyelv és a magyar NEMZET”. Többoldalú erőfeszítés nyomán a szakértők közelebből is meghatározták a szumir és a magyar nyelv ROKONSÁGÁT. A leggyakrabban olvasható megítélések szerint a mai magyar nyelv egyenes folytatása a Kr.e. III. évezredbeli mezopotámiai nyelvnek, avagy fordított fogalmazásban: a mezopotámiai nyelv nem más, mint a mai magyar nyelv ŐSI FORMÁJA! CSÓKE Sándor szerencsés kifejezéssel így állapíthatja meg a két nyelv viszonyát: „Kevés hangtani és alaktani ELTÉRÉSSSEL a szumir NÉP-NYELV, a beszélt nyelv, már nagyjában AZONOS volt a magyar nyelvvel!” Szumir szakértőink a szumir-magyar nyelvrokonság megállapítása után azt is megkísérelték, hogy az ősi mezopotámiai és a jelenlegi Duna-vidéki magyar tömb között fennálló térbeli és időbeli ŰRT kitöltsék; vagyis felderítsék a két néptömb között hiányzó történeti összefüggéseket s ezáltal a szumir-magyar nyelvrokonságon túlmenően a szumir-magyar NÉPROKONSÁGOT is IGAZOLJÁK.

2.) A magyar ŐSTÖRTÉNET-KUTATÁSOKAT ki kell terjesztenünk a RÉGI KELET nyugati felére: Egyiptomra, Szíriára, Kánaánra stb. (4)

A magyar őstörténet orientalista képéből azért hiányoznak lényeges részek, mert a magyar kutatások mindezekéig az ókori magas kultúra SZÍNHELYÉNEK – a RÉGI KELETNEK – csupán a KELETI FELÉRE, azaz Mezopotámiára terjeszkedtek ki. NYUGATI felére: Egyiptomra, Szíriára, Kánaánra, stb. NEM! Pedig ez a terület nemcsak nagyobb, mint a mezopotámiai, hanem gazdaságilag is sokkal értékesebb, következésképpen sokkal NÉPESEBB volt és ami a FÖ: földrajzilag közelebb esett Európához. Mindezekon fölül: ősi magyar nyelvét idegen befolyástól mentesen ezer évvel TOVÁBB meg tudta őrizni, mint Mezopotámia. Eleve is kézenfekvőnek látszik, hogy Európa, de különösen a DUNA-MEDENCE – először – a RÉGI KELET nyugati felének az EMBER TARTALÉKÁBÓL töltődött föl! Egyiptom és a vele kapcsolatos részek magyar nyelvi és népi vonatkozásaival a régibb magyar történetírók is foglalkoztak. Legtöbbször Kánaán fontosságát emelték ki, de néhányan Egyiptomét is (pl. a latinul író F.THOMAS, aki 1806-ban Budán kiadott könyvében „Conjecture de ORIGINE, prima SEDE et LINGUA Hungarorum” a magyar népek őshazáját kifejezetten a NÍLUS völgyében találta meg. Az egyiptomi kultúrtáj emlékeinek magyar szempontjából való ÚJABB KIÉRTÉKELÉSÉRE és az adatoknak őstörténetünk KERETBE való BEILLESZTÉSÉRE – a Professzor Úr – tett kísérletet az – eme ÖSSZEÁLLÍTÁSOM OKFEJTÉSE GERINCÉT képező – TRILÓGIÁJÁBAN. Jelenlegi nyelvészünk közül CSÓKE Sándor volt az egyetlen, aki erre az

(Fentiek követéséhez ideiktatom a mi „Útikalauzunk” áttekintő kis vázlatát)



„egyiptomi vonalra” felfigyelt és „Egyiptomi igazságok” c. tanulmányában (A NAP FIAI, 1970 nov.-dec.) konkrét példák alapján vette szemügyre „az egyiptomi és mezopotámiai (magyar) nyelv kezdeti azonosságát.”

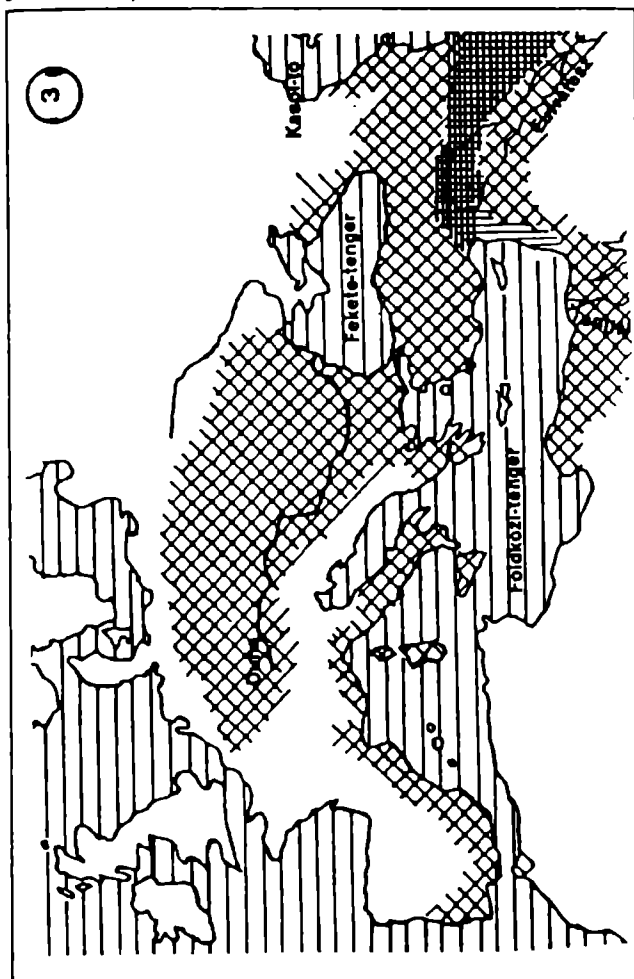
Az egyiptomi KULTÚRA is megszámlálhatatlan írott okmányt hagyott korunkra. Ezek az okmányok a Nílus völgyében főleg hieroglifákkal készültek, de Kánaánban, Szíriában, az Égei-szigeteken és a Balkán-félszigeten főleg rovásírással. E kétféle írással készült okmányok közül e sorok írója több százat elolvasott és a „Magyar őstörténete” (a TRILÓGIÁJA – KS) keretében azok jelentős részét eredetiben és ábécés átírásban is bemutatta. Aki ezeket az okmányokat a szerző (a Professor Úr) kalauzolásával mellett végigböngészi, magától észreveszi, hogy egyiptomi és kánaán–szíriai vonatkozásban, ahol közvetlenül a forrásokkal dolgozunk, nincs szükség olyan körülményes és nehézkes elemzésre, mint a szumir esetében. Az eredeti okmányok MEGSZÓLALTATÁSÁVAL itt sok új adat birtokába jutottunk, amelyek segítségével – egyesítve más adatokkal – nevezetesen a már eddig is meglehetősen ismert egyiptomi, föníciai és kánaáni KIVÁNDORLÁSOK adataival, valamint a Kréta szigetének, az Égei-szigeteknek és a Balkán-félsziget benépesítésére vonatkozó EREDMÉNYEKKEL – valóban azt mutatják, hogy EURÓPA tájaira a KELETI eredetű magyar népek ZÖME nem Mezopotámiából, hanem a közelebb eső egyiptomi KULTÚRÁBÓL ÉRKEZETT – a Földközi-tenger keleti öbleire támaszkodó országokból. Ennek megfelelően: Európa különböző tájain nem is a mezopotámiai ÉKÍRÁS bukkan fel alkalom adtán, hanem a föníciai–kánaáni ROVÁSÍRÁS és az egyiptomi HIEROGLIFIKUS írás.

Az Európába való átvándorlás ÚTVONALAIT is világosan megállapíthattuk és bőséges adattal igazolhattuk. (Lásd az előző oldalon beiktatott „útikalauz-vázlatunkat”). Az egyik főútvonal a Balkán-félsziget közepén haladt, a Vardar és Morava folyók völgyében, délről északra és egyenesen a Duna-medencébe vezetett. Ezen az útvonalon nemcsak a bevándorlók, hanem a Régi Kelet csi-szolt kőkor és bronzkori kultúrájának tárgyai is, mint ez KÖZISMERT a régészetben. A másik főútvonal a Földközi-tenger VIZI ÚTJA volt, amelyen a vándorlás közvetlenül Dél- és Nyugat-EURÓPÁBA irányult.⁽⁵⁾

Továbbmenőleg: nemcsak az Európába való átvándorlás KIINDULÓPONTJÁT és ÚTVONALAIT tudtuk lépésről lépésre követni és adatokkal IGAZOLNI, hanem azt IS, hogy az Európába beérkezett részlegek HOL ÁLLAPODTAK meg VÉGLEGESEN. Azaz esetenként HOL s MI VOLT a vándorlás VÉGÁLLOMÁSA. (Összeállításom fő feladata, meggyőző erejű ELVÉGZÉSÉHEZ különösen fontos a következő okfejtése a Professor Úrnak. – KS)

A magyar SZÓKINCSÜNK tanúsága: Az a magyar szókincs ugyanis, amelyet az egyiptomi okmányokból, a kánaáni és a Hétország-i (Hettita) forrásokból, valamint az angol-amerikai tudósok idevágó munkáiból összeállíthattunk: a hitvilágra, kormányzásra és közigazgatásra vonatkozik: isten- király és népneveket, valamint FÖLDRAJZI elnevezéseket tartalmaz. Ezek a szavak és nevek MIND megtalálhatók az Európában észlelhető ELSŐ ÁLLANDÓ LAKOSOK hátrahagyott emlékeiben, gyakran AZONOS kultikus tárgyak kíséretében és nem egyszer ROVÁSÍRÁSSAL, vagy hieroglifákkal készített feliratokkal.

Ezzel a segítséggel megállapítható volt, hogy a KŐ- és BRONZKORBAN Európába érkezett magyar nyelvű néprészek legkorábban a DUNA-MEDENCÉBE érkeztek, – egymás utáni hullámokban – röviddel azután pedig Európa déli és nyugati részébe is, még hozzá TEKINTÉLYES TÖMEGEKBEN. Ezek a RÉGI KELET nyugati feléből kiinduló és Európába dél felől behatoló magyar néprészek alkották a kontinens ELSŐ ÁLLANDÓ jelleggel LETELEPEDETT LAKOSSÁGÁT, a MAGAS KULTÚRA MEGHONOSÍTÓIT, Ők lettek Európa FELTÁRÓI, az ELSŐ HITELES EURÓPAIAK.”⁽⁶⁾



Az első földműves lakosság Közép-Európába Kr. e. 3000 táján már beérkezett. Európa középső része előnyös helyzetben volt, mert a Duna-völgye révén összeköttetésben állt a keleti kultúrával, ahol egyes tájakon (a sűrű kockázással jelölt területen) már Kr. e. 5000-től kezdve rendszeresen foglalkoztak kenyérmagvak termelésével (91 m 239) (Baráth Tibor „A magyar népek őstörténete” III. kötet hatodik könyv, 97. oldal vázlata.)

Kr. e. I. évezred elejétől megkezdődik a Kárpát-medence keleti irányából végbemenő további feltöltődése.

Amikor u.i. – a megváltozott politikai viszonyok miatt – a Régi Kelet térségéből való elvándorlás lehetősége megszűnt, majd a Kr. e. évezred elején a BALKÁNI FOLYÓSZÓ is eldugult, akkor megkezdődött a KELETI irányból való Európába vándorlás a Kaspi-Oxus és Aral-tó környékén az u.n. TURÁNBAN élő embertartalekből. Ebből a mezopotámiai kultúrkör északi szélén elhelyezkedett turáni forrásból főleg Kelet-Európa töltődött fel a Dnyepper, Don és a Volga völgyének kalauzolása mellett, valamint a Duna-medence steppe jellegű sík tájai.

A bejövő turáni népeket szkita, hún és avar néven régóta ismeri a történettudomány, de NÉPISÉGÜKET nem tudta pontosan megállapítani; magyar voltukra mi jöttünk rá. Az előadott széleskörű vizsgálat nyomán KIDERÜLT, hogy a mai magyar származású népek – magyarok, finnek, észtek stb. – ezen a kontinensen MINDEN MÁS NÉPHEZ képest ÓSLAKÓK, azaz nekik időbeli ELSŐBBSÉGÜK van Európában (=predecessio) s mivel leszármazóik MEGSZAKÍTÁS nélkül MÁIG itt élnek, egyúttal van NÉPI FOLYTONOSSÁGUK is (continuitas). Tévednek tehát azok az „indo-európai” kutatók, akik – egészen a legutóbbi időkig – azt hitték, hogy ŐK TÁRTÁK fel EURÓPÁT és a „finn-ugor (valójában magyar) népek az ő” kulturális rezervációjukba „BERONTOTTAK”. Bebizonyosodott, hogy már ÁRPÁD nagyfejedelem beérkezése előtt (s méghozzá közel 4000 éve) is MAGYAR NYELVŰ NÉPEK laktak a Duna-medencében. Világosan kirajzolódott előttünk KELETI KUTATÁSAINK BETETŐZŐ EREDMÉNYE: AZ ÖSSZEFÜGGŐ ÉS HITELES ÚJ MAGYAR ÓSTÖRTÉNET.

A NYUGATI MAGYAR TUDÓSOK ÚJRAFOGALMAZTÁK A NEMZET TÖRTÉNETI TUDATÁT

A PROFESSZOR ÚR itt taglalt útmutatója zárórészében így ír:

„Óstörténetet írni elsősorban tudományos vállalkozás. Az elért eredményeknek azonban messzesemenő NEMZETPOLITIKAI JELENTŐSÉGÜK is VAN, mint ahogy az ÓSTÖRTÉNETNEK mindig is volt. A magyar népek csodálatos MŰLTJÁT, hallatlan KULTURÁLIS TELJESÍTMÉNYEIT, amíg annak OKMÁNYAI a föld alatt lappangtak és el nem olvastuk őket a mi nyelvünkön, más népek magukénak könyvelték el, ami hatalmasan segítségükre volt politikai céljaik elérésében. Ha most a IGAZSÁG kiderül, ugyanez a politikai fegyver a MI KEZÜNKBE kerül. RAJTUNK áll, hogy a magyar NEMZETVÉDELME eme új eszközték sikeresen HASZNÁLJUK”. (Montreál, 1968. április 14.)

A Professzor Úr említette volt, hogy a Nyugatra került tudósaink új MUNKATERÜLETE és HIVATÁSA felismerése BOBULA IDA kiváló képesítésű nyelvész érdeme volt. Illő róla röviden beszámolnunk.

Prof. Dr. BOBULA Ida



Az emigrációban a magyarság ósi nagyműveltségű származásunk MEGÁLLAPÍTÁSA ügyében önzetlenül, nemzetközi elismerést nyerő tudós munkálkodók széles köréből – az „úttörő GÁRDÁNK” nestora Baráth Tibor – a kimagasló szumirológus Bobula Idát emelte ki. („Tájékoztató az újabb magyar őstörténeti kutatásokról”, 1973, 15.o.) De átadom a szót ennek a nagyfelkészültségű bátor magyar asszonynak. „Summa summarum” cikkében (A „Nap Fiai” , 1973. XI. 11.–12. sz.

„Kevéssel több mint egy évszázada annak, hogy a mezopotámiai romok alól elkezdtek előkerülni az ötezer év előtti SUMIR civilizáció írásos emlékei. Eme írások első megfejtői voltak OPPERT, SAYCE, LENORMANT és más orientalista tudósok. Bár az ismert szavak száma csekély volt, a nyelv szerkezetéből arra következett, hogy az „ÍRÁSFELTALÁLÓK” nyelve „szkita, turáni” jellegű nyelv volt. Oppert hasonlította először (egyébként az ő magyar baráti tanácsadója RÓNAY Jácint (1814–1889) katolikus püspök, aki mint az 1848/49-es szabadságharcunk menekültje ősnyelvésként munkatársa lett a francia Lenormant-nak (1837–1883) és Oppert-nek (1825–1905) s hívta fel a figyelmét eme két úttörő szumirológus tudósra ez a bencés zsenink arra, hogy a szumir táblátskákon talált ékírásos szavakat NEM héber nyelven (ahogy ők ezt így „próbálták”), hanem a magyar nyelv révén tudják megfejteni.)

Ennek az útmutatásnak köszönhető, hogy Oppert a magyar nyelvhez „hasonlította”, Lenormant pedig már határozottan „állította” s több könyvében kifejtette, hogy a RÉGI SUMIR NYELV „legközelebbi ROKONA a MAGYAR NYELV!” Nyilvánvaló lett, hogy az írásfeltalálók népe – melyet közmegegyezéssel suminak neveztek el a tudósok – (erről később többet – KS) teremtettem meg a világ első ismert magas civilizációját. A tőlük való leszármazás dicsőségét hamar megirigyelték a magyaroktól a gazdagabb és hatalmasabb nemzetek fiai. Azok a fajták pedig, melyek századokon át igyekeztek a magyarságot leigázni, kifosztani, rabszolgamunkára fogva kihasználni, ezt a CÉLJUKAT látták veszélyeztetve. Megfelelő (őket kiszolgáló „tudományos”) szerveik természetesen eszerint reagáltak. A sumir-kérdést hatalmas, évtizedes viták

tették hosszú időn át olyan zavarossá, amilyenre egy tenger vizét teszi ezer ijedt és dühös tintahal. A sumir-magyar rokonság tételének védelmezőit: Galgóczyt, Ferenczyt elhallgattatták. Utoljára dr. Varga Zsigmondot a debreceni egyetemen az ókori keleti nyelvek lángelkű professzorát – aki felemelte szavát – agyonhallgatták. A Magyar Tudományos Akadémia megállapította („quasi, mint a középkori Vatikántól származó s azóta a kérlelhetetlen, tudománytalan ELLENVÉLEMÉNYT nem tűrő közhasználatú „szállóigét” hallottuk volna: „Roma locuta, causa finita!” = „Róma nyilatkozott, az ügy el van intézve” – KS). Varga művére vonatkozólag, hogy a „nyelvtani HASONLÓSÁG nem elég a nyelvrokonság bizonyítására, ha nem áll rendelkezésre elég nagyszámú ROKON SZÓ; már pedig a Varga által bemutatott SZÓANYAG csekély.”. Nos, az elmúlt száz év alatt és a ma már ismert sumir szótövek száma több mint 4000-re emelkedett. (Amikor figyelembe kell vennünk, hogy ez csupán a MEGFEJTETT = megvizsgált, sumir több százezerre menő táblácskáknak mindössze a töredéke szakszerű átvizsgálását jelenti – KS). „Ehhez az anyaghoz (mármint a megfejtett sumir szövegekéhez – KS)” én az emigrációban hozzájutva, MEGÁLLAPÍTOTTAM, hogy az ismert szótövekből származtatható MAGYAR SZAVAK és NEVEK száma több mint KÉTEZER; azaz több, mint amennyi „ELÉG” a ROKONSÁGUNK bizonyítására. (Lásd dr. Bobula Ida professzorunk „Kétezer magyar NÉV sumir EREDETE” – Montreal, Kanada, 1970, FŐMŰVÉBEN.). „Kutatási EREDMÉNYEIM egy részét közöltem a „Sumerian Affiliations, a plea for Reconsideration” (1951) készült tanulmányomban. Írásomat barátságosan fogadták a kérdés ISMERŐI közül dr. Varga Zsigmond Debrecenben, Pater A. DEIMEL Rómában, Sir MINNS Cambridgeben, Prof. JESTIN Párizsban, Sir Leonard WOOLEY Londonban. Ez felülmúlta reményeimet. Hiszen számoltam azzal, hogy az általam felújított régi tannal szemben fognak állni a régi „indo-európai” GÖG, a régi semita „érdekeltség”, – a minden lényeges VALTOZÁSSAL – kivétel nélkül ELLENSZEGÜLŐ „céhbeli MARADISÁG” s mindezeknél vehemensebben pedig azok a magyar NYELVŰ és sokszor magyar NEVŰ emberek, akiket vérük vagy érdekük a magyarság régebbi vagy jelenlegi VÉRSZOPÓI táborába vitt. Ezek a bérszolgák eleinte csak sitymálták a sumir ügyet, majd teljes erővel igyekeztek azt megfojtani, agyonhallgatni. Nem sikerült... Ma már százakra megy azoknak a hű magyaroknak a száma, akik otthon és szerte a világon komolyan foglalkoznak a magyar őstörténet déli vonatkozásaival... De az agyonhallgatás taktikája csődöt mondván, most 20–30 év után az elszánt hangos támadások stádiumában vagyunk... Az ellenséges kórust nyilván központilag vezénylik. A bérfirkászok azt az utasítást kapják, hogy engem „járassanak le”, koholt történetekkel, hazug rágalmakkal, elhítve a közönséggel, hogy műveletlen, tanulatlan ostoba nőcske vagyok, aki olyasmiről csacsog, amihez nem ért. Anélkül, hogy eme „párbaj képtelen” elemekkel „lovagi tomákat vívnék”,

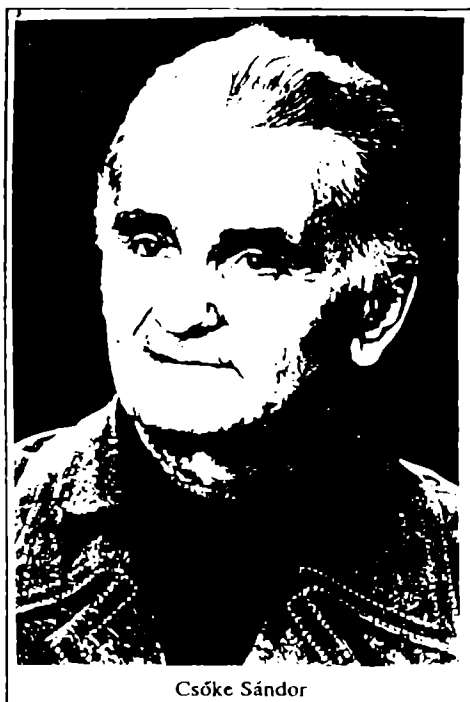
tiltakozásba bocsátkoznék, kénytelen vagyok itt a sumir-magyar rokonság fiatalabb barátainak némi információt rendelkezésre bocsátani:

„Engem a Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetem avatott a bölcsészeti tudományok doktorává. Nem is akárhogyan, hanem „Summa cum Laude”, elég ritkán adott KITÜNTETÉSÉVEL. Doktorátusom fő tárgya az Újkor Történelme volt. Melléktárgyai: a Magyar Irodalom és az ÓKORI KELETI NÉPEK TÖRTÉNETE. Ha a régi Magyarország legilletékesebb testülete így nyilatkozott hozzáértésemről, akkor ezzel szemben mi súlya van a teljesen illetéktelen kis sakálók üdvöztetésének? A rólam nyomtatásban terjesztett sok hazugság között van az is, hogy „Nemrég elhunyt”... Hát ez sem igaz! Hiszen meg fogok halni, de ebben ne reménykedjenek a sumir ügy ellenségei. Holtom után erősebb leszek, mint valaha.”

„Non omnis moriar”

A mi végtelenül szerény, de annál népszerűbb „Ida nénink” fenti kemény hangú kis cikkét szándékosan iktattam ide ilyen részletességgel. Tettem ezt elsősorban eme magyar „nagyasszonyunk” emberi bemutatására; de egyúttal annak az ÉRZÉKELTETÉSÉRE is, hogy micsoda ördögien gonosz kíméletlen ellenállással kellett emigrációnk szellemi-erkölcsi elitjének – hosszú éveken át – MEGKÜZDENIE s hogy nyájas olvasóinknak ama része, amely az elmúlt majdnem 50 év alatt tökéletesen el volt zárva a NYUGATTÓL; megismerhesék az u.n. Magyarságtudomány „idekinti” munkásságát, amely megadta a lökést az ősi nagyműveltségű származásunk megállapítása ügyének is. Ennek a kötetlen erkölcsi-szellemi MUNKAKÖZÖSSÉGNEK egyre jobban kibővült részvételével nagy értékű EREDMÉNYEKET ért el EMIGRÁCIÓNK kiváló szellemi GÁRDÁJA.

BOBULA Ida léte is veszélyben forgott, csak azért, mert a sumir-magyar szavakat a vérbeli tudós-kutató ernyedetlen szívósságával egyeztette. Csak akkor nyugodott meg, amikor dolgozatait saját költségén sokszorosította és szétküldte. Az egyik emigrációs lapban ezt írta: „Mikor az ötvenes években próbáltam közölni szumir kutatásaim eredményeit, a magyarság hatalmas ellenségeinek ércfalába ütköztem. Magas pozíciókból pénzzel, ígéretekkel, fenyegetésekkel, vesztegetésekkel befolyásolták az emigráns lapok szerkesztőit, hogy ne közöljék írásaimat.” Ide kívánczik, mint fenti titokzatos erők határt nem ismerő megfélemlítő lépéseit leleplező példája: NAGY Sándor őstörténészünket „A magyar nép KIALAKULÁSÁNAK története” nagyszerű mű, (Buenos Aires, 1968, angolul is megjelent „The forgotten cradle of the Hungarian Culture”, Toronto, Kanada, 1973 – amire még visszatérünk – KS) szerzőjét a rendőri jelentés szerint „minden ok nélkül” suhancok megtámadták egy autóbusz megállónál és AGYONVERTÉK ...



Csőke Sándor

De FOLYTASSUK az 1945-ös ŐSTÖRTÉNETI KUTATÓ „BIG FOUR” GÁRDA harmadik kiváló tagja, CSŐKE Sándor nemzetközi tekintélyű nyelvészeink – felbecsülhetetlen értékű – rövidre fogott ismertetésével. A Professzor Úr „útmutatóiban” már több ízben említett CSŐKE Sándor kilenc vaskos kötete itt fekszik előttem az íróasztalomon; 1481 oldalon; ezekben könnyen követhetem ennek a tüneményes nyelvérzéssel meg-áldott örlelkű magyar tudósunknak a páratlanul EREDMÉNYES NEMZET-SZOLGÁLATÁT. Ekkora terjedelmű szaknyelvészeti anyagból – természetesen – itt csupán egy picike töredékét tudom érinteni. De azért legalább a velejét – érthető, egyszerű szavakkal – mindenképpen szükségesnek tartom előterjeszteni nyájas olvasóimnak.

Annál is inkább, hogy összeállításom (hogy úgy mondjam) döntő – záró – részében megfogalmazott VÁLASZAIMNÁL Csőke Sándor szakvéleményére (is) támaszkodhassak. Csőke Sándor az egyetemen „indogermanisztikát” tanult s tanulmányait szakbizonylattal fejezte be. Írt és beszélt szerb s horvát nyelven, értette a többi u.n. szláv nyelveket, ismerte az ó-bolgár s az ó-egyházi szlávnak mondott (lerögzített) két nyelvi alakot; bírta az ólatin, ó-török s a szumir összehasonlításokhoz szükséges szaknyelveket s hatalmas szakkönyvtárában ott voltak eme munkájához szükségelt u.n. „szófejtő” szótárak (Walde-Pokorny stb.) CSŐKE Sándor „bemutatására” idézek „ŐSTÖRTÉNET” c. tanulmánya (megjelent az Északi Vártán c. folyóirat 91-93. számaiban) előszavából néhány bekezdést: „Írásom nem nyelvészeti munka, hanem regény; azaz mégiscsak nyelvészeti munka, de regény is. A szereplők nem élő személyek, hanem szavak, a magyar nyelv élettel teli SZÓKINCSE. Évezredek történetét kutattam ki egy-egy szóban, végigkísérve útján; talán sikerül ezzel a nyelv kezdetének, eredetének titkát megfejteni. Olyan látomásféle az egész. Mintha az egész magyar szókincs egy bokor volna; egy virágbokor, dalos madarakkal teli, mint valami bűgő-zengő varázserdő. Szá-

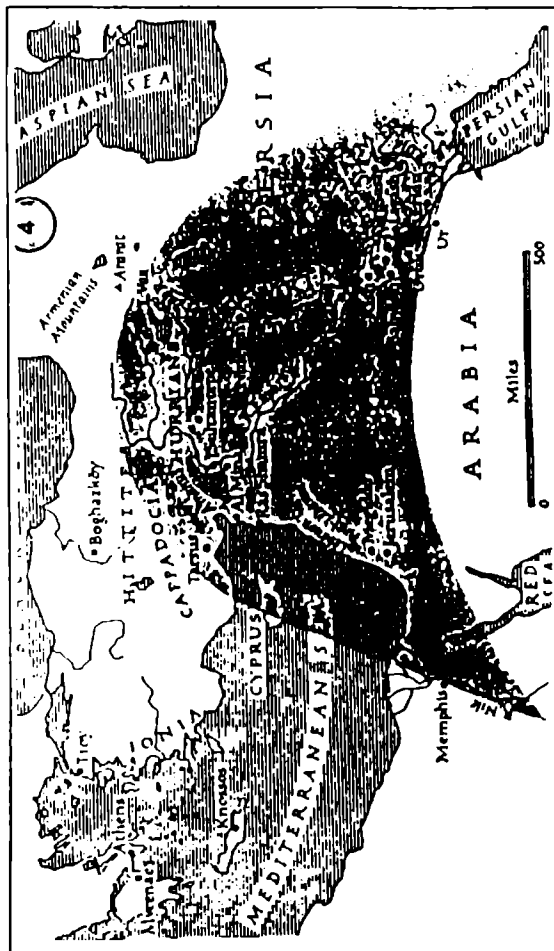
momra csengő-bongó világ a magyar szókincs összessége; olyan ballada-féle, amelynek kezdete valahol a Teremtés Pillanatában rejlik. Szomjasan-ittasan hallgatom a dallamot, a muzsikát, a szavak csengését, ami úgy hangzik, mint a madár szárny csapása. Mint valami csodálatos dallam. Soha ki nem mondott TITOK a magyar nyelv szókincese, annak szerkezete, a kézzelfoghatóvá vált Isteni Gondviselés, amely összetartja ezt a csengő-bongó dallamot, ezt a tündérmesét: a MAGYAR NYELVET...". S ez a – magyar nyelvünkért így – RA-JONGÓ tudós, ugyanakkor (minden szerénysége mellett is) a legkeményebb HARCOS is volt! Pl. fent említett műve utolsó három sorában így ír: „E sorok írója nem hiszi önmagáról, hogy tévedhetetlen – ez a hiedelem csak a finnugoristák előjoga – de úgy véli, hogy nyelvészeti meglátásai KÖZEL JÁRNAK A VALÓSÁGHOZ.” De persze ilyen öntudatos s félreérthetetlen nyilatkozatát 170 oldalas acél kemény adatolt LEVEZETÉSE előzi meg! Azokon a lapokon ilyesmiket dörzsöl a finnugristák orra alá: „Minden szónak ékjele van, tehát nem a képzelet szülöttei, mint a finnugoristák „szófejtései” vagy: „A latin nyelv alapszókincsének 60–70%-a SUMÉR eredetű ha tetszik, he nem!”(7)

Avagy a „Három Tanulmány” III. részében, bevezetőként....” E sorok íróját (nyelv- és NYELVÉSZET) szakismeretei feljogosítják arra, hogy összehasonlítsa a cseh, szerb, horvát stb. szlávnak „mondott” nyelveket. Az alatt bemutatott összehasonlítóssal cáfolhatatlanul bizonyítható, hogy a CSEH nyelv szerkezeti rendszere és elemei finn–ugor–török eredetűek. Mindezekből látható, hogy sem az indogermanisztika, sem a szlávisztika nem végzett TUDOMÁNYOS munkát, a finnougriisztika pedig (megalázkodó szervilitással) mindenben kiszolgálja „gazdait”. A szlávisztika mindenben terrorizálja a magyar nyelvészetet, – azzal a céllal – hogy LERONTSA a magyar nyelv EREDETÉNEK (még a) KIVIZSGÁLÁSA lehetőségeit is az okból, hogy így „TUDOMÁNYOSAN” alátámasszák a magyarság FIZIKAI kipusztítását. Mert CÉL az: KIPUSZTÍTANI a magyarságot, fizikailag is eltüntetni a KÁRPÁT-MEDENCÉBŐL! A bemutatott tételek alapján bizonyítjuk, hogy a magyarság kipusztításában élenjáró csehek NYELVE biz nem tiszta „szláv” nyelv, 60%-ában finnugor–mongol–török eredetű. Nem áll semmilyen összefüggésben az indogermán nyelvekkel. ELÉRKEZETT a realitások ideje (1978)” (Kétféle népnevünk TISZTÁZÁSÁNÁL további CSÓKE „levezetést” hozunk – KS)

1.) ELŐZETES MEGJEGYZÉSEK

Eme összeállításomhoz – annak a megszabott keretére való tekintettel – négy szaktudósunk kiadványait vettem alapul. Az ő útmutató munkáiból készített „összefoglaló” előterjesztésével iparkodnék azt a közös kiindulási ALAPOT lefektetni, amely bizton megkönnyíti a három kulcskérdésünk logikus és véglegesnek mondható „megoldását”. Okfejtésem világosabb áttekintése céljából szükségesnek tartom ezért vizsgálatunk keretébe tartozó fenti kérdésekre né-

hány előzetes megjegyzés ideiktatását. Az emberiség első magas kultúrájának a kifürkészésére a világ tudósai szívós erőfeszítéseket tesznek – már évtizedek óta. Különösen az u.n. „RÉGI KELET”-nek nevezett területen sorozatosan ássák ki a földből az egykori városok romjait és hozzák napfényre a letűnt idők emlékeit. És abból csak azt hozzák nyilvánosságra, amit „engednek nekik” (Lásd: QUMRAN⁽⁸⁾) (Die Schriftrollen vom Toten Meer) vagy EBLA (Syrien). Az alábbi vázlat három őstörténelmi fogalmat ad vissza: (1) a RÉGI KELET területét (2) az u.n. TERMÉKENY FÉLHOLD-ét s (3) azt a területet, amit őstörténészeink „DÉLI MAGYAR ÓSHAZÁ”-nak szoktak nevezni.



A TERMÉKENY FÉLHOLD-nak nevezett terület a Közel-Keleten, ahol a fejlett, öntözéses mezőgazdaság (élelmiszertermelés) kialakult. Ezt a területet szokták őstörténészeink DÉLI MAGYAR ÓSHAZÁNAK nevezni.

Köszönettel átvettem a kanadai „KRÓNKA” 1977 februári kiadásából (23.old.)

Képzeltbeli közös „kirándulásunkon” jó 10.000 kilométeres u.n. „elvándorlási” útvonalunkon erre a háromnevű őstörténelmi területre több ízben vissza-visszatérünk (KS).

A régészek fáradozásai után az ókori világ történetét MA már másként látjuk, mint akár csak 20-30 évvel ezelőtt. (Erről már szoltunk...) Itt és most csupán annyit: az ókori népek nyelvi hovatartozását, népi és faji kilétét, s ami a mi szempontunkból a

LEGLÉNYEGESEBB: a legelső **MAGAS KULTÚRA** szerzőjét **IGAZI NÉVEN** mai napig sem sikerült a világ tanszéktulajdonos élgárdájának megjelölni. (Pl. sem a sumir, sem az egyiptomi népet nem így hívták... KS).⁽⁹⁾

Miután az egész kutatás területét még ma sem tekinthetjük át egészében, így népünk őshazájának földrajzi helyére vonatkozólag **JELENLLEG** (1975 amikor Baráth Tibor az ő hatalmas Trilógiáját írta) nyolc javaslatral állunk szemben: 1.) Magas Ázsia hegyvidéke, 2.) az Aral-tó környéke, 3.) az Indus völgye, 4.) a Kaukázus-hegy vidéke, 5.) Dél Mezopotámia, 6.) a mai Török és Görög-ország, 7.) Délkelet-Afrika és 8.) az amerikai kontinens középső része (Későbbiekben erre visszatérünk – KS).

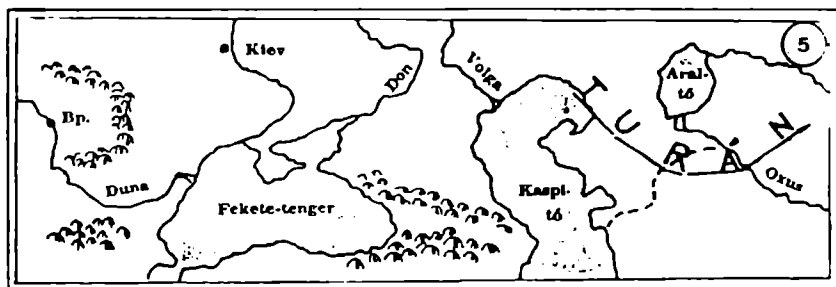
Kétségtelen, hogy ezeken az egymástól messze távol eső helyeken **MINDE-NÜTT** magyar nyelvmelékek találhatók. A nyolc „őshaza” így egymástól eltérő geográfiai területei ellentmondanak és egymást kizárják. Baráth professzor munkahypotézise szerint a fenti nyolc „őshazára” valló a térképen bár egymástól távol eső – magyar „foltok” igazak, tehát nem állhatnak egymással ellentétben. Következésképpen azokat nem kiinduló pontoknak, hanem a **VÉGÁLLOMÁSOKNAK** kell tekintenünk! Egy korábbi területéről, t. i. a valódi őshazából, helyesebben szólva a **SZÜLŐHAZÁNKBÓL**, a szélrózsa minden irányába kirajzott magyar ősnépek hiteles részei azok, amelynek valamelyikéből a máig fennmaradt **DUNAI MAGYARSÁG** származott. Baráth professzor eme munkaelképzelése – „a kutatások során igaznak bizonyult. Kiderült, hogy a Régi Kelet kultúryelve a magyar volt és ezt a nyelvet ott nemcsak a vezetési és vallási szervezetek, de maga a **KÖZNÉP** is rendszeresen használták a Kr. e. évezredekben. Kiderült, hogy ebben a **SZÜLŐHAZÁBAN** a magyar népek **ÁLLAMALKOTÓ** minőségben, uralkodó jellegben szerepeltek és ők alkották meg csodálatos génuszukkal az emberiség első magas kultúráját.”

Okfejtésem világosabb áttekinthetősége a könnyebb megérthetősége érdekében szükségesnek tartom, hogy – mielőtt négy kiváló „útikalauzunknak” újból átadnók a szót, – néhány szakkifejezést tisztázzunk:

1.) Régi Kelet: az előző oldalon közölt vázlatához: ez a – nemzetközi gyakorlat szerint – a következő területeket foglalja magában: (a) a nyugati fele: Egyiptom, Kánaán, Fónicia, Szíria sűrűn lakott területei, állandó túlnépesséssel, (b) a keleti fele: Mezopotámia és Babilónia, a Tigris és Eufratesz mocsaras, gyéren lakott vidéke.

2.) Turán: A Volga torkolat vidékétől keletre a Kaspi-tó mentén és az Aral-tó körül elterülő füves táj; a szkita, hún és egyéb népek kialakulásának színhelye. Innen jött a Duna-medencébe a mai magyarság második fontos **ÖSSZETEVŐ ELEMÉ** a „turáni” emberfajta Kr. e. 510 és Kr. u. 896 között.

3.) Magas kultúra: alatt értjük itt a „csiszolt kőkori” és bronzkori emelkedett életformát. Ennek jellemző vonásai: az „ekés” földművelés; az állateledő állattenyésztés; a kézművesség (fazekas- és fémipar); a rendszerezett vallási képzeltek kiforrott hitvilággal, továbbá a városi élet forma és az írástudás.



Ennek a tételnek a – legalább néhány bekezdés erejéig történő – taglalása nagyon „kifizetődik” tanulmányutunk EREDMÉNYES befejezése révén! Ezért kérem kell a nyájas olvasót: legyen türelemmel s jöjjön velem vissza abba az ősidőkbe, amikor – mondjuk – a bibliai vízözön utáni időkben – az u.n. „pattintott” kőkorszak (Kr.e. kb. 12.000-től) vége felé – pl. az európai – ősember – értelme annyira kifejlődött, hogy gondolkozásra képesült. Ezidőben már nemcsak megfigyelte a körülötte levő tárgyakat és élőlényeket, jelenségeket, már összehasonlította azokat, megkülönböztette s fogalmakat alkotott; ezeknek NEVEKET adott. Mindez természetesen kizárólag bensőjében történt, mint kibontakozó lelki, szellemi tevékenység eredménye volt; a gondolkodás terméke= a GONDOLAT. Ez nem látható s nem érzékelhető. Hozzáférhetetlen egyéni tulajdon. Ha másokkal közölni akarjuk, akkor adott testi szerveinkkel érzékelhető valamilyen eszközhöz van szükségünk. a gondolat közlésének a legprimitívebb eszköze a MUTOGATÁS=jeladások emelkedettebb eszköze a hang. a beszéd (amit – mert ennek a főeszköze a nyelvünk) ezért mondjuk a beszédet átvitt értelemben „nyelvnek”.

Mind a „mutogatás”, mind pedig a „beszéd” csupán PILLANATNYI gondolatközlő módszerek; ennek az ugrásszerű továbbfejlesztő, legzseniálisabb emberi ÖTLETE volt az ÍRÁS feltalálása. Attól kezdve vált lehetővé az addig gyűjtött ismeretek elraktározása és minden rákövetkező nemzedékre való HI-ANYTALAN átszármaztatása.

Ha továbbra is módszeresen akarunk eljárni, akkor még ebben a fejezetben röviden frissítsük fel az írás-fajtákra vonatkozó ismereteinket: Sorra kell vennünk a tudományos világ által ideszámított az „időtálló gondolatközlés” vizuális szellemi kulcsának MINDEN fajtáját, a kifejlődésük sorrendjében:

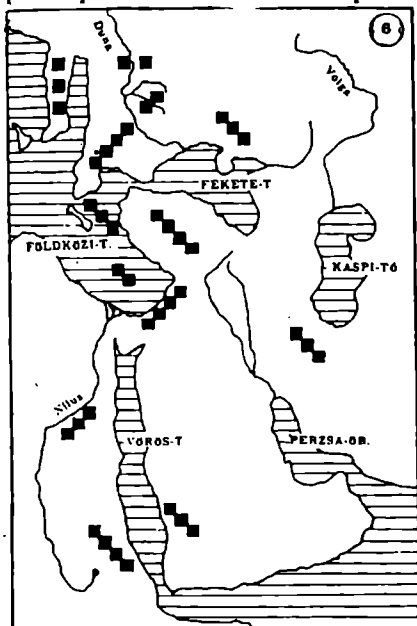
(a) az univerzálisan használt TISZTA KÉPÍRÁST: a képek sorozatából álló feljegyzéseket MELYNEK RENDSZERES HASZNÁLATA K.R.E. 8000 TÁJÁN BIZONYÍTHATÓ. EZEK szobrokkal, képekkel visszahagyott „rejtjelezett” üzenetek.

(b) Az egyiptomi hieroglifikus KÉPÍRÁS – ahol a képeket már mint betűket használták, a konkrét dolgokat (élőlényeket, használati tárgyakat stb.) „utánozva” jelekkel – kb. 1200 (!!) jellel! (Ez persze nehéz volt, óriási előta-

nulmányt és kitűnő emlékezőképességet igényelt.) Ezt rendszeresen használták Kr.e. 4000 körül.

(c) A mezopotámiai ÉKÍRÁS: hasonló, mint a képirás, de már erősen lecsökkentették a JELEK SZÁMÁT, MINTEGY 500-RA. KIFEJLETT FORMÁJÁT SZINTÉN KB. KR.E. 4000-ből is mérjük.

(d) A föníciai, illetve kánaáni ROVÁSÍRÁS: jeleik immár semmit sem ábrázoló mértani formák, amiért vonalas (rovás-) írásnak is hívják. Előnye: 20, legfeljebb 30 jelből áll s így sokkal GYORSABB, mint az előző írásmódszerek. használata Kr.e. 3500 körül bizonyítható. Életképességét igazolja, hogy ebből alakult ki a mai ABC-nk is és a modern gyorsírás is. Közvetlen ROKONA ennek az írásnak a hún/avar/székely/magyar ROVÁSÍRÁS, amelyeknek a jeleit nyelvesszókra, falapocskákra stb. „rótták” őseink. Annak ellenére, hogy a lovas-nomad életmód és földrajzi terület – a füves steppék világában – ahol kőanyag nem állott rendelkezésükre – csakis fába „rőhatta” betűit, – az pedig igen gyorsan korhad=rövidesen „eltűnt”. De például már a székelyeknél, azoknak őseleinél, a kárpát-medencei magasműveltségű „pre-szeszklók”, akik az első, valóban neolitikus (= a pattintott kőkorszak-kori) városkultúrával szellemi építő népünk ősei... utódai a Kárpát-medencében számos magyar rovásírásos



Kockák jelzik azokat a fontosabb vidékeket, ahol rovással készített magyar nyelvemlékeket találtak.

emléket hagytak ránk. Itt is megjegyezzük, hogy a már jobban ismert „magyar írásmód” használatáról az u.n. ősgesztámban, de Kézai Simon 1282 táján keletkezett Krónikájában is, azután meg pl. 1501-ből a csikszentmihályi templom oratóriumának feliratában, Telegdi János „Rudimenta...”-jában a teljes székely ABC-t találták meg. (33 jeggyel...) Egyébként Baráth Tibor professzorunk a már idézett főműve 1. kötetében (129–130. oldalakon) ismertette a „hún vagy székely rovásírás leggyakoribb írásjeleit”, – három szövegmintával is. Ugyanott a 2. táblán pedig vázlatban kimutatja azokat a fontosabb VIDÉKEN, ahol rovással készített magyar nyelvemlékeket találtunk; (lásd a vázlaton.)

Már itt előrebocsátom azt a tételt, miszerint a Kárpát-medencében már Kr.e. 5000-ben, – tehát

csaknem hétezer évvel ezelőtt a tordai bronzfokoson lévő bevések arról tanúskodnak, hogy ottélő ŐSEINK írástudó magas kultúrfokon álltak. Az archeológia „kvalifikáló és klasszifikáló” valamint „összehasonlító” módszerei alapján kimondhatjuk, hogy a Kárpát-medencében talált prehisztórikus (történelem előtti) KULTÚRLELETEK megteremtői az ősszekelyek, az ősszeszklók voltak. De még azt is, hogy ezek az ősszekelyek a Kárpát-medencének ŐSLAKÓI, továbbá, hogy a MAI SZÉKELY NÉP, illetőleg a MAGYAR NÉP egyenes ágú leszármazottja ennek az ősszekely, ősmagyar népnek, amelyik LÉTREHOZTA A NEOLITIKUM KORSZAKOT ÉS JELENTŐ KERÁMIÁT és annak a legtekéletesebb produktumát, a domborműves, korongon porgetett s fémzománcos kerámiát.

Vizsgálódásunk alaptörvénye a történesek helye, ideje és azok SORRENDJÉnek gondos kikutatása és logikus, valóságghú bemutatása. Eme adatok ismeretében szilárd alapokról kiindulva rögzíthetjük őseink eredetét, szülő- és őshazáink – a közbeeső állomások – valamint a Kárpát-Duna-medencébe történő „beérkezéseink” alapvető kérdéseit.

A FÖLD korszakai. A Kárpát-Duna-medence kialakulása.

Általános érthetőség szempontjából – s annak érdekében, hogy az események helyét, idejét és sorrendjét követhessük, ideiktatjuk a FÖLD korszakai, majd a jégkorok rövid történetét:

FÖLD-ünk, a világmindenség egyik legkisebb bolygólya – kb. 4.6 milliárd éves – s annak az egyes „kifejlődési” szakaszai a következők:

(1) Őskora: kereken 590 millió év, – amikor az izzó láva-tenger annyira lehűlt, hogy (kb. 3.6 milliárd évvel ezelőtt) a különféle KÖZETEK képződhettek, amik az egyes – későbbiekben kialakult – kontinensek vázát képezték. További év milliók teltek el, Földünk külső rétege 100 Celsius fok alá süllyedve lehetővé vált a folyékony – az ÉLET kifejlődéséhez elengedhetetlen – VÍZ képződése. Az ekkor kialakult óriás tengerek a Föld felülete túlnyomó részét elöntötték. E korszakban a mi – öt földrészünk – mostani. beosztása – bizonyosan NEM LÉTEZETT.

Az óceánokban megjelentek a legelső kezdetleges ÉLŐLÉNYEK, moszatok (Algen) – oxigént termelő primitív növények formájában. A Föld ŐKORA: kb. 340 millió év, ekkor képződik a két hatalmas HEGYRENDSZER, (a) Skandináviában+ Nagybritanniában+ Grönlandon. (b) a németországi HARZ+ Fekete-erdő+ Thüringeni-erdő; ezeknek fontos szerepük volt kontinenseink szilárd összekapcsolódásánál. Megjelentek a különféle csúszó-mászók s a gerinctelen lények tömege. A FÖLD középkora: Kb. 180 millió év. Újabb óceánok képződésével bekövetkezett az egyes földrészek eltolódása. Amerika állandóan eltávolodik Európától és Afrikától. Újabb élőlények virágkora: óriás állatok (Saurier) megjelenése, melyek hirtelen kihalnak; ekkor tűnnek fel az emlős állatok is. A FÖLD újkora: 60 millió év. Ennek a „harmad”=tertiär, illetve

„negyed”=quartár alkorszakai hoznak bennünket közelebb a Kárpát-Duna-medence kialakulásához. A terciár-ben képződik ki az Alpesi hegytömb; ekkor ütközik össze AFRIKA és INDIA EURÁZSIÁVAL, ami a magyarázata a Himalája és az Alpok felgyüremlésének. Az emlősök, madarak és halak erős fejlődésnek indulnak. A „quartár”-ben jelenik meg az EMBER. A növényzet és az állatvilág sokasága lassanként felveszi a MA ISMERT formáit. Hogy ez a – csaknem 5 milliárd évet átfogó és mérhetetlen változásokat magában rejtő geológiai KIFEJLET mit jelentett a DUNA-KÁRPÁT-MEDENCE – a mi hazánk – mostani ismert formája kialakulásánál azt egyetlen szakaszban kívánjuk közel hozni kedves olvasóinkhoz.

FÖLD-ünk középkorában vagyunk. Ekkor (újabb) kataklizma érte az addigra megszilárdult közép-európai ÓSHEGYSÉGET. Ez a hatalmas ősi u.n. variszkuszi HEGYTÖMB u.i. törést szenvedett s a magyar ősi alaphegységünk leszakadt a cseh- őstömbről s a tengerből szigetként kiemelkedett. Ezt az „önállóvá váló” kemény kéregdarabot TISZIAI ÖSTÖMB-nek nevezik. Ez az őstömb, fennföldi jellegű volt; mégpedig teljesen ellentétes térszintű a mai KÁRPÁTI MEDENCÉHEZ képest, mert a mai medence KÖZÉPEN akkor magas FENNSÍK feküdt, és a jelenlegi KÁRPÁTOK helyén tenger hömpölygött. Erről a TISZIAI FENNFÖLD-ről a mostani vízrendszerünkkel ELLENTÉTESEN centrifugálisan rohantak a folyók és vitték magukkal a környező tengerbe a FENNSÍK hegytömegének a törmelékét. Lassan azonban ez a magas térszín megint süllyedni kezdett és a mai MEDENCE-KORSZAKBA ment át. Ez a süllyedés nem volt kataklizma szerű, hanem több évezredes-milliós folyamat volt. Ebben az időben érte Európát a legfiatalabb felgyűrődés; egész EURÓPÁT: az Alpok és a KÁRPÁTOK, a DINÁRI Alpok és a Balkán Hegység körzetét. A KÁRPÁTOK felgyűrődését a TISZIA TÖMB jelölte ki, olyanképpen, hogy a süllyedő TÖMB nem vett részt a felgyűrődésben hanem kimaradván abból köréje gyűrődött fel párhuzamos vonulatokban a FIATAL LÁNCHEGYSÉG, a KÁRPÁTOK. Ennek a peremén pompás VULKÁNSOR változatos hegyei alakultak ki, az ottani tűzhányások következtében. Ennek a cikk-cakkos vonalú VULKÁNSORNAK a tagjai: a Börzsöny, a Kelemen, a Görgényi Havasok, a csodálatos szépségű HARGITA.

Így hazánk földje a geológiai „harmadkor” közepén már nagy vonalakban kialakult, de a „terciár” vége felé a legnagyobb részét újból elöntötte a TENGER. Ez a tenger töltötte fel üledékeivel az ERDÉLYI MEDENCÉT, mintegy 4-600 méteres rétegben; aztán a DUNÁNTULT az u.n. Pannóni TENGERT 400 MÉTERREL EMELTE FEL. Az ezután beálló szárazabb éghajlat következtében a tenger visszahúzódott hazánk területéről (utoljára a Pannóniai-tenger) s így az újra szárazföld lett.

A Föld negyedkorában (annak elején) beálló JÉGKORBAN (lásd alábbi kimutatásunkat) Hazánknak magasabb CSÚCSAI – így a Magas Tátra, a

Radnai Havasok, a Déli Kárpátok bércei – eljegesedtek; éppen úgy, mint Európa más egyéb legmagasabb csúcsai.

A FÖLD negyed-korának elején beálló jégkorok rövid áttekintése:

Jégkorok	Közbeeső meleg korszakok
Első	
600.000–543.000=57.000 év	543.000–478.000=65.000 év
Második	
478.000–429.000=49.000 év	429.000–236.000=193.000 év
Harmadik	
236.000–183.000=53.000 év	183.000–118.000=65.000 év
Negyedik	
118.000–12.000=106.000 év	azóta a meleg korszak uralkodik

Az egyes jégkorszakokat követő melegebb korszakokban a hegyekből lezuhanó patakok és folyók törmelékei lassan feltöltötték a felszínt, a mélybe először a DUNA medre, majd a kanyargó TISZA útja vágódott bele és szabta meg a KÖZPONT felé irányuló vízrendszer-hálózatunkat

A diluvium (=árvizek korszaka) végén a KÁRPÁT-medence a jelenlegivel csaknem teljesen megegyező arculatát öltötte fel a JÉGKORSZAK végére. Olyképpen, hogy a legmagasabb hegyvonulatok országunk peremén húzódnak, míg a központi rész a legalacsonyabban fekszik. Azt mondhatnánk, hogy HAZÁNK területét a NAGY IDŐK mélyreható vésője egy hatalmas és művészi-cizellált TÁLLÁ FORMÁLTA. Minden elfogultság nélkül leszögezhetjük, hogy a KÁRPÁT-MEDENCE olyan páratlan térszín, amelyhez hasonló nincs a földkerekségen – felbonthatatlan és tökéletes egységű térség.

A FÖLD hegy- és vízrajzai, VALAMINT KLÍMA-változásai milyen kihatással voltak a KÁRPÁT-DUNA-MEDENCÉBEN ÉLŐ elődeink kulturális, civilizációs és biológiai kifejlődésére ?

A Kárpát-Duna-medence – a mi HAZÁNK – területe 65.000 éven át tartó Jégkorszak bénító hatása alatt volt. Ez azt jelenti, hogy ott említésre méltó embertömegek nem maradhattak életben. Talán néhány családi közösség vészelhette át ezt a 65 ezer évet (!), amelyek a meleg források közelében, barlangokban eltengődhettek; hiszen akkor – mint manapság is a Föld két sarkvidékén megélő állatok példája mutatja – juthatott nekik is eledelük azok elejtése révén. De ha akadtak is ilyen „átvészelő”, azok – legjobb esetben is – csupán olyan műveltségi fokon vesztegelhettek, mint a mai eszkimók. Másik szempont: az egész VILÁG gyéren lakott terület volt. Tehát volt hely bőven, ahova továbbhúzódhattak melegebb, déli vidékekre. Ha a számárnak van annyi esze, hogy oda megy legelni, ahol szebb a fű, úgy az akkori embernek is volt annyi esze,

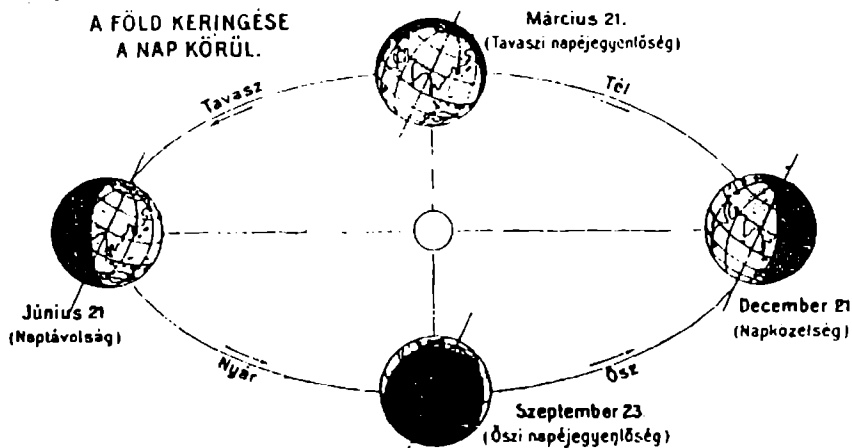
hogy arra a helyre húzódtok a zord hideg jeges mezővé vált telephelyéről, ahol a megélhetési lehetőségek lényegesen kedvezőbbek voltak. Az is tudott, hogy volt élet a Kárpát-medencében az utolsó jégkorszak előtt is, de az is kétségtelen, hogy az a lakosság a (szó szoros értelmében vett) vérfagyasztó hideg elől TÖMEGESEN elmenekült DÉLEBBRE.

Azt is tudjuk, hogy a JÉGKORSZAK katasztrófája után bekövetkezett az ÁRVIZEK KORSZAKA. („VÍZÖZÖNÖK”) S EZ AKKORA pusztítást végzett a JÉG elől menekültek soraiban, amit a tudomány 90%-os vérvesztéssel szokott megjelölni.

Mi okozta a jégkorszakot ? Hol élt át az elmenekült emberiség ?

Hol indult meg újra az emberiség továbbfejlődése és FELEMELKEDÉSE ?

A világ tudósai még nem egyeztek meg ennek a kérdésnek az egységes tisztázásában. A logika világánál azonban a legvalószínűbb (s kézenfekvő) a következő magyarázat: mint ahogyan a legtöbb szakember elfogadja, a FÖLD-tengely helyzetének állása volt a jégkorszak(ok) okozója. A (jelenlegi) melegebb klímánk előtti Föld-tengely jobban derékszögben állt a NAP körüli forgás irányában. (lásd az alábbi kis ábrán:)



Ezért nem volt akkor négy évszak a Földön hanem csak EGY. Így a NAP jóformán csak egyetlen „kör-sávban” árasztotta a meleget a bolygónkra, t.i. az egyenlítő környékén. Ennek következtében az Északi és Déli SARKOK is jóval nagyobb kiterjedésűek voltak. Az Északi Sark jeges területe pl. egészen a HIMALÁJÁIG ért le és ezzel egy összefüggő sávban – köröskörül – az egész Földön. Európa területén pl. egészen Szicíliáig, az amerikai földrészen pedig NEW YORK-ig ért ez az eljegesedett ÖVEZET: Az EMBERISÉGNEK délre kellett

húzódnia ha élni akart. Amint a FÖLD-tengelye a jelenlegi (kerekén) 66°-os szögű helyzetét felvette (a NAP-hoz viszonyítva), ez óriási kataklizmát hozott magával, amennyiben elképzelhetetlen mennyiségű jégretegnek átmenet nélküli fölolvadását, még a sarkokon is. (Adatszerűen: MA a FÖLD 15 millió négyzetkilométernyi felülete fekszik jég alatt; Kr.e. 600.000 évvel még annak a háromszorosa, t.i. 55 millió km² volt eljegesedve !!)

A jéghegyek fölolvadásából keletkezett óriási víztömegek annyira felemelkedtek a tengerek szintjét, hogy az akkori szárazföldek legnagyobb része újból víz alá merült. A jelen időkből ismert szököárakat messze fölülmúló VÍZÖZÖN elől csak a MAGASLATOKRA menekültek meg. De ők sem mehettek vissza előbbi LAKHELYÜKRE, MERT A VÍZ MÉG ÉVSZÁZADOKON ÁT IS ellepte előző telephelyeiket. Mint tudjuk: hosszú évszázadokig tartott, amíg – részben – elpárologások, másrészt pedig a már említett felgyüremlések, illetve vulkanikus térszín-változások következtében – mint a KÁRPÁT-DUNA-medencénk esetében is – nagyjából a jelenlegi lakhatóság állapotába jutott.

A megmaradt emberiségnek újra kellett kezdeni az ÉLETET. A magas hegyiségekben – Kaukázus, Himalája, Afrika magas hegységein – az oda menekült ember éppen csak hogy az életét tudta átmenteni a kedvezőbb időjárás és megélhetési viszonyok beálltaig. A katasztrófák elmúlásával s a négy ÉVSZAK beállásával a lakosság újra elkezdett szaporodni s szükségszerűen – mindig lejjebb és lejjebb a völgyek felé – ÉSZAKRÓL DÉLRE, – DÉLRŐL pedig ÉSZAKRA – az EGYENLÍTŐ irányában haladni, – ahol a dúsabb növényzet és a bőségesebb állatállomány könnyebb és biztosabb élettehetséget nyújtott neki. Így az ember kb. Kr.e. 12-10.000 táján elkezdve indult el azon az úton, amíg a kőkorszakbeli lényből valóságos EMBER tudott kiművelődni.

Mi most ezidőtől próbáljuk meg őseink nyomát felvenni és ettől fogva a kiindulási ponttól néppé fejlődésünk korától követni egészen a végső pontig, a KÁRPÁT-medencei HAZÁNKIG.

Összefoglalva:

Európa a nagy jégkorszak idején elnéptelenedett. A katasztrófák lejárta után egész kontinensünk új bevándorlókkal töltődik föl. S mivel abban az időben még csak az árjak léteztek a Közel-Keleten, ahonnan az egész feltöltődés származott, azokból történhetett meg ez a feltöltődés.

A később érkezőkben, – mint a dóroknál, a latinoknál, sokféle szemiták esetében is már meglátszik rajtuk a lassú KUS-keveredés (pl. a Brit szigetekre beérkező legelső bevándorló PIKTEK-nél habár ezek is ugyanazon nyelvet beszélték.)

Az, hogy a KÁRPÁT-medence MEGMARADT ős-árjának – ma is MAGYARNAK – annak köszönhető, hogy oda mindig ÁRJA fajú népek jöttek. Csak jóval később kerültek be a medencék peremvidékére – a szlávok és oláhok s „higították” fel azokat terület-részeket.

Kíváncsi lenne, hogy a NEMZETÜNK SORSA irányításában szerepet betöltő személyiségek megismerjék népünk ŐSTÖRTÉNETÉT s abból kiindulva, nemzeti Öntudattal s kontinentális méretekben gondolkozva VALAMENNYI sorsdöntő kérdésünkben magyarérdekű alapállással KÉPVISELJÉK és ÉRVÉNYESÍTSEK az ÖSSZMAGYARSÁG JOGOS IGÉNYEIT.

Általános érthetőség szempontjából az „Előzetes megjegyzéseink”-et (a) a nemzetközileg leginkább használt (elismert) KORSZAK - beosztásával (b) a sokszor tévesen értelmezett „kultúra” és „civilizáció” fogalma rögzítésével fejezzük be.

1. Ebben az összeállításomban a KORSZAKOK magyar megjelölését használom.

(a) a KÓKORSZAKOT két alkorszakra bontva osztjuk fel:

aa) a „pattintott” kőkorszak alatt értjük a kb. 1 millió Kr.e. kortól kb. 12000-8000 Kr.e. évekig,

a „csiszolt” kőkorszakot 12000-től kb. Kr.e. 4000 évig számítjuk.

2. a „rézkor” Kr.e. 2300-1900-ig

3. a „bronzkor” (réz+20% ón ötvözet) Kr.e. 2500-ig a Régi Keleten, Ny. Európában 1800-tól 850 Kr. – De a Kárpát-medencei ősi magas kultúrákban (Kőrösi, Erődsi és a Vaskapu környéki) már Kr.-e. 5000-től! Az UNESCO 1963-ban kiadott „Prehistória és a kultúrák kezdete” c. idevágó „táblázata” + a Torontálmegyei Tordosi bronzfokoson lévő bevések is arról tanúskodnak, hogy az a bevésett írás 5000 éves, amihez hasonló írásjeleket tárt fel Torma Zsófia is Erdélyben, a Tordos község talajából a múlt század végén. (dr. TORONYI Etelka: „A kárpáti medence a kultúrák bölcsője” c. kiadványa, Buenos Aires 1974, 46. o.) Erre magyar forrásból származó bizonyítékokat a híres francia DECHELETTE bronzkor-kutató is megerősítette; idevágó állásfoglalásában leszögezte, hogy a legritimvebb bronz-leletek Európában csak Kr.e. 2000-ben jelentek meg. Viszont a Kárpátok medencéjében talált az ősszékelyek által előállított BRONZ-TÁRGYAK a Kr. e. 4000 évből származnak, sőt a fentebb említett Torontálmegyei (Torda) bronzfokost Kr.e. 5000 esztendő-től valónak minősítette.

4. a „VASKORSZAK” Kr.e. 1100-tól Kr.e. 350-ig.

Mit értünk KULTÚRA és mit CIVILIZÁCIÓ alatt ?

A világban megjelent ember az indulás pillanatától fogva két ellenséggel találta magát szemben (1) önmagával és embertársaival (2) a természet környékén erőivel.

ÖNMAGÁVAL: rossz ösztöneivel, alacsony indulataival, vérengző és összeférhetetlen természetével, de ugyanúgy minden más emberi gyengeségével, megromlott természetének sötét árnyoldalaival, amelyek éppúgy megvoltak és

ellenséges indulatot mutattak saját magában, mint ugyancsak ellene irányuló éllel megvoltak minden más embertársában is, akiknek útját valaha is keresztezte.

A TERMÉSZET ERŐIVEL: amelyek éjjel és nappal, a nap minden szakában, minden évszakban különféle alakban lesekkeltek rá, mint villámcsapás, vízáradás, a földrengések, tűzvész, vihar, hideg, hőség, vadállatok, mérges növények, betegségek, éhség, szomszúság, és a többi. **MINDKÉT ELLENSÉG** ellen azonnal egyetlen pillanat alatt habozás nélkül fel, kellett, vennie a harcot, mert különben nem tudott volna a földön megmaradni.

Mi a kultúra? Azokat a sikereket, amelyeket az ember az **EMBER** ellen ért el önmaga és mások legyőzésével összefoglaló néven **KULTÚRÁNAK** nevezzük. Az önfegyelmezés elsajátítása az ész és akaratérő kiművelése, az érzelmi élet durvaságainak lefaragása és annak nemesebbé tétele, az embertárs elleni acsarkodás lefékezése, egyszóval minden, ami a lelket megnemesíti és az életnek szellemi **TARTALMAT** ad és azt gondolati és művészi alkotásokkal **GAZDAGÍTJA.**, A **KULTÚRA FOGALMA ALÁ TARTOZIK.**

Mi a civilizáció ?

Az életkörülmények és a természet mostohasága ellenében elért emberi **EREDMÉNYEKEKET** pedig civilizációnak nevezzük. Azt, hogy ma nem barlangban lakunk, nem nyershúst falunk, testünket nem állatbőrök borítják poronytaink nem sziklaágyon jönnek a világra, hogy repülőgépen utazunk, olajjal fűtünk, legyőztük a legszörnyűbb betegségeket, telefonálhatunk, atomot robbantunk s átlagos életkorunk megtöbbszöröződött, mind a civilizáció adta nekünk. Az ember – joggal – azt hihetné, hogy a kultúra és a civilizáció közös erővel azon munkálkodik, hogy földi életünket mennél „emberibbé” „kellemesebbé” formálja. Szó sincs róla! A kultúra és a civilizáció soha sem tartottak lépést egymással. Ennek a témának a taglalása – különösen a **JELENÜNK**ben igen célszerű lenne. DE témánk kereteibe ez nem fér bele. Ezért ezt most be is fejezzük; de a végkövetkeztetésemhez legalább ennyit szükségesnek tartottam szóba hozni.

A nyájas olvasóval ezzel lezártuk sok ezer kilométeres képzeletbeli utazásunkra mindenképpen szükségesnek tartott szellemi előkészületeinket. Elsőként a hozzánk magyarokhoz – nemzeti emlékezetünk szerint is **LEGKÖZELEBB** álló **HÚN TESTVÉREINKET** látogatjuk meg; az ő gigászi méretű **BIRODALMUK** Nagy **ÁZSIÁBAN**, A Kínai **NAGY FAL**-tól a Kárpát-medenceközpontú (V. századbeli) **ATTILA-Birodalom** Rajnáig terjedő európai részét is. (Vázlat)

„Útbaigazítónkat” dr. BARÁTH Tibor professzor tudósunkat követjük az ő nagyszerű TRILÓGIÁJA „sorvezetője” szerint. E mű I. kötetének „Első könyve” tárgyalja a „hún-magyar testvériség” témáját; 46 oldalon keresztül.

Lábjegyzetek:

2. oldalon: ⁽¹⁾ Árpád nagyfejedelem: helyesebbnek tartjuk EZT a címet használni, semmint a német „Fürst”-sokkalta – alacsonyabb rangot kifejező „fejedelem” lefordítását. A IX. század végétől egészen az ezredfordulóig országunk akkori uralkodói: Árpád, Zsolt, Taksony és Géza – földrészünk sorsát meghatározó politikai és katonai nagyhatalom korlátlan urai voltak. Egyenrangúak a másik két európai nagyhatalom császáraival. Perdöntő bizonyítéka ennek: amikor 972-ben az össznémetséget összefogni akaró OTTÓ és a római PÁPA között kitört éles politikai vitában döntőbíróként – kölcsönös megegyezéssel – TAKSONY, a magyarok nagyfejedelemét kérték fel. NE adjunk lovat ama kicsinyhitű krónikásaink alá, akik ilyenfajta „leértékelő” címekkel is csorbítanak a egyszerű őseink történelmi tekintélyén.

5. oldalon: ⁽²⁾ mérföldes: itt az angol mérföld (kerekén) 1500 kilométeres távolsági mértékre vehetjük a kínai közmondás megjelölését.

8. oldalon: ⁽³⁾ történetünk ősi szakaszait: a modern Magyarstudomány a következő történelmi beosztást használja az egyes korszakok esetében: I). az Őskor (az első írásos emlékekig), II). az Ókor a Vészerződésig (= nemzetté válásunkig), III). Középkor (1526-ig – a nagyhatalom elvesztéséig), IV). Újkor (1791-ig. a reformkor), V). Legújabb kor.

10. oldalon: ⁽⁴⁾ Ki kell terjesztenünk: Az igazság az, hogy a magyar őstörténet képét KIZÁRÓLAG a mezopotámiai szumir tényezővel megszerkeszteni nem lehet.

12. oldalon: ⁽⁵⁾ a másik főútvonal: ez az u.n. „tengeri népek” „oda-vissza” álon, tehát megfordítva használatos volt.

13. oldalon: ⁽⁶⁾ a feltöltődés: lásd a 3. sz. szövegvezetelen!

19. oldalon: ⁽⁷⁾ CSÓKE Sándor: Fehértemplomból származott. Tehát már gyermekkorától magyar anyanyelve mellett – anyanyelvi szinten – beszélt németül, szerbül és oláhul. Hogy ilyen alapokon játszi könnyedséggel tanult meg angolul, franciául, olaszul, spanyolul – de oroszul és minden más szláv nyelven is – kézenfekvő, hogy ő lett legnagyobb összehasonlító nyelvészünk egyike.

20. oldalon: ⁽⁸⁾ Qumran-ban, az egykori ottani ESSENER-kolostor romjaiból kiásott Ótestamentum-iratokat, kézírásos apokryph-törredékeket. EBLA-ban (közelebből nem ismertetett) olyan „leleteket” hoztak napvilágra, – amelyeket azon nyomban „visszatettek” a romok alá: minden bizonyonnyal olyan nagybefolyásúak, akiknek nem állott érdekükben az előtalált bizonyítékok közismertté tétele, (illetve: a qumrani ősi írásokat pedig „zárolták”)

21. oldalon: ⁽⁹⁾ a nyelv és a NÉP megjelölésével mi a szumir megjelölést használjuk e tanulmányunkban.

II. Rész

Őskori néprészeink kifejlődése SZKITIÁBAN és TURÁNBAN

A Baráth-trilógia kiadásakor (1973, 1974 és 1975) a kutatások nemzetközi állapota szerint még nem lehetett a dolgokat (szigorú) idősorrendben előadni, kezdve időszámításunk 10.000 és 5.000 éveinél. Ezért a hozzánk közelebb eső és jobban érthető HÚN-korszakból volt ajánlatos KIINDULNI, s onnan fokozatosan következtetve ismertről-ismeretlenre, a történetet mint egy visszafelé gyöngyöztető haladni. A született történész-kutató a tőle megszokott hűvös MÓDSZERESSÉGÉVEL, nem kizárólag az Ő SZAKTERÜLETÉNEK, t. i. a TÖRTÉNELEMTUDOMÁNYNAK az ismereteit vette figyelembe, amikor az ő szó szerint – KORSZAKALKOTÓ TÉTELEIT IGAZOLTA és MEGHIRDETTE, hanem az akkor már nemzetközileg elfogadott és használt „komplex”= összetett módszert alkalmazta. Ez azt jelenti, hogy figyelembe vette az u.n. társtudományágak idevonatkozó eredményeit is. Sőt, azok módszerét gyakran ő is alkalmazta (lásd a Baráth-féle egyiptomi „szófejtések” tucatjait). Egy mondatban foglaljuk össze ezeket a társtudományokat, hiszen azok bölcs igénybevétele nagyban növeli adatolásunk tárgyilagosságát és bizonyító ereje MEGGYŐZŐ hatását... Itt: elsősorban az írástörténet, nyelvészet, helységnevekutatás, de az embertané, a klímátörténeté, néprajzé és – nem utolsósorban – MITOLÓGIÁÉ játszik fontos szerepet. (Ha néhol – szükségszerűen ilyen elvi szakkérdésekkel is kell a nyájas olvasó türelmét igénybevennem, iparkodnék itt-ott (a vezérvonalunkat nem veszélyeztető) „olvasmányosabb” – részecskéikkel picikét) földoldani a szakadatlan „oktató-agyagunkat”. E sorok írója nem feltétlenül „esküszik” az írott – írásban felfedezett – FORRÁSOK hitelességére. Szabad itt utalnom a „jószomszédaink” számtalan esetben tapasztalt hamis „bizonyítékaira”... Ezzel szemben az Anonymus-féle gesztánkban a „dajka-mesék világába” száműzött ősrégi legendáink, népi mondáink s más ősi hiedelemvilágunkba tartozó mitológiai kincseink (a három csodaszarvas legendánk, stb.), amelyeket együttesen a NEMZET EMLÉKEZETE néven szoktunk összefoglalni, nálam igen nagy becsben állnak.

Annak indoklására, hogy miért – engedtessek meg, hogy egy – MÁS NÉPEK ILYEN NÉPI EMLÉKEZETE csodálatos esetére utalhassak. Ezt nyugodt lélekkel „KASMIRI CSODÁNAK” nevezhetjük:

Ismeretes, hogy az u.n. „céhbeliek” egész serege tagadja az ilyen generációról-generációra átadott történelmi emlékek forrás=bizonyító értékét, s azokat a „mesék világába” száműzi. Hogy ez a felfogás mennyire hamis, arra szolgáljon az alábbi példa. Az amerikai híres YALE Egyetem 1932 őszén egy nemzetközi tudós munkaközösséget küldött a Himalájába földtani, régészeti és őslénytani

(paleontológiai) kutatások elvégzésére. A csoportnak pl. tagja volt a világhírű francia jezsuita geológus Pierre Teilhard de Chardin s a neves amerikai régész Helmut de Terra. Ez utóbbi írja le „hogy KASMIR középső részén egy 1830 méter magasan fekvő, mint egy 10.000 négyzetkilométer kiterjedésű, hegységtől körülvevett egykorú tőfenék van, melyet különös figyelemmel vizsgáltak. Megbökkenéstülkre a szrinagári lámakolostorban – ugyanott, ahol Kőrösi Csoma Sándor, majd később Baktay Ervin is dolgozott – a Dzsclám-folyó mentén, egy ősrégi tibeti könyvben, Rádzsataráingini („Királyok koszorúja”) című kéziratban egy népi eredetű mondára bukkantak, melyről aztán kiderült, hogy mindmáig élő népmonda a kasmirok között, s a legapróbb részletekig leírja a kérdéses óriás tónak földrengés és hegybeomlás következtében történt hirtelen völgybehúzódnását és a hatalmas tőfenék kiszáradását. Kutatásaik a népmonda minden állítását lépésről-lépésre igazolták. Körbe-körbe megtalálták még a hajdani tő-felszínnek a parti peremét is. A tömegével megtalált állati, sőt emberi csontmaradványok alapján gyerekkjáték volt a carbon-C vizsgálattal megállapítani, hogy mikor következett be ez a katasztrófa, ami de facto 400.000 éve történt. A monda minden szava beigazolódott! 13.000 nemzedék szájról-szájra átdadott adatai majd félmillió év múltával is TUDOMÁNYOS pontossággal „ülnek”. S ez TÉNY! (Ne becsülje le senki a magyar néptink emlékezetét se! – KS)

A történész – természetesen – szakterületén elsősorban a legnagyobb figyelmet mindenkor a helyszínen talált egykorú ÍRÁSOKRA fordítja: a már ismertetett képirással, geometrikus írással, ékírással és egyiptomi hieroglifákkal készített magyar nyelvű szövegekre. Mert hiszen a történettudomány legsajátibb bizonyító anyaga az ÍROTT SZÖVEG. Az t.i. a benne megnyilatkozó nyelv révén PERDÖNTŐ BIZONYÍTÉK az annyira fontos NÉPI AZONOSSÁG biztos MEGÁLLAPÍTÁSÁRA.

A HUNOK a történettudomány szerint Ázsiából eredtek. Birodalmuk kiterjedését s fekvését a 31. oldalon mutatjuk be. Az európai és ázsiai hunok közötti szerves összefüggést még nem lehetett megbízhatóan igazolni. Jelenlétiünk a Kínai Nagyfal tövének kb. 4.000-re K.e. kínai stb. forrásokból bizonyos. Hiszen azt a világ legnagyobb falóriását éppen a HUNOK elleni védelmükre építették a kínaiak sok-sok éves roppant munka-bevetésükkel. Onnan azonban – szintén homályos okokból kifolyólag K.e. 35.-ben eltűntek a vizsgálók szemei elől az Európa felé vezető útukon s utána 300 éven át nem történik róluk említés. A középkori források szerint nem Ázsia távolkeleti részéről, hanem SZKITÁBÓL (a Don és a Káspi-tó térségéből) indultak el bódító útjukra – amiért ettől kezdve inkább szkitáknak (s nem hunoknak) nevezik őket eme forrásokban. Ezek a „hunok” lennének az u.n. „királyi szkiták” leszármazói. Szá-

mos kutató azon a véleményen van, hogy a HÚN is, a szkita is tulajdonképpen gyűjtő megnevezések, ami logikus feltevés lenne, tekintve azt az óriási területet, amit mind a két NÉVVEL jelzett NÉP(CSOPORT) – mint ilyen nevű BI-RODALMAT jelentett évezredekken át. A hunok faji hovatartozását is nehéz meghatározni, mert ők halotthamvasztással temetkeztek. A HUNOK nyelvét sem tudták megállapítani, mert erre nem találtak perdöntő bizonyítékot – mármint az u.n. finnugor – tévelmélet „vonalas” képviselői. (A túloldalon többet!)

A MAGYAROK szülőhazájáról, eredetéről, nyelvéről, kultúrájáról – hála idekinti tudós-gárdánk kiválóan eredményes kutató munkásságának – mindkét néprészünkről sokkal pozitívabb, valóságghú ismeretek vannak. Erről már az előzőekben beszéltünk. Itt – Baráth Tibor nagy műve I. kötete nyomán további megállapításokat rögzíthetünk: a) a hunok nyelve a ránk maradt hún-székely rovásírás-leletekkel perdöntően a MAGYAR volt. Eme állításhoz a tudós professzor hét hún nyelvemléket a szakember alaposságával, képekkel bemutat és általánosan érthető leírásával megmagyaráz. (I. kötet 36-43. oldalakon) Az ott előadottakból megállapíthatjuk, hogy a hún-magyar testvérmép az bizony magas kultúrájú nép volt. Nemcsak írtak és olvastak, hanem olyan aranyművesekkel rendelkeztek, akiknek az alkotásához fogható remeket az akkori Európa nyugati tájain hiába keresnénk. A hunok politikai és katonai képessége olyan magaslaton állott, ami előtt a maradék Európát halálfélelem fogta el. És a



Padányi Viktor dr.

nyugat-európaiak utódai a mai hún-magyar elődeinket mégis „lebarbározták”, „ázsiai hordáknak” nevezték, az „emberiség söpredékének”. Ezt a hazugságot örökre ki kell írtani a történelemkönyvekből, vagy – ha benthagyják, a neveket az IGAZSÁGNAK megfelelően át kell cserélnünk. (A Baráth-trilógia I. kötete „átvétele” után ezt a minden derék magyar embert – véréig sértő gőgös és önhitt „leértékelésünket” – külön fejezetben PADÁNYI Viktor fogalmazásában – a kultúra és civilizáció valamennyi oldaláról leleplezzük és fölényesen visszautasítjuk. – KS).

„Minden idők legnagyobb és leghetesebb magyar emigrációja” (gróf WASS Albert kitűnő közírónk kifeje-

zése) őstörténet-kutató „BIG FOUR”-ja legfiatalabb tagjától, PADÁNYI Viktor történet-filozófus tudósunktól két brilliáns adalékot hozunk; mindkettőt az ő életművéből a „Dentu Magyaria” könyvéből vesszük. (Buenos Aires, 1963). E kötet II. fejezetében a szerző alaposan lerántja a leplet a XIX. szd. európai tudományos világ „nordikus” előítéletéről, s „indogermán” önértéteiről. Ez u.i. a (főleg) földrajzi alapon „európainak” hitt, gondolt s tekintett „föld” nem volt sem „nordikus”, sem „indogermán”, sem „európai”. Ez a kultúra és civilizáció ázsiai eredetű volt, mezopotámiai kisugárzás; ennek hőse nem a „home de Nord” volt, nem az „indogermán” faj volt, amely „átvette” és „továbbfejlesztette” a szumírból kibontakozott kisázsiai-kréta-mykeni kultúrát (amelynek – mellesleg – félezer évre volt szüksége – Kr.e. 1.200–700 Kr.e. – ahhoz, hogy a dór vandalizmust kiheverje és a dórokat „hellénekké” asszimilálja) – hanem az a faj, amelyben felszívódott és eltűnt az a maroknyi „európai” mennyiség, amely vándorlása során a Mediterráneumba tévedt és ott egy csomó kárt csinált; abba aztán végül is beleolvadt, mint a gót az olaszba, vagy a bolgár a szlávba” Roppant tanulságos, amit Padányi – lábjegyzetbe sűrítve – erről a folyamatról ír. „Az arab múlt, kultúra és civilizáció megkapó maradványai – az ALAHAMBRA s az ALKAZÁR szintén (a „földrajzi”) Európában vannak, mégsem „európai” egyik sem, pedig gót napszámosok is dolgoztak építésüknél. A FAJ, a GÉNIUSZ, a KULTÚRA és a FOLYAMAT, amely létrehozta őket arab. Ugyanez a helyzet HELLASZ, vagy RÓMA esetében is! Az u.n. MEDITERRÁNEUMOT – mint ókori földrajzi, faji és civilizációs egységet létrehozó és feltörő középtermetű, hosszúfejű, sötétszemű, sötéthajú, jórészt göndör hajú FAJ akkoriban már a 100.000-et megközelítő mennyiségébe és akkor már 1.500 éve tartó kultúrfolyamatába belesodródott és abban feloldódott néhány ezer „dór” meg „ion” és etruszk harapófogóba szorult néhány Appenin-félszigeti „árja” törzs természetesen nem teszi ezt a minden tekintetben mediterrán ÓKORT „európaivá” s mégkevésbé „indogermánná”.

Nem szeretek negatívumokkal FOGLALKOZNI (mert AZT hiábavaló időpocsékolásnak tartom). Ennek ellenére, engedtessek meg nekem, hogy mai témánk további taglalásánál – egyszer és mindenkorra – tisztázzuk a VALÓSÁGOT, amikor – Padányi Viktor avatott tollából – legalább dióhéjban – ecseteljük: micsoda kulturális és civilizációs FÖLÉNYBEN ÁLLTAK őseink a témánk időszakában. (Padányi „Dentu-Magyaria” II. fejezete a „Le miracle Grec”).

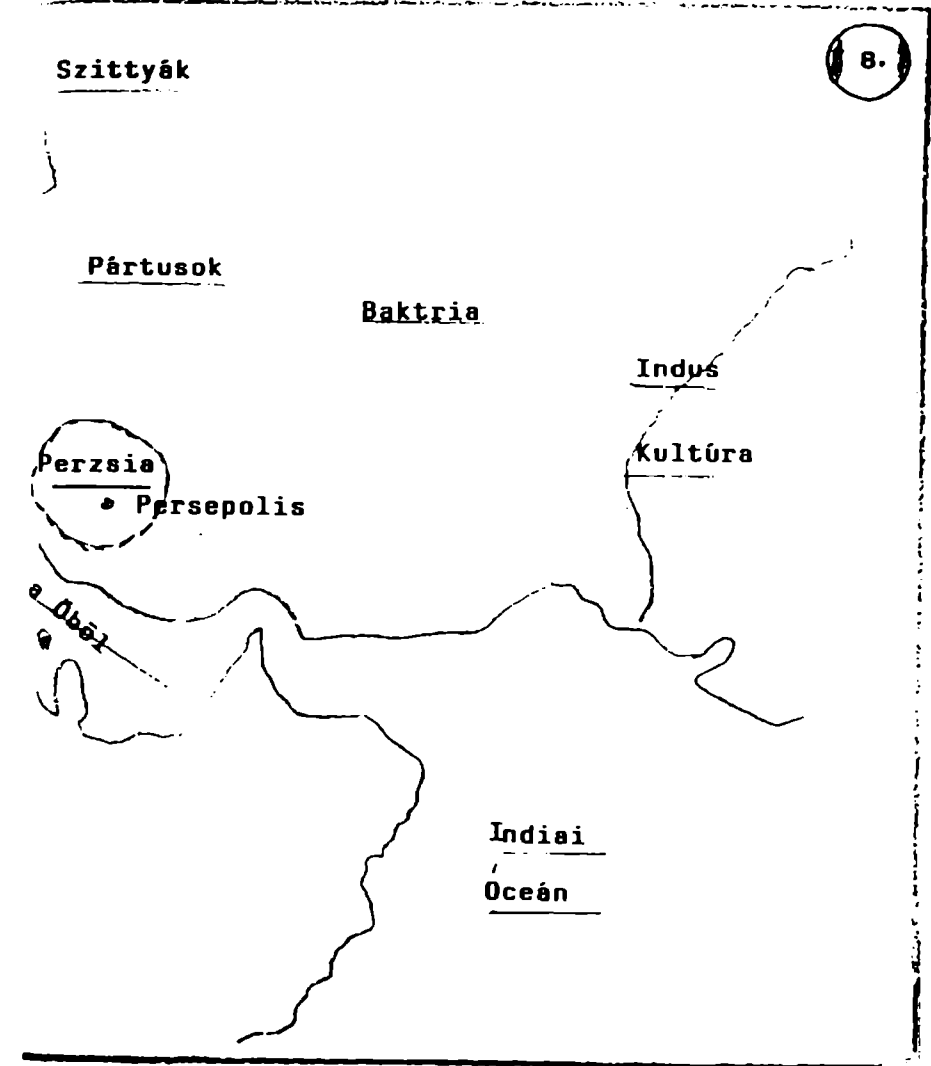
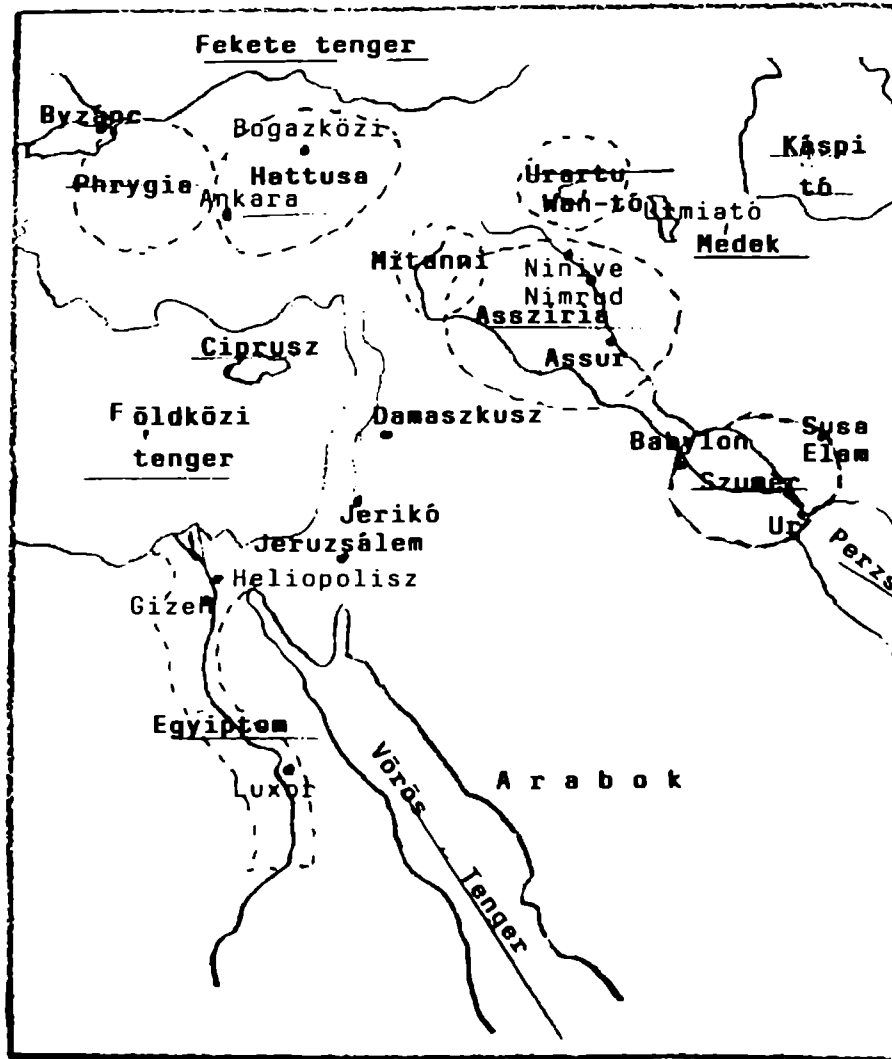
A XIX. szd. európai tudományos irodalma – a Kr. e. XII. századba helyezett u.n. „dór vándorlás” – jelentőségét „agyonírta”. méreteit s arányokat eltúlozta. Tette ezt azzal a céllal, hogy (legalább ezzel a „cémaszállal” Európát a mediterrán HELLASZ-hoz köthesse). Az a terület, amit HELLASZ-nak hívunk

– a kisázsiai partvidékkel és az összes Égei tengeri szigetekkel együtt is alig nagyobb, mint a mi Dunántúlunk. Homérosz világa – egységesen hellén. Maga Homérosz is, de a kisázsiai iónok, eólok, lidek, károk NEM görögök voltak. A mediterrán kifejtett kultúrterébe s kultúrtársadalmuk világába tévedt torzborz, bronzkorszak színvonalú DÓROK aligha vittek bármi néven nevezhető „európai” és „nordikus” kultúrhomományt, hiszen valaminő „prehellénre” valló KULTURÁLIS, vagy CIVILIZÁCIÓS elemnek sehol a legkisebb nyoma sem fedezhető fel északon! A Renan által „le miracle GREC”-nek, görög csodának elkeresztelt HELLASZ csak akkor lenne „csoda”, ha azt csakugyan „európai”, „nordikus” a „indogermán” hordák teremttették volna meg. Ilyen CSODÁK azonban NINCSENEK. A Parthenon a Balkán déli csücskén, avagy a Forum Romanum az Appenin-félszigeten éppúgy egy Európától idegen faj és szellem MESTERMŰVE, ahogy az ALHAMBRA vagy Alcazai is az a spanyol félszigeten. De menjünk csak bele itt néhány további részletbe: THALES, a hét „görög” bölcs egyike, kisázsiai s nemhogy NEM görög, de még csak nem is hellén, hanem „kar” (hurri). A „görög” mestermű, az ILIÁS ázsiai hősmonda emlékeiből van összerakva, s annak a „szerzője” HOMEROSZ (akit aligha hívhattak volna ÍGY, mert „homerosz” „összerakót” jelent) kisázsiai, szmirnai eredetű. PYTHAGORAS ugyancsak kisázsiai, ANAKREON, SAPHO egyik kisázsiai szigetről származik. A „görög” irodalom, zene, filozófia, művészet megteremtői túlnyomóan kisázsiaiak, akik a perzsa háborúk idején – nagy tömegekben emigrásként kerültek a MEDITERRÁNUM nyugati részeibe. De ezt a leleplezést folytathatjuk további vidékekre is: RÓMA, Etruszk város – a szó maga is etruszk, éppúgy mint ROMOLUS is. Királyaik éppúgy etruszkok voltak, mint ahogy a római „patricius” családok is azok. Márpedig: az etruszkok szintén SZUMIR származású, ázsiai eredetű nép! Összegezzük: a mediterrán mezopotámiai ALKOTÁS. A Mediterráneum magja és bázisa földrajzilag éppen úgy, mint FAJLAG és szellemileg ELŐÁZSIA, Egyiptom, a Kréta-Mykenai kultúrkomplexum, Máltáig és Szicíliáig – Kisáziából indult ki. A „dolmenek”, „menhirek”, „cromlenchek”, a cölöpépítmények, falu – telepek színvonalánál összehasonlíthatatlanul magasabb színvonalú elemek – mind mezopotámiai szumir s rokon elemek. Ez az ősi VILÁG egy sok ezer éves kultúrából sugárzott ide – a még megszületésre váró EURÓPÁBA – és már önmagában is az ősidőkre visszamendő MŰLTRE emlékezik: várakra, palotákra, templomok hosszú sorára, ahol kerámiában, kereskedelembe, zenében és irodalomban kifinomult és szépet teremtett; ez a világ ÍRT, OLVASOTT, ez a világ FÜRDÖTT, borotválkozott és körmeit manikűrözte. A „dór” stb. inváziót évszázadokkal megelőző „késő-minoszi” korból – K.r. e. 1.500 körül) fürdőszobás, központi fűtéses, 6–8–10–15 szobás, lépcsőházas – tehát – emele-

tes lakások romjait ásta ki az archeológia. Így laktak és éltek őseink, – amikor ebbe az emelkedett kultúrkörbe – Kr. e. 1.300 körül illyr-latin törzsek az Appenin-félszigeten, – s mindegy 100 évvel később az achajok vagy dórok a Peleponeszban – s dorongjaikkal, primitív bronzhegyű lándzsáikkal, a „kultúrával” szemben érzékellen, szörösen és durván rombolva, pusztítva, égetve és mészárolva MEGJELENTEK: HELLASZ nem volt „EURÓPÁBAN”, – hanem ÁZSIÁBAN. De nem volt „EURÓPA” teljesítménye „RÓMA” sem. (amivel Padányi a Római Birodalom – s az u.n. „latin-csodára” céloz. KS).

Folytatjuk a BARÁTH Tibor Professzor Úr által megadott ÓSTÖRTÉNELMI KERET kitöltését

Eddigi 38 oldalas fejtegetéseinkben immár mind a négy VILÁGÍTÓ TUDÓSUNK szólott hozzánk. A Professzor Úr kibővítette a kutatást az egyiptomi magyar ajkú néprészeink felé is – s így megszabta a kibővített KERETET. EZT – mint valami óriási „kirakó rejtvényt” próbáljuk a kisebb-nagyobb mozaikkockákkal kitölteni. Még mindig maradt néhány üres „folt”; ezek logikus beiktatásához visszatérünk most BARÁTH Tibor fejtegetéseihez. Nem szorul magyarázatra, hogy a Professzor Úr több mint 600 oldalas Trilógiája minden szavának súlya van; azok bármelyikének az elhagyása hiányt jelenthet a végkövetkeztetésünkénél. Mégis a térhiány kényszere nyomán be kell érünk valami 15-16 oldalnyi bizonyító anyaga előterjesztésével (Áthidalásként – mint előbbieken is – néhány vázlatba foglalom a történeket földrajzilag – világosan – bemutató s azok egymásutánját is érzékeltető „mozaikkockákat”). A 11. oldalon látható ^[2]sz. vázlatunk az őshazánkból való KIINDULÁSUNKAT, az ELVÁNDORLÁSAINK útját mutatják be. A 13. oldalon álló ^[3]sz. vázlat pedig a Kr.e. 3.000 az egész Duna-völgyébe+ a három Földközi-tengeri félszigetre beérkezett FÖLDMŰVES lakosságot tárja szemünk elé. A Baráth-Trilógia I. köteté kiegészíti és beilleszti ebbe a KERET-KÉPBE az azokban nem részletezett három – a RÉGI KELET-en irányító őshazai magyar BIRODALOM „kockáját”. Többoldalas levezetése összefoglalójában a Professzor Úr ezt írja: „Visszapillantva az ÓSHAZA néptörténetére, megállapíthatjuk, hogy árja fajtánk – a vízözön idejében elkülönült két ága: a HŰN és a MAGYAR, hosszú út után (1) a Tigris és Eufrátesz völgyében, (2) a nagy Hetita Birodalomban, (3) a Nílus völgyében újra összetalálkozott. Az így összetalálkozott ágak egymással testvérülve nemzeteket alkottak, mindenütt „kettős” királyságot hozva létre és kettős hagyományt ápolva. Ez a „katti” politikai képlet annyira sikeresnek bizonyult, hogy amikor ÓSHAZÁJUKAT elhagyva máshová mentek újabb országokat alapítani, ott is bevált ősi szervezkedési formulát alkalmaztak: t.i. a már korábban beérkezett NÉPRÉSZEIKKEL



ÚJONNAN ÉRKEZETTEK a teljes JOGEGYENLŐSÉG alapján „örök barátságot” – **VÉRSZERZŐDÉST** – kötöttek, egymással összeházasodtak és mint szilárdan megépített **NEMZET** folytatták életüket „S bölcsen hozzáfűzi:” Az **ŐSÖK GÉNTUSZA ÉVEZREDEKRE VILÁGÍTOTT**. Ide kívánczik a ^[8]sz. **ÁTTEKINTŐ** vázlatunk, amelyen a nyájas olvasó könnyűszerrel megtalálhatja és a „kellő” helyre rakhatja eme térség „kockáját” a képzeletben alkotott „kirakó rejtvény képeben”.

Ezen a vázlaton játszani könnyedséggel követhetjük a Professzor Úr záró megállapításait: „Miután mind a három keleti magyar ország: Mezopotámia, Egyiptom és Hétország (a Katti Birodalom= a magyar mesék **HETED HÉT-ORSZÁGA=HATTUSA, HETTTÁK**) egyformán **BIRODALOMMÁ** alakult és egymással szomszédosak lettek, el kellett dönteni, meddig terjedjenek az egyesek befolyási övezete a határzónákban s mi legyen a viszony a három **KOLOSSZUS** között? Évtizedes küzdelem árán sem tudtak politikai döntést hozni. Meggyőződve, hogy egymáshoz való viszonyukat fegyveres erővel nem képesek szabályozni – nem volt más hátra, mint diplomáciai megoldást találni. Kr. e. 1.280 és 1.269 között **ÖRÖK BARÁTSÁGI** szerződést kötöttek egymással: a hetita király III. **HAT-TUS-IL**-(=Hét-Törzs-Úrőse) leányának **RAMAS** egyiptomi királyhoz való feleségül adásával erősítették meg. A hetita-egyiptomi örök barátság frigye roppant fontos okmány volt s féltő gonddal ápolták az időtálló nemes fémből készült táblára írt titkos okmányt, amit vallási áhitattal őriztek. Hasonló barátsági szerződések szabályozták a harmadik keleti nagyhatalommal, a babiloni vezetésű **MEZOPOTÁMIÁVAL** való viszonyt is noha azok szövege még nem került elő. Ennek kiterjedt szövetségi hálózatnak köszönhető, hogy a Kr. e. XIII. szd.-tól kezdve az őshazai magyar népek politikai alakulatai egymással jóviszonyban éltek és fő törekvésük a béke megóvása volt.

Végső megállapítás: A **RÉGI KELETEN** a történelem hajnalától kezdve a Kr.e. XIII. szd. közepéig magyar nyelvű népek vitték a **FŐSZEREPET**, akik magukat sokféle névvel nevezték, de **VALAMENNYIEN** az **URI, ÁRJA** népek családjába tartoztak. Ez a **FELISMERÉS** az ókori egyetemes történetek közös és szilárd alapot ad, mert ezentúl azt egységes nyelvi, kulturális és népi folyamatnak tudjuk elképzelni és előadni. A történetírás életében ez az eredmény kétségtelenül új fejezetet nyit, mert eddigelé az **ÓKOR TÖRTÉNETÉT** csak mint széteső, tarka népi és vallási „egyveleget” mutatták be. Második fontos megállapításunk: az őshazai magyar **NÉPESSÉG LÉTSZÁMÁRA** vonatkozik. Ha u.i. Egyiptom lakosságának hét millióban megállapított létszámát kulcsnak tekintjük és annak alapján a Katti (**HETITA**) és a Babiloni Birodalom népességét is hét-hét millióban állapítjuk meg s körülbelül ugyanannyira a Kaukázus-Írán vidéki magyar országok létszámát, arra az eredményre jutunk, hogy **ŐS-**

HAZÁNKBAN a Kr.e. XIII. szd. derekán mintegy harminc millió (30.000.000) magyar éltetett! Amilyen örömmel vesszük tudomásul a kutatások idevágó eredményét, ugyanolyan rémülettel vetjük fel a kérdést: hová lettek milliókat számoló ÓSEINK?

III. Rész

Népneveink vizsgálatánál a Baráth-trilógia további két részéből lényegében azok záró-értékeléseit iktatjuk ide. A III. kötet: a KUS népekkel foglalkozik. A KUSOK az emberi nem egyik legkorábban kialakult népes ága. Kialakulásukat a Bengáli-öböl környékére helyezik. A fajuk onnan vándorolt szét keletre és nyugatra. Minket természetesen a nyugatra tartók érdekelnek, akiknek egyik ága az Indus-folyó völgyét szállta meg, azután Ázsiában az Oxus⁽¹⁰⁾=(Amu-Darja) mentét a Káspi-tóig, valamint a Tigris-Eufrátesz Dél-Mezopotámia szakaszát. Másik águk Afrikába irányult, ott benépesítette Etiópiát, majd a Kék-Nílus völgyében át behatolt az Assuánig terjedő egész folyóvölgybe s azt is kitöltötte emberanyagával. Miután (mint már tudjuk) népünk fajilag 70%-ában árja, s 20%-ában turáni, más szóval KUS, velük foglalkoznunk kell. Annál is inkább, mert a régi magyaroknak az érintkezése a kusokkal

a) Délkelet-Afrikában és Dél-Mezopotámiában jó kétezer (!) évig tartott, de az Indus-völgyében és a Turáni Alföldön is körülbelül EZER esztendeig, – míg az egyiptomi Nílus-delta környékén is legalább 200 évig. – Eme több mint háromezer éves „érintkezési korszakban” a kusok mindenütt a magyarság politikai és kulturális vezetése alá kerültek. Megállapítást nyert, hogy a kusok tömegesen a magyarsághoz simultak, áthasonultak és beolvadtak. A kusok legjellegzetesebb, (mert legfeltűnőbb) testi tulajdonságuk, hogy bőriük, pontosan szólva „mahagóni színű”, de arcuk ennek ellenére szabályos európai arc. A kusok évezredek át tartó beolvadása következtében az Indus völgyében, Dél-Mezopotámiában és a Turáni Alföldön élő „keleti” magyarok arcszíne egy árnyalattal sötétebb, mint a Földközi-tenger keleti partvidékén és az Eufrátesz felső és középső szakaszán élő „nyugati” vagy „esti” magyar népek arcszíne – ahol nagyobb méretű kus-beolvadás nem történt. A pásztorkodó életformájuk alapján, mivel az általuk tenyésztett állatok között a legelső helyen a hosszúlábú, fekete színű JUHOK szerepelt, melynek hímje a KOS lapos szarvat viselt. E hím állatról a „mahagóni színű” embereket „KOS” embereknek nevezték, amikor is – nyilván birkapásztor, – juhász értelemben, de a szót régiesen egy fokkal mélyebb kiejtéssel KUS-nak ejtették ki. (Mint pl. manapság is „otthon” a „ló” szavunkat az Alföldön is „lú”-nak nevezik. KS). Ez az állat – a KOS – vált népünk szimbólumává, amit vallásilag is a legnagyobb tiszteletben részesítettek: lásd a núbiai kusok leghíresebb – az egykori AMEN – isten templomát ékesítő világhírűvé vált pompás szobrát. (Baráth-Trilógia, II. kötete 13. oldalán.) A mi főtémánk tekintetében a legfontosabb: kitűnt, hogy eme kusoknak a pásztorkodó életmódjára vonatkozó szókincese éppen úgy tiszta magyar, mint a földműves életformájú magyarság

szókincse. Eme csodálatos egységet jelenleg nem tudjuk másként magyarázni, mint feltételezzük, hogy a kusok nyelve eredetileg IS magyar lehetett. Mindenesetre tény, hogy a kusok az ő lakóhelyeikre utaló – térképeken megörökített – elnevezéseik **MAGYARUL OLVASHATÓAK**. Lapterem nyomasztó kényszere ellenére – kitérek – a Professzor Úrnak a kusok sokféle népnévére vonatkozó fejtegetésére: „A kusokat az egyiptomi magyarok (is) sokféle néven nevezték. Az egyik (legtöbbször használt) nevünk – valószínűleg – éppen a **LEGELSŐ NÉV**, amellyel őket illették, a **SATET** vagy **SETET** név volt. Angol szakemberek megállapítása szerint – ezt a nevünket – rövidített alakban, egyszerűen „**SETI**”-nek vagy „**SET**”-nek is olvassák. A **SETET** szóról – ugyanezek a tudósok – azt is megállapították, hogy a hieroglifák „elolvasása” után „darkness” (=sötétség) az értelme. Ezzel a nem magyar tudósok semmire sem mentek, de nekünk könnyű kideríteni, hogy a **SETET**-nek és **SATET**-nek olvasott és sötétséget jelentő „egyiptomi” szó azonos a magyar nyelv „**SETÉT**”, „**SÖTÉT**” szavával, s hogy ez a megjelölés a **KUSOK** arcszínére vonatkozott, akiket más nyelven is „égett arcú” embereknek neveztek. Néprajz-kutatásunk irányába vezet, amikor ideiktatom egyik világhírű angol egyiptológus megállapítását az egyiptomi földrajzi- és személynévokről. (S.SHARPE „The History of Egypt” címen, amely 1859-ben jelent meg Londonban s már 14 kiadást ért meg). Ez a történetíró 10 történelmi könyvet írt, s ebből 6 könyv Egyiptom történetével foglalkozik. Az idevágó közléseket dr. KÓSA Barna 1961-ben megjelent cikksorozatából vettem át „Magyar, Matsar, Mazar, Mazr” címen hozta le a „Keleti Figyelő” azévi II. évf. 2. és 3. számában. Dr. KÓSA leszögezi, hogy minden egyiptológusnál IS elismert ELV, hogy egy népnél a földrajzi- és személynév nagy tömege egyben **SZÁRMAZÁSI** bizonylat. Dr. Kósa vette magának a fáradságot és 5 (névszerint felsorolt) leghitelesebb egyiptomi térképet átböngészte s azokon – legtöbbször – a „**MAGYAR**” földrajzi név különböző változatait írta le – ABC-sorrendben 32 darabot. Utána az elérhető okiratokban felfedezett – magyar hangzású családneveket=282. Az egyiptológusok nívós táborában köztudomású, hogy a **NIL**-mentét **MATSAR**-nak (az assur írásokban: **MAZAR**-nak) nevezték, sőt az ott lakók **MA** is a **MAZR** szót használják úgy a sajátmaguk megnevezésére, mint az országuk megnevezésére is. E tudósok azt is tudják, hogy ma is van Európában egy magyar nép és ország, amelynek a földrajzi neveivel a **NIL**-menti matsar-mazr földnek a nevei 80%-ban egyezők. Egyszerűen **ELKÉPESZTŐ**: a mai **KAIRÓ** területén állott egykor a **MATAR** nevű város, amely a műveltségnek olyan híres „várát”-nak számított, hogy odavonzotta Solon, Pythagoras és Plato nevű görög tudósokat is. Ide épült már az arab uralom alatt a mai **KAIRÓ**, amelynek egyik elővárosi része az Ó-Kairó-

nak nevezett kerület a régi MATAR város. KAIRÓ-t magát is a lakosai MAZR-nak mondják. (S. Sharpe előbb említett könyve I. kötet, 142. és 221. oldalán)

Baráth Tibor „igazolásaiban” bemutatta a Nílus-völgyi magyarok Afrikában „szétosztott” szellemi örökségét. Ő kiemeli DAVIDSON BASIL: „The lost cities of Africa”, Boston, 1970-ben megjelent könyve megállapítását, amely szerint „a KUS civilizáció főbenjáróan befolyásolta Közép- és Délkelet-Afrika művelődési és technológiai fejlődését.” S „Nem túlzás azt állítani, hogy a kontinentális AFRIKA nagy részének története elválaszthatatlan KUSORSZÁG történetétől.”

Eme II. kötetben megtudjuk még, hogy az INDUS-völgyi KUS-ok „szövegeiket” magyarul írták. Nem magyar szerzők munkáikban ismertetik a tiszta magyar szavakat, mint: ur, kos, szín, barat, varos, hon, hely stb; városneveik: Mazar, Masszúria, Mahar-astra, Mysore és a Madra állam-nevek Plinius India lakóseit felsorolva jelzi, hogy ott „úr-népek” élnek s azok közül a leghatalmasabbnak „NAGYAR”, a NEVE („MAGARI”). RÉGI LEXIKONOK tanúsítják, hogy India északi, Kína felé eső részében olyan nép lakott, amelyet mindmai napig MAGYAR-nak neveznek. („qui vocantur MEGORI”). A Közép-Ázsiai vagy TURÁNI⁽¹¹⁾ KUS-ok az Oxus és Jaxartes mellet laktak, ahová ők az Indus völgyéből jöttek Kr. e. kb. 1.700 és 1.500 között. Az eme területen)Kr.e. I. évezredben élt népek összefoglaló neveit így csoportosíthatjuk: faji eredetükre nézve: ÁRJÁK és KUSOK; földrajzi „eredetük” szerint keletiek; lakóhelyük szerint valamennyien TURÁNIAK; egyéni népneveik szerint: szkíták, hunok, besenyők, pártiak; nyelviileg: valamennyien MAGYAROK. ⁽¹²⁾

Ezek után érthető, hogy ahány kútfő, beszámoló, annyi féle „nép-megjelölést” ragasztottak ránk a történetírók, a diplomáciai küldöttségek, kereskedők, stb.

Erről a „nép-elkeresztelésről” – különös tekintettel a II. részünkben következő kettős népnévünk elemzése=„háttér megvilágítására” – ideveszem PADÁNYI Viktor zseniális megvilágítását (Dentu Magyaria 123. és 124. oldalakon).

„Tüneményes jelenség tárul a szemünk elé, ha egymás mellé tesszük a következő adatokat (tényeket):

A Fekete tenger – Kaukázus - Észak-Káspi tó vonaltól ÉSZAKRA magyar népnév sehol, semmiféle torzításokkal, semmiféle HELYNÉVBEN elő NEM FORDULT.

Ezzel szemben eme vonaltól DÉLRE:

a Kr.e. XVII. szd.-tól a Kr.u. X. szd-ig bezárólag eltelt 2.700 év folyamán(!) babiloni, egyiptomi, asszir, káld-hurri, perzsa, görög, örmény, római, bizánci és

arab kútfőkben, különböző korokból származó, különböző nyelveken, különböző írásrendszerekkel, írásmódokon leírt és különböző helyeken talált leletek adatai újra és újra értesítenek egy népről, amelynek NEVE határozottan és egységesen „m” hanggal kezdődik, s belsejében van egy lágy mássalhangzó, amelynek pontos visszaadására a fenti nyelvek fonetikai rendszere képtelen. Ezt a „rejtélyes” lágy mássalhangzót ezek a nyelvek megpróbálják jelölni: „d”, „dz”, „t”, „th”, „tz”, „ts”, „z”, „k”, sőt „X” betűjeggyel is, sőt az arabok „d”, „dzs” az örmények meg „gh” hangokkal is.

Ez a „titokzatos” név a Kr. e. V. szd.-ban „minta”, „mintha” (többszámban :mitanni!), „mada”, „méd!”, „médj”, „manni”, „manda”, „matsi”, „musk”, „mag”, „mak” torzulásokban jelenik meg, illetve a latin betűs írásra ilyen formában tette át ezeket a neveket az írástudomány.

Feltűnő az is, hogy a Kr.e. V.sz.d-tól kezdve a káspi-vidék és a kaukázusi népevek felbukkanása során ugyanezek a nevek az -ar, -or, -er, -ir, -irra népnév végződéssel ellátva jelennek meg a következő formákban: mad-irra, (a madából), max-era (a muskból), mezori, mezorani, megari és meghiori (mindkettő többes), mazar, madzar, madjir, matchar, maior, MAGHIAR, MOGHER, MAKAR, MADAR, VÉGÜL MADZSAR ÍRÁSMÓDON. UGYANEZ A NÉV KISEBB-NAGYOBB TORZULÁSOKBAN MEGJELENIK a dél-kaukázusi és káspi környéki tér földrajzi neveiben is.

Mindezek alapján, megcáfolhatatlanul kijelenthetjük, hogy ilyen nevű nép vagy NÉP(EK) a Kr.e. X. században ELŐÁZSIÁBAN létezett vagy LÉTEZTEK. Ezzel szemben a dél-kaukázusi térben és a Káspi környéken MA semmiféle „m” hanggal kezdődő nevű nép nem található. De egész EURÁZSIA (!!) területén is mindössze három van: Kelet-Ázsiában a „mandzsuk”, Indiában a „mund” és Közép-Európában a „MAGYAROK” !!!”

A Baráth-trilógia első két kötetében szoroson nyomom követhetjük népünk fejlődését, valamint az óshazából történt elvándorlásainkat a Régi Kelet s a Turáni Alföld térségébe. A III. kötetében a Professor Úr – a tőle megszokott – bámulatra méltó tárgyismeretével valamint a tudós egyetemi tanár körültekintő, tárgyilagos módszerével ÖSSZEFOGLALTA – immár lezárva a mi – három kontinensre elvezető kirándulásunk utolsó szakaszán észlelt eseményeket: hogyan, mikor és milyen rövidebb=vízi, s hosszabb= a szárazföld (kerülő) úton végbement „haza-vándorlásunkat” a végleges HAZÁNKBA, a Duna-medencébe, amit legendáink a gesztáink „virágos PANNÓNIA”-nak neveznek. Összeállításom e részét azzal az eddigiekben közösen „átfutott” – s tudományosan igazolt – események ÖSSZEGZÉSÉVEL zárom, amit a Professor Úr (és három tudós világító magyar szellemi munkatársa) Trilógiája III. kötete végén így rögzített:

BARÁTH Tibor megállapításai:

(1) Mi, akik a magyar népet alkotjuk, a történeti idők hajnalán kibontakozott emberfajta, a legendás ÁRJÁK egyenes leszármazói vagyunk. Árja mivoltunkat népvéltünkben: HUNG-ÁRI, MAG-ÁRI s országunk nevében: HUNG-ÁRIA és MAG-ÁRIA a mai napig őrizzük, s mi az eredeti ÁRJA NYELVEN beszélünk. Hagyományaink, néprajzunk és hitvilágunk nagy részében ókorból eredő páratlan örökség. Népünknek van egy turáni ága is, amely a meleg égövön való tartózkodásunk idején hozzánk csatlakozott KUS fajtából keletkezett, akiket (arcuk sötétes árnyalata miatt) annak idején fekete magyaroknak neveztek.

(2) A mi beszédünk és földműves magas kultúránk öt-hatezer esztendőre visszamenőleg írásbelileg IGAZOLHATÓ vagyis annak kezdete oly régi időkbe nyúlik vissza, a mikor magyaron kívül MÁS TAGOLT EMBERI BESZÉD, rendszerbe foglalt vallás, művészet és ÍRÁS még nem létezett. A mi őseinknek tehát nem volt kitől mit „kölcsonőzzenek”. Szókincsünket, vallási képzeiteket és tudományukat az ALAPOKTÓL a BEFEJEZÉSIG MAGUKNAK KELLETT SAJÁT GÉNIUSZUKKAL MEGTEREMTENIÖK. EZÉRT ÓSNYELV A MAGYAR NYELV, ÓSKULTÚRA A MAGYAR KULTÚRA, AMIBEN VELÜNK OSZTOZNAK MA IS ÉLŐ ROKONAINK: AZ ÉSZTEK, FINNEK és egyéb magyar származású népek.

(3) Árja fajtánk társadalomba szervezkedése, vagyis NEMZETEKRE oszlása és sokszínű magas kultúrájának kibontakozása legelőször azon a földrajzi tájon észlelhető, ahol három világrész: Ázsia, Afrika és Európa érintkezik egymással s amelyet RÉGI KELET-nek vagy KÖZEL-KELETNEK neveznek. Tudományunk szerint ez a mi „ŐSHAZÁNK”.

(4) A magyarul beszélő ŰR-népek napkeleti hazájukban megalkották az emberi elme alapvető találmányait: a rendszeres ÉLELMISZER-TERMELEST, az edénykészítést és a fémipart. Feltalálták a gyors közlekedés első eszközeit: a szekeret s a hajót, megfogalmazták ISTEN létének elvét s kitalálták a gondolatközlés – időtől független – eszközét: az ÍRÁST, nyelvünk szerkezetéhez igazított szabályaival. Őseink világraszóló találmányai közül ez utóbbi – az ÍRÁS – volt a legnagyobb kihatású, mert vele megszületett a TUDOMÁNY: a szerzett ismereteket ezután el lehetett „raktározni”, nemzedékről-nemzedékre áthagyományozni és gyarapítani. A magyar népek szókincsüket, fogalmaikat, istenhittüket és írástudásukat nem tartották titokban, hanem misszionáriusaik, a Nap-papok révén ELTERJESZTETTÉK a világ minden részében, Így lettek a magyar nyelvű népek (régibb tudományos kifejezéssel szólva: finn-ugor népek) az emberiség magas kultúrájának a közvetlen leszármazói (amiről az a rengeteg magyar szó tanúskodik, amely minden később kialakult nyelvben MA IS fölös számban megtalálható.)

(5) A magyar népek egyes részei az Óshazából a Kr. e. 4. évezredtől kezdve sorozatos hullámokban áttelepültek EURÓPA nagy tájaira: Dél-, Nyugat-, Kelet- és Közép-Európába. A történeti Magyarország területére az első magyar néprajok a csiszolt KŐKORBAN és a BRONZKORBAN érkeztek déli irányból jövet, a Balkán félszigeten át vezető főútvonalon. „A későbbi hullámok, (Kr. e. V.sz.d-től) keleti irányból érkeztek, áthatolva a Kárpátok hágóin és szorosain. A beérkező néprészek a Duna-medencében származási helyük, érkezési idejük vagy még inkább vallásuk szerint szervezkedtek társadalomba; – megannyi külön „honba”, honurakkal (fejedelmekkel) az élen. Ezeket a Duna-vidéki magyar HONOKAT először ATTILA király, Esthon ura, utóbb az ő vérbeli leszármazója ÁRPÁD nagyfejedelem, egyesítette egységes országgá, akinek szereplésével a magyar múlt ŐSTÖRTÉNETI szakasza befejeződik! (13)

(6) Az Európába áttelepült és ott különböző nevek alatt szerepelt magyar nyelvű néprészek olyan szerepet töltöttek be Európa térein, mint az ÓSHAZALAK szerte a világon másutt is: ők lettek a KONTINENS felderítői, „EURÓPAI” MEGALKOTÓI, E táj első LETELEPÜLT LAKOSAI, az ÓSEURÓPAIAK. A mi örökségünk: már csak az a RÉSZLEGÜNK maradjon meg ŐSI TISZTASÁGÁBAN, amelynek MI, MAI magyarok vagyunk FOLYTATÓI. A mi felelősségünk és HIVATÁSUNK óriási: mi vagyunk a hatalmas keleti ÖRÖKSÉG egyetlen hiteles letéteményese, az ÓKORI VILÁG egyetlen hivatott TOLMÁCSOLÓJA. A mi

NYELVÜNK NÉLKÜL AZ EMBERISÉG ELSŐ KORSZAKA ÖRÖKRE HOMÁLYBAN MARADT VOLNA.

Elmefuttatás a két – még hiányzó – „mozaik-kocka” tartalmáról:

(A) NÉPPÉ VÁLÁSUNK az „ősebertől az ŐSNÉP”-ig és ŐSNYELVIG.

(B) Mit tudunk a 3. Kr.e. évezredben már a Kárpát-medencébe beérkezett néprészeink ottani két és félezer éven át végzett – s az eddigi fejtegetéseink ki-fejezésre juttatott.

ÜTTÖRŐ- VEZETŐ SZEREPÉBEN „EURÓPAI” MEGALKOTÁSA TERÉN?

Az ŐSEMBER (=az ember eredete) nem tartozik szorosan ehhez a tanulmányunkhoz, de (mivel népünk eredete oly messze korbá vezethető vissza) némi „jézlítő” nem fog ártani a további levezetésünkknél. Egy példa: Magyarország területén Rudabányán (1967) találtak egy emberi állkapcsot négy foggal, amelyet 8 millió évesnek tartanak. (MTI Bp. 1967 aug. 23. száma) írta erről a leletéről: „Ez az „őseember” mocsaras tájon élt. Állandó veszélynek volt kitéve, nála sokkal nagyobb és ügyesebb állatok között. Rendkívül szívós lehetett, hogy egyáltalán életben maradhatott és nagyon kellett ragaszkodnia

kölykeihez, hogy azokat meg tudta védeni". Ismeretesebb a VÉRTES-SZÓLLÓSI – szintén 1967-ben kiásott – kb. félmillió éves „előember-lelet”, amelyet „homo sapiens HUNGARICUS”-nak kereszteltek el. Ennél derült ki, hogy mennyire tévesek voltak régészaink „idő-meghatározásai” (az egész világon!): ennek a „magyar bölcs embernek” a közelében tűzhelyet s mintegy 8.000 kőszerszámot is találtak. A tüzet tehát sokkal előbb ismerte már az ősember, mint eddig feltételezték – a kőszerszámok TÖMEGE pedig azt igazolta, hogy félmillió évvel Kr. e. az ÓSKOR legkorábbi szakaszában is már „iparszerűen” gyártották az akkori ős- vagy „előemberek” is!



Csupán általános „emlékeztetőül”! A különböző illusztrációkból vett képek csupán „elképzések”:

- 1.) a Neandervölgyi – az egész földre elterjedt (150.000–110.000) – hatvan év után kihalt
- 2.) Cromagnon – a mai embertől már csak a kultúra tekintetében különbözött – a Neandervölgyit váltotta fel – Kr.e. 30.000 körül.
- 3.) az Aurignac-ősember – középféjű volt – Ázsiában született – a Pamír-fennsíkon
- 4.) a rövid-fejűek, a „homo sapiens-sapiens”. kb. 25.000-től
- 5.) a kaukázusi – európai – FEHÉR ember.

A mi mostani témánk további taglalásánál csupán HÁROMFAJTA ősemberrel foglalkozunk. Tehát a CROMAGNON-nal, aki még nem tudott beszélni s a két őt „leváltóval”, akiket – mint a 48. oldalon Baráth Tibor professzor úr a (2.) ténymegállapításában – érintette – u.i. amikor kijelentette, hogy az ősmagyar néprészeinken kívül más TAGOLT BESZÉD és ÍRÁS nem létezett.

Az előző ismertetésünkből tudjuk, hogy az első őshazánkban többezer éven át tartózkodtunk, s a gabonafélék – öntözéses, magas fokú termelése révén lélekszámuk ugrásszerű felduzzadása következtében került sor az ismert elvándorlásukra. Tárgyilagosságunk bizonyítót, meggyőző hatását emelendő, vizsgáljuk meg mit mond a mai nemzetközi tudományos világ az (eurázsiai) ÓSNYELV-re vonatkozólag?

Az eurázsiai ÓSNYELV:

Az eurázsiai ÓSNYELV kérdése állandóan foglalkoztatja nemcsak a nyelvészeket, hanem az egész tudományos világot s a nagyközönséget. Állandóan ol-

vashattunk erre vonatkozó könyveket, illetve kitűnő cikkeket a szaklapokban. Ezekből merített ismereteimből – legalább röviden – be kell számolnom, mert nekünk ehhez az ősnyelvhez kell majd viszonyítanunk a mi édes anyanyelvünket. Ha a nyájas olvasó belepillant a „Felhasznált irodalom” – könyvek jegyzékébe – akkor meggyőződhetik róla, hogy szerénységem eme összeállításához 63 szerző 72 műve összesen 33.093 lapoldalt kitevő „adat-halmazát” vette figyelembe annak érdekében, hogy tudományos alapon VALÓSÁGHŰ ÁLLÁSPONTOT képviselhessünk. S ahogyan ezt annak idején FETTICH Nándor a Magyar Tudományos Akadémia „felelősei” – szemére hányta volt – „végre is egyszer már „LETEHESSÜK a GARAST” – t. i. „népneveink annyit vitatott, de mindeddig nem tisztázott kérdésében.” E sorok írója tisztelettel utal (1) a „Küldetés” 1977 IV. évf. 7.–8. számában a 4.–9. oldalakon hozott HÁRY Györgyné sz. Némethy Gizella „Egy ősi VILÁGNYELV feltárása küszöbén” című, hatoldalal tanulmányára. Ez a kitűnő „hazai” kutató (aki egyébként évenként át élénk levelezésben állott a mi nemzetközi tekintélyű CSÖKE Sándor barátunkkal – KS) – részletesen taglalva két orosz nyelvész elképzelését az u.n. BOREÁL (ISCH)⁽¹⁴⁾ ŐSNYELVRŐL IS, amely már 1973 októberében megjelent a Stuttgart-i „Bild der Wissenschaft” folyóiratában, képekkel és térképekkel. Erről már Baráth Tibor Professzor Úr is megemlékezett az ő Trilógiája III. kötete, 41. oldalán (lábjegyzetben) ahol leszögezte: „Dolgopolszki szerint a különféle eurázsiai nyelvekben kb. 600 közös gyökszó észlelhető s ezek a szavak a mintegy 10.000 évvel ezelőtt beszélt ŐSNYELVBŐL erednek, melyet D. „boreális” (BOREISCH) nyelvnek nevez. Emé ŐSNYELV jellemzésére a következő mozzanatokat említi:

(1) ez a NYELV a RÉGI KELETEN alakult ki, az Eufrátesz és a Perzsa Öböl környékén,

(2) legjellemzőbb két „alapszava” az edényt jelentő KAD és a vizet jelentő VÉT (ezek pontosan egyeznek a magyar KAD, illetőleg VIZ szóval).

(3) a magyar nyelv eredete bebizonyítottan „boreális”. Vagyis D. orosz kutató szerint a MAGYAR NYELV kialakulása a RÉGI KELETEN ment végbe – miként mi is hangoztatjuk s amire a későbbiekben még részletesen kitérünk. A másik orosz nyelvész-tudós V. I. SZVITÜCS (már 1966-ban elhunyt) – aki ezt a BOREAL Ősnyelv-kutatást elkezdte – 600 olyan GYÖKSZAVAT gyűjtött össze, amelyeket a népek nem szoktak egymástól átvenni (mint: fül, orr, fog, láb, viz, stb.). Emé ősnyelv „szülőföldjét” az Indiától Anatóliáig s a Kaukázustól a Perzsa Öbölhöz terjedő NAGY TÉRSÉGBEN gyanítják. D. későbbiekben több könyvet adott ki, amelyekben – ami minket magyarokat a legjobban érdekel: a kiterjedt afrikai kutatásoknál kb. 80 KUS nyelvjárásban keresni a közös őstöveket. HÁRYNÉ rátér itt az ősi VILÁGNYELV témára is, ami szintén nem először vetődik fel – hiszen már majdnem elfeledett tény, hogy (részben leki-csinyelt) tűneményes tehetségű MAGYAR nyelvészek, történészek és műkedvelő KUTATÓK immár kétszáz év óta foglalkoztak ezzel a kérdéssel. Hárýné

14 (1) – bámulatra méltó EREDMÉNYEKET FELMUTATÓ magyar tudósunkról ír – kilenc hasábos – méltatást – ezekről a szinte megszállottan gúnyral és közönnel mit sem törődő, sokszor az utolsó fillérüket is az ügyre áldozó, a magyar tudományt rendkívül értékes és újszerű eredményekkel gazdagító világitó honfitársainkról. (Ezt a kitűnő összefoglalást mindenkinek a legmelegebben ajánlhatom! KS). Mi – szűk keretünk miatt csupán egyiküket tudjuk picikét bemutatni, de a többieket is – legalább neveik idesorolásával – szeretnők hálás elismerésünkről biztosítani. Ez a kiemelt lángeszű nyelvész-történész HORVÁTH ISTVÁN volt (1784–1846) – aki az 1800-as évek elején, mint üstökös tűnik fel a magyar tudományos életben; később az egyetemen az oklevél és címer tanára, aki a múltat kutatva rövidesen függetleníti magát az akkoriban „irányadó” német történészek nyilvánvalóan elavult nézeteitől. Kutatásaiban az ókor klasszikusait, a keleti írókat (arab, zsidó, stb. írásokat, a Bibliát) a magyar krónikákat és az általa feltárt oklevelek tömegét használja fel. Ennek az óriási anyagnak a feldolgozása közben olyan felismeréséhez jut el, amely megdöbbeníti. A történelmi kútfők újabb és újabb adatai az események s a magyar NYELV ősi szavai is olyan összefüggésekre világítanak rá, amelyek a magyar TÖRTÉNELEM és a magyar NÉP több ezer éves MÚLTJÁRA engednek következtetni. Első ilyen jellegű munkája a „Rajzolatok a magyar nemzet legrégibb történetéről”, PEST, 1825) amelyen több mint 5 évig dolgozott. Folytatva kutatásait eljut Horváth István a magyar nyelv EREDETÉRE nézve a Bibliáig s megállapítja, hogy „NYELVÜNK a világ LEGES-LEGELSŐ és LEGRÉGIBB NYELVE”. Szerinte a „Teremtés Könyvében” levő nevek nem zsidó nevek, nem is beszélhetek akkor zsidóul, mert az későbbi nyelv”. (Dolgopolszky előbb említett munkáiban – ahol a KUS nyelvekről számol be azok ŐSI KORÁT RÖGZÍTŐ, megjegyzi, hogy az őszemita nyelv KÉSŐBBEN alakult ki. Ezt egyébként az u.n. „glotto-kronológiai” adatok – (ez a tudomány a nyelvészet legmodernebb ága, amelyik az ősrégi szavak jelentése történelmével foglalkozik – KS) – is megerősítik.

RENGETEGET költött – saját bevallása szerint 66 ezer forintot – a munkájához szükséges drága, jobbára külföldi könyvekre, kútfőkre. Baráth Tibor trilógiája I. kötetében az 55. oldal lábjegyzetében így ír erről a bámulatra méltó kiváló magyar tudósról: „Horváth István mégsem lehetett annyira együgyű, mint ahogy a finn-ugor nyelvészek gondolják, hiszen ő kevés adat alapján is sokkal kezdetlegesebb módszerrel, ugyanarra az eredményre jutott, mint mi. Inkább lángésznek, géniusznak kellene őt neveznünk”. Itt rögzítjük a többi kitűnő nyelvész-történész kutatónk nevét: KERESZTESI József, KÖRÖSI CSOMA SÁNDOR, VÁMBÉRI Ármin, TÁNCSECS Mihály, TOLDY Ferenc, BÁLINT Gábor, Ferenczy Gyula, FEKETE Zsigmond, dr. FÁY Elek, HEVESY Vilmos, (írói néven) F. A. UXBOND, ACZÉL József, VARGA Zsigmond, dr. PASS László, POGRÁNYI NAGY Félix.

Háryné fenti „méltató” felsorolásához szabad legyen még két hervadtan érdemű hazánkfiáról szerkesztett nagyrabecsülő emlékeztetőmet hozzáadnom:

(1) BÉL Mátyás (1684–1749) életműve egymagában is egy egész egyetemi félév anyagát alkotja. 1735-ben látott napvilágot Magyarország történelméről, föld- és néprajz kutatásáról szóló hatalmas művének első, Pozsony megyét ismertető kötete. Olyan korszaknyitó munka ez, hogy a MT legnagyobbjai – például Bartucz Lajos – emiatt az 1735-ös esztendőt tekintik a magyar „nemzetismeret” születési időpontjának. Bél Mátyás, korának európai viszonylatban is egyik legnagyobb tudósa – az első magyar ember, aki a magyar fajtság kérdését mint tudományos problémát felveti és a leíró magyar néprajz alapjait lerakja. Művei ma is kútforrás jellegűek. Keresi és kora magyarságában meg is találja az ősi magyar fajjelleget – főleg a csallóközi magyarságban. megállapításait két évszázaddal később döbbenetesen igazolták a honfoglalás- kori csontvázletelek és modern antropológiai eredmények.

(2) RÓRAY Jácint (János) (1814–1889): bencés szerzetes, felszentelt katolikus püspök, szabadságharcos, menekült. Emigrációja elején a legnehezebb fizikai munkát végzi Angliában és Franciaországban, hogy nyomorát enyhítse; nyelveket tanult, írt és rövidesen elismert antropológusként és ősnyelvészként a legelső francia szumirológus professzorok: Francois LENORMANT (1837–1883) és Jules OPPERT (1825–1905) munkatársa lesz. Őneki köszönhető, hogy elsőként ezek az idegen tudósok hívták föl a világ figyelmét a szumir-magyar nyelvrokonság tényére. Az emigráns Rónay Jácint hírneve ekkor már Magyarországon is oly nagy, hogy 1860-ban – távollétében – képviselőnek választják meg; de hogy hazamehessen, ahhoz bocsánatot kellene kérnie Ferenc Józseftől, s ezt ő megtagadja. Marad emigrációban. Kossuth Lajos gyermekeinek nevelője lesz és ő rendezi titokban saját alá a Döblingbe zárt Széchenyi István „Blick” című vészkiáltását. A kiegyezés után már feltételek nélkül hazamehet és ő lesz Ferenc József fiának, Rudolf trónörökösnek magyar történelemtanára, azzal a külön királyi nyilatkozattal, hogy a trónörökös oktatásában szabadon és híven követheti saját meggyőződését. Ha Rudolf trónörököst nem gyilkolják meg, akkor ma ismeretlen fogalom lenne a világban finnugor eredetünk „politikai dajkameséje”. Deák Ferenc őt kéri halálos ágyához és az ő karjai között hunyja le szemeit.

Embertan, antropológia terén már 1847-ben kiad egy 14 folytatásból álló cikksorozatot „Milyen a magyar ?” címmel. Alapvető antropológiai munkája az 1864-ben közzétett „Fajkeletkezés”. Az emberek helye a természetben és régisége, melyet ma is tankönyvvül kellene használnunk.

Rónay Jácint püspök, antropológus, első szumirológusunk, nyelvész, történész és ma is PUSZTÁBA KIÁLTÓ SZÓ. (KS).

Lábjegyzetek:

a 44. oldalon: (10) Oxus, Tigris stb. folyó nevek: ezek mind görög „elnevezések”. A Tigris pl. szumirul=IDIGNA, akkádul pedig=IDIGLAT; az Eufrates, szumirul=BURANUN, akkádul=PURATTA

46. oldalon: (11) Oxus Jaxartes: Amu-Darja, Szir-Darja... a mai Kasaksztán területe.

(12). fehér-fekete megkülönböztetések: minden turáni nép az égtájakat színnel jelölte. Észak=fekete, Kelet=kék, Dél=vörös, Nyugat=fehér. Ahol csak „fekete-fehér” megkülönböztetés van, ott aztán „dél-észak”, de akár „kelet-nyugat” értelmezés is..

49 .oldalon: (13) Lásd BARÁTH-trilógia, III. kötete, 173. oldal 5. pontját.

51. oldalon: (14)-a BOREAL-isch: vagy NOSZTRATISCH-ról,mint Eurázsia ősnyelvéről.

IV. Rész

ÉDES ANYANYELVÜNK

Megismervén az orosz nyelvész-gárdának az álláspontját az u.n. curázsiai ÓSNYELV tekintetében, valamint azokat a hihetetlen előrelátást bizonyító felismeréseket, amiről Horvát István esetében 200 évvel megelőzték keleti kollégáikat, vizsgáljuk meg most, hogy miként vélekednek mindezekről a jelenlegi tudományos álláspont képviselői NYUGATI tudós intézményeknél? Ezek értékelései határozzák meg végérvényesen a mi ÉDES ANYANYELVÜNK „rangsorát” a világon manapság hivatalosan nyilvántartott 2.976 (!!) nyelv hatalmas táborában? Módomban áll, hogy nyelvünk – életkorára, hangzatosságára, fontosságára és csodálatosságára – csupa KÜLFÖLDI SZAKTEKINTÉLYEKTŐL hozott „értékelést” terjeszthetnek a nyájas olvasók elé.

KEVÉSBÉ ISMERT ÉRTÉKÍTÉLETEK SZERZETT ANYANYELVÜNK- RÓL

1.) Nyelvünk életkoráról: a világhírű párizsi SORBONNE Egyetem nyelvtudósai megvizsgálták a nagy és kicsi, a holt- és élőnyelveket, hogy a világ – majdnem 3.000 – nyelvei közül, melyik őrizte meg az ún. „ősetimonokat” (őselemeket) az általánosan elismert „ősnyelvből”? Az eredmény óriási meglepetést okozott, mert kiderült, hogy – míg az angol 4%-ot, a latin 5-öt, a héber szintén 5%-ot őrzött meg, addig az indiai-kohl-munda már 9-et, – a szanszkrit – tibeti 12 %-ot (ezt a nyelvet dokumentálta Kőrösi Csoma Sándor honfitársunk!) – az őstörök 26 %-ot, de a magyar nyelv 68 %-át őrizte meg! (Lásd az angol nyelvkutató Bowring kiértékelését a /4./ pontban) – Másként kifejezve: a Sorbonne Egyetem kivizsgálása szerint a magyar nyelv egyike, ha ugyan nem a legrégebb nyelv a világon.

2.a.) Fontossága: világkutatási nyelv

Rómában nyelvtudományi világkongresszust tartottak. Ezen a hatvanhárom ország nyelvészei és tudósai vettek részt, – ami körülbelül a kisebbik fele a világon létező összes országoknak/népeknek. Azonban: ott elsősorban a kultúr-nemzetek képviseltették magukat. Gondoljuk meg: hány nyelven is beszélnek a világon? Sattore spanyol tudós szerint 2.976 nyelven. Összehasonlításként: a Bibliát csak 1.326 nyelvre fordították le. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy az aránylag csekély létszámú indiánoknak egyedül 1.200 nyelvjárásuk van! Viszont 13 olyan kultúrnyelv létezik, amelyet – egyenként – több, mint 50 millió ember beszél. A kongresszus az egyes nyelvek évszázadokon át tapasztalt fejlődésének történetét, fejlődésük fokát s azoknak a jellemző elemeit tanulmányozta. Az egyes nyelvek kultúrnyívója a legmagasabbak egyike, és amelynél a fejlődés állandó jellege vitán felül áll, s állandóan kimutatható. Nem az a döntő tehát, hogy melyik a legelterjedtebb nyelv a világon, hanem az

a körülmény, hogy melyik az a nyelv, amelyiknek a szókincse és nyelvezete a nyelvtudomány jelenlegi ismerete mellett a legmagasabbak egyike, – amely tehát a kongresszus által tervezett összehasonlítási alapul felhasználható. – A kongresszus főfeladata volt a már kiválasztott főnyelv mellé olyan kultúrnyelv kiválasztása, amely mint kiegészítő kutatási nyelv, erre a nagyvonalú feladatra vitathatatlanul alkalmas. Erre az egyik olasz kongresszusi kiküldött, mint előadó, kimerítő felszólalásban a magyar nyelvet ajánlotta. – Őszerinte u.i. a magyar nyelv olyan fejlett nyelv, amely erre a tudományos kutatást célzó feladatra leginkább alkalmas. Szerinte a magyar nyelv szókincse, formagazdagsága, nyelvezete, dallamossága, kifejezéseinak választékos és mégis könnyed volta teszi ezt a nyelvet a szóban lévő feladatra tökéletesen megfelelővé, és a már használatban lévő kutatási főnyelv melletti fontos kiegészítő feladat betöltésére mindenképpen alkalmassá – A világ minden részéből egybegyűlt kongresszusi kiküldöttek, tudósok és nyelvészek pedig az olasz nyelvtudós előadói javaslatát hosszas és mélyreható vita után tökéletesen magukévá tették és egyhangúlag elfogadták. Ezzel az oly sokszor lebecsült magyar nyelvet erre a valóban megtisztelő magas világgrangra emelték.

Kevesen vannak tudatában annak, hogy drága anyanyelvünk milyen nagy-szerű értékeket, kincseket birtokol, amelyekre feltétlenül büszkék lehetünk. (dr. Reisz Lajos – KMV 1979. szept. 30)

3.) Nyelvünk varázsos dallamossága: Arany János bácsit, mint a Magyar Tudományos Akadémia főtítkárát, mint nemzetünk kiküldöttjét delegálták valahová Németországba, hogy egy Nyelv Szépségi Konferencián képviseljen bennünket. Minden résztvevőnek rövid szöveget kellett előadnia. A hallgatónak nem kellett értenie a nekik idegen nyelven fölolvastott prózai- vagy költeményrészt, mert csupán a szép, kellemes hangzás alapján döntöttek, hogy melyik nyelv hát a legszebb. Arany János bácsi elszavalta a TOLDI bevezető részét: „Ég a napmelegtől a kopár szik sarja...” – Nos, az I. díjat az olasz, a 2-at a francia nyerte meg, – de a német, orosz és spanyol előtt a harmadik díjat a mi magyar nyelvünknek ítelték oda! Egyes-egyedül annak a szép hangzása alapján.. (Árkay László: Montreál. 1974),

4.) nyelvünk csodálatossága

Az angol nyelvész-tudós Sir John Bowring állásfoglalása:

Sir John Bowring angol államférfi és a leghíresebb nyelvész, akiről azt jegyezték fel, hogy „100 nyelven beszélt és 200 nyelvet értett”. 1855-ben Hongkong kormányzója. Számos magyar költeményt fordított le angolra, magyar nyelvünkről a következőket jegyezte fel:

A magyar nyelv eredete nagyon messzire megy vissza. rendkívül különleges módon fejlődött és struktúrája visszanyúlik arra az időre, mikor még a jelenleg Európában beszélt nyelvek nem léteztek. Egy olyan nyelv, mely szilárdan és

határozottan fejlesztette magát, matematikai logikával, harmonikus összeilleszkedéssel, ruganyos és erős hangzatokkal.

Az angol ember büszke lehet anyanyelvére, mely az emberiség történetére és múltjára utal. Az eredetén meglátszik az a különböző nemzetektől származó réteg, melynek összességéből kialakult. Ezzel szemben a magyar nyelv egy tömör kődarab, melyen a viharok a legcsekélyebb karcot sem hagytak. Nem olyan, mint egy naptár, mely a korral változik. Nincs szüksége senkire, nem kölcsönöz s nem von vissza, nem ad és nem vesz el senkitől! Ez a nyelv a legrégebbi, a legdicsőségesebb monumentje egy nemzeti egyeduralomnak és szellemi függetlenségnek. Amit a tudósok nem tudnak megoldani, elhanyagolják, úgy a nyelvkutatásban, mint a régészetben. Az egyiptomi templomok mennyezete – mely egyetlen szikladarabból készült – megmagyarázhatatlan. Senki sem tudja, honnan származik, melyik helységről hozták ezt a furcsa, bámulatos masszát. Hogyan szállították és emelték fel a templom tetcfjére. A magyar nyelv eredete ennél sokkal csodálatosabb fenomén. Aki megoldja, isteni titkot fog analizálni és a titok első tézise ez: Kezdetben vala a szó és a szó Istennél volt és a szó lett az Isten.

5.) A korszerű nyelvtudomány – a glottokronológia – ténymegállapításai

„A korszerű nyelvtudomány valamennyi követelményének megfelelően kifejezett mai helyzet lényegében az alábbiakban vázolható.

Elsőrendű fontosság volt a nyelvszerkezet pontos megállapítása. Gosztanyi Kálmán legújabb könyvében (1975) a szónak, a szókapcsolatoknak és a mondat szerkezetnek párhuzamosságai rendszeres felsorolásra kerülnek. Híressé vált Táblázatában 22 különböző nyelv alaktani és hangtani jellegzetességeinek 53 fajtáját hasonlítja össze, és megállapítja, hogy az 53 nyelvtani jellegzetesség közül, mely a szumir nyelvben megállapítható, 21 van meg az északi finn-ugor nyelvekben, 29 a törökben, 51 a magyarban, 24 a kaukázusban, 7 az óceániai-ban, 8 a paleoszibériai-ban, 12 a tibet-birmaiban, 9 munda-kholban, 5 a szankszkritban, akkádban, a drávaiban és a kínai-ban, 4 a baszkban és az indoeurópai-ban stb.

A szótári hasonlóság vonatkozásában a Gosztanyi nyelvkönyvében bemutatott mintegy 1000 szó (gyök, rag, képző) jelentésben és hangtanilag a megfelelő magyarral kb. 60%-os egyezést mutat. Közülük sok műveltség közti alapszó van. A többi nyelv viszonylatában ez az arány sokkal kisebb. Egyes nyelvi vonatkozások történeti hátterének is felvázolásával nyelvkönyve az először Orbán Árpád által bemutatott komplex (sokszögű), tudományközi, – Gosztanyi szavaival – a „Linguistique multilateral nyelvösszehasonlítás klasszikus kézikönyvévé vált.

Zakar András a legújabb glottokronológiai módszert alkalmazta és összekapcsolta azt a komplex nyelvösszehasonlítás módszerével. A nemzetközileg megállapított 100 alapszó-jegyzék (Schwadesh, Hymes) olyan gyöksszavakat

tartalmaz, melyeket a nyelvészek szerint a népek csak legvégső esetben hajlandók felcserélni más, idegenből vett szavakkal. Ennek a jegyzéknek az alapján megvizsgálva a mai magyar gyöksszavakat, azt találta, hogy ebben 63 szumir és 12 akkád jelentésbeli és hangtani megfelelő szerepel. Ez a magas visszamaradási százalék, melyből esetleg egy-két megfelelő vitatható, de eddig még nem került tudományos megcáfолásra, szoros egyenestől lezármazást bizonyít. Azonfelül nagyjából meglepően megfelel a Gosztiony által meghatározott nyelvszerkezeti megfelelőség arányának is.

Zakar a magyar jelképirás (rovás) és a szumir képirás között is jelentős egyezést talált. A tatárlaki táblákon, melyek időszámításunk kezdőpontja előtti 5. évezredtől eredeztethetők, de a Szovjet Tudományos Akadémia Régészeti Intézete megállapítása (Perlov) szerint mindenképpen ezer esztendővel megelőzik a hasonló szumir képes-jeleket, a képlek nagy százalékban egyeznek az erdélyi (magyar) rovásjelekkel. A kutatást tovább folytatva kitűnt, hogy a rovásjelek és a szumir képlek mintegy 60%-os jelképi egyezést mutatnak (hal, Gyula, Is-ten, fogoly, bak stb. jelei), sőt sokszor ezek jelentései is (1976). Püspöki Nagy Péter az eurázsiai jelképrendszerekben 5 közös jelt figyelt meg, és ezek mind egyeznek a megfelelő szumir képlekkel (1977).⁽¹⁵⁾

Nyelvészeti bizonyítékaink összegzése:

Egy nyelv fontosságát nem az határozza meg, hogy azt pillanatnyilag hány százezer ember beszéli. Két más tényező mérvadó ennél:

(a) hogy mi annak a nyelvnek a „mondanivalója”,

(b) s annak a nyelvnek a szépsége, tömörsége, gazdasága...

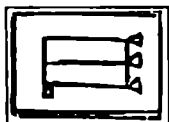
Amelyik nyelvnek van MONDANIVALÓJA, azt a nyelvet amúgyis megtanulják! Lásd a görögöt, a latint, a SUMIRT, – de a MAGYART is – hiszen ismeretes, hogy a szumir nyelv legkiválóbb kutató tudósai sorban használták a mi nyelvünket, mert felismerték, hogy annak ismeretében sokkal könnyebben haladnak előre a „kemény dió”-nak bizonyult szumér, (stb.) feliratok megfejtésénél.

/B/ Kik voltak a Kárpát-medence ŐS BIRTOKOSAI ?

Miután az előző fejezetben előterjesztett nemzetközi csúcs-nyelvészeti fórumok értékelésével bebizonyítottuk, hogy nyelvünk a világ legrégebbi – azaz valószínűleg ŐSNYELVE, – következik a Kárpát-medence „titokzatos” őslakos népe kilitének és kultúrtejesítményének a tisztázása.

(1) A Baráth-trilógia III. kötete hatodik könyvében bőszeges tájékoztatást nyertünk az őshazából a magyar nyelvű népek átköltözködéséről Európába. A Duna középső medencéjének benépesítéséről egyedül 74 oldalon ismertette s – a 65. oldalon – idevett térkép-vázlatán vizuálisan is érzékeltette Baráth Tibor, hogy Magyarország a bronzkorban sűrűn lakott térség volt. Mint a nyelvészeti /A/ fejezetemben, úgy eme /B/ szakaszban is más szakemberünket is idézek,

hogy körültekintő módszert alkalmazva eleget tehessek a sokoldalúságot igénylők kívánságának is. A jelzett háromféle – ősember – a jégkorszak végére mint szétszórta élő – bogyó gyűjtőgető, halász, vadász – családokban élt s néhány évtizedes keserves tengődésük után sorra kihalt. A legéletképesebeknél – az Újkorszak elején – következett be a forradalmian nagy VÁLTOZÁS, és pedig a FÖLDMŰVELÉS s az ahhoz kapcsolódott állattenyésztés FÖLFEDEZÉSÉVEL. Az emberi felemelkedést éppencsak lehetővé tevő rendszeres ÉLELMISZER-TERMEELÉS tekintetében BARÁTH Tibor megállapította, hogy annak a FELTALÁLÓI a mi napkeleti őshazánkban már hatezer évvel ezelőtt a szellemi téren kimagasló magyar őseink voltak. Ezt a számtalan írásbelileg igazolt TÉNYT, perdöntően igazolja a mi ősrégi NÉPNEVÜNK is. Lássuk – már itt – hogy mit mond ehhez CSÓKE Sándor összehasonlító nyelvész. „A sumér MA, MA-DA=matu=Land, Heimatland (ország, haza) ennek ékjele. (16)



Ebben benne van jelenlegi címerünkben a bal oldalon, aminek a „négy folyó” értelmezést adták; az a „földet” az „országot” is jelenti. Megvan ez a szó a finn nyelvben ma is: MAA (Ezért is vissza kell utasítanunk a MAGYAR szónak a MANSI=ember szóval közös eredetét.) A Kárpát-medencei „autochton” (ős lakos) magyarság népi elnevezése erre a MADA szóra megy vissza és azt jelenti, hogy Landsmann= az „ország-beli”, a „hon-beli”: a magyari=MAGYAR. Egy-egy sumér szónak több jelentése van: így az UNGAR, UNGER, ONGR, UNGHERESE, VENGÉR és UNG-URI, UNUGUR, ONOGUR, UNGAR, HUNGAR NÉPNEVÉHEZ MÉG a magyariak IN-GAR, EN-GAR=ENGAR=ikkaru=Bauer=földműves, paraszt szó is szaporítja a MADA-RI-AK, MAGYARIAK nevének ÓSFORRÁSÁT. CSÓKE Sándor még tovább megy s vaslogikával bebizonyítja, hogy „magyar” NÉPNEVÜNK-ben őseink mennyire fontosnak tartották az ő mindenirányú szellemi és biológiai FEJLŐDÉST „kirobbantó” zseniális TALÁLmányUK-at s azt még a népük nevében is – mindenki más számára – az idők végtelenségéig – MEGŐRÖKÍTETTÉK. Roppant érdekes – és tanulságos Csóke Sándor következő „leleplezése”: 1918-ban VUK Karadzic nevű szerb szótárszerkesztő, kiadott egy szerb-német szótárt. Ebben a madzar szó alatt, németül ezt adja elő: madzarija=(das Gemoger)=die MADJAREN, die UNGARN. Itt a GEMOGER szó érdekes!: tehát a magyarságnak a német nyelvben MOGER neve IS van, amiről Vuk Karadzic tud, csak a finnugoristák NEM! Tehát moger=mogyer=magyar; így sumér „mu”=amely=ember, férfi; VÓ: gir=sertu=SARLÓ; együtt: mu-gir=MOGER=mogyer=MAGYAR=a „sarlós

ember"—FÖLDMŰVES s így a német GE-MOGER= a SARLÓSOK=a FÖLDMŰVESEK!! Perdöntő ELISMERÉSE a német-szerb „szomszédoknak”, hogy a Kárpát-medencei „autochton” magyarságot ők is elismerték az „EURÓPA I” néprészeket a „rendszeres” ÉLELMISZER-TERMEELÉS"-t megalapozó földműves MAGASKULTÚRA megteremtőjének! (Csöke Sándor: „Östörténet” III. rész, 163. oldalon.)

A természet könyörtelensége/csapásai: (szárazság, árvizek, jégkorszakok, majd a hőség, villámcsapások) sorozatában a legsúlyosabban az éhínség jelentette a kőkorszaki ősember számára a leggyakoribb veszélyt.



Dr. NAGY Sándor neves történész 1968-ban kiadott „A Magyar nép kialakulásának története” c. vaskos könyve előszavában porrá zúzza a vonalhú finnugor-tanszéktulajdonosok „hivatalos tételét”, miszerint: az általuk „fölényesen” kihirdetett „vogulszármazásunk” egyszerűen lehetetlenség! Ők azt állítják, hogy a magyar néplünk az oláhigányok életszínvonalán élő és a legnyomorúságosabb viszonyok között tengődő voguloktól származik; azt is kitalálták, hogy ezt a népet őserdei nyomortanyáin Kr.e. az V. században egy – magára sokat adó – törökfajú lovasnép meghódította, és az velük össze is házasodott; ennek a násznak a szülötteiből alakult volna ki azután a magyar nép. „Ekkora csoda még nem történt a világon! Mert: azok a török da-

liák, akik a vogul nőkkel ott a vogul-őserdőkben összeházasodtak (volna), akkor (t.i.) a finnugor-tudósok által megjelölt Kr.e. V. században) még meg sem születtek. Nemzetközileg elismert tény u.i. hogy a török nép Kr. u. a VI. században született meg; a vogulok pedig a Kr.u. XII. században kezdtek el szórványosan felszállingózni a mai északi hazájukba. „Már pedig egy meg nem született legény, egy utána jó félezer évvel „odakerülő” vogul nővel nem tarthat lakodalmat, még a „vogul mesében” sem !”— írja NAGY Sándor a fentnevezett művében, majd a mindennapi kenyér biztosítása szakaszban kifejti, hogy...

„Minden műveltségnek (kultúrának és civilizációnak) alapja a FÖLDMŰVELÉS, a mindennapi kenyérhez szükséges gabonának a megteremtése, mert enni az ősidőben is mindenkor és mindennap kellett.” A legkezdetlegesebb bogyó gyűjtésből csak óráról-órára enyhítette ősiünk éhségét.

A vadászásra kellett áttérnie – amely állandó életveszéllyel járt a nála sokkal erősebb állatok oldaláról. De az onnan remélt vadászszákmány a mellett bizonytalan is volt az őseber gyatra fegyverei miatt, éppen ezért telepedett le folyók és tavak mellé, mert már abban az időben is – az akkor uralkodó halbőségben – a halfogás a legbiztosabb és a legveszélytelenebb élelemszerzés volt. Halat akkor már tapogató hálóval vagy vesszőkosárral is lehetett fogni. De az őseber nemcsak húsevő lény volt. Örlőfogai bizonyítják, hogy a kőkorszaki ősrünk még sok magot őrölhettek velük. Gondoljuk el, hogy milyen nehéz, emberfeletti munka volt primitív kőlapáttal fellazítani a földet a gabona elvetéséhez, s minden – a kenyér elkészítéséhez – szükséges munkát egészen a liszté porlasztásig, kézzel és kőszerszámokkal kellett végezni. ⁽¹⁷⁾

A jó 400.000 éves vértesszőlősi ember még igen nehezen élhetett; azért telepedett a tatai Öreg-tó mellé, hogy a halászatból éldegélhessen. De a kb. 4.000 éves nagyperkáti és az 5.000 éves lebbi ember már könnyebben élt. Koronóc neve is azt bizonyítja, hogy ott már rendszeres gabonatermelés volt. A gabonatermelést pedig az egész világon a szumirok, vagy az ő tanítványaik vezették be. Dr. N.S. már 1960 tavaszán a kanadai Magyarság-ban lehozott cikksorozata „Az őstelepülés érdekességei” részében írja: „Tény, hogy Kr.e. 2.500 évvel (tehát máig számítva már kerekén 4.500 éve – KS) a Tápéhoz tartozó LEBŐN már földművelő, tehát települt nép lakott. A rézkorszak u.n. péceli kultúrájának idején – Kr.e. 2.000 évvel – múzeumaink leletanyaga szerint – a földművelés már nagymértékben elterjedt volt hazánk területén. 1955-ben a bányászok a tatabányai szénmedencéhez tartozó Környén egy Kr.e. 1.200 éves fémöntőde maradványaira bukkantak. Ott tehát annak idején (FÉMÖNTÖDE) bányászoknak, kohászoknak és fémfeldolgozó iparosoknak is kellett lakniuk – és pedig HELYBEN! Bizonyára a föld termékeivel ezeket ellátó földművesek IS helyben laktak. A háromszáz oldalas könyve és a húszoldali cikksorozata „konkrét példákkal levezetett” igazolásaiból még egy – roppant tanulságos – „eset” ismertetnénk: 1.015-ben Szent István Pécsváradon egy bencés apátságot alapított. Ez a falu a környezetből kiemelkedő lapos dombháton épült a Zengőhegy tövében. Könnyen védhető, ideális telephely volt, azért is lett VÁR már a honfoglalás előtt. A leletek bizonyossága szerint már Kr.e. 2.000 év körül laktak benne földművesek és bányászok. Az ott talált leletek azt is bizonyítják, hogy ez a hely a rézkorszak óta állandóan lakott volt, mert a bronz-, vaskorszaki leleteken kívül a római, avar és magyar időkbeli is kerültek elő tárgyak. A Szent Istváni „alapító oklevél” szerint a bencés apátságnak 41 faluban adott birtokot a hozzátartozó szolgánéppel együtt. ⁽¹⁸⁾

Az Árpád-kori kódexekben nemcsak a falvak nevei, hanem a határleírásban szereplő határjelek nevei is MAGYAROK! Összesen 1.107 családfő tartozott a 41 faluban szétesztva az uradalomhoz. Ezek közül lovas szolgálatot teljesített 156, lóigával 409, szőlőművelő volt 110, halász 50, földműves 36, juhász 13, lovasz 3, kanász 3, méhészt 12, kovács 10, kádár 6, esztergályos 12, sütő 9, sza-

kács 10, tímár 6, ötvös 5, kerékgyártó 8 és vasbányász 20. Ezek mindannyian helyben lakó emberek voltak s nemcsak földeket műveltek, hanem ipart is űztek! Hogy milyen nyelvet beszéltek? Azt igazolják az ilyen falunévek: Batakó, Szekszárd, Kölked, Kövesd, Várasd, Várkony, Hetény, Ormnád stb. és az ilyen határjelek: három tölgyfa/hármu thulfa) – hét szilvafa/het sylfa), bálványos (balvanus), nagyúthely (noguthet), telek (teluk), nagyvíz (negiwcezi) stb. Közismert, hogy földrajzi nevet mindig első telepes ad s az megszokott maradni akkor is, amikor MÁS NYELVŰ NÉP lesz később úrrá azon a területen. Itteni taglalásunkban tárgyaljuk és bizonyítjuk a történész, a régész és helységnevkutató sokezernyi bizonyítékot szállító szakembereink tolla megcáfolhatatlan erejével, hogy a Kárpát-medence több ezer éven sűrűn lakott, magas kultúrájú népek nagyszerű teljesítményeivel az akkori EURÓPA élenjáró kultúrállamai voltak, s e térséget NEM a rómaiak „vezették be” kontinensünk történelmébe.

(1) Történelmi tény, hogy őseink a Kárpát-medencében a rómaiak megjelenése előtt ebben a térségben (Kr.e.) több ezer éve olyan minőségben éltek ott, hogy már voltak KIRÁLYAIK, ÉS „ÖNTÖRVÉNYEIK SZERINT” TEHÁT ALKOTMÁNYOS RENDBEN ÉLTEK. TÖRTÉNELMI TÉNY, HOGY A MAGYAR NÉP a Kárpát-medencében ÓSHONOS (AUTOCHTON), AMIRE KELLŐ, BIZONYÍTÉKOT szolgáltat a több százezer sírleletből származó u.n. rövid-fejű (magyar fajú) koponya indexe, valamint az ugyancsak százezerre tehető FORRÁS, FOLYÓ, DÜLŐ, és HELYSÉGNEVÜNK, melyek eredete még a TÖRTÉNELEM ELŐTTI IDŐKRE mutat vissza.

(2) „S mégis, kimondva és kimondatlanul – még MA IS az a tanítás, hogy a Kárpát-medence történelme a római hódítással kezdődött.” Mi már tudjuk, hogy EURÓPÁNAK igenis VOLT ÓSKORA s ebben az őskorban Európa vezetői éppen az ősráják magyarajkú népei voltak! Világossá vált előttünk, hogy ennek az ősi műveltségnek a MEGTEREMTŐI nem valami jöttment népek voltak, hanem egy azonos, u.n. rövid koponya ALKATÚ, AZONOS FAJÚ ÉS ELENGEDHETETLENÜL AZONOS NYELVEN BESZÉLŐ ÓSNÉP. Marad tehát a KÉRDÉS, hogy melyik az az ősnép, mely Európa kultúráját MEGTEREMTETTE?

BÁRCZY Zoltán nem kevesebb, mint 46 ókori író (!!) adatait mutatja be a párját ritkítóan gazdag tanulmányaiban, kezdve HERODOTOS-sal akit a „történetírás atyjának” nevezünk, s mindegyiknél föltüntetve, hogy azok melyik időről számolnak be írásaikban. Így pontosan látjuk, hogy mit tudott a világ az ő idejükben arról a „titokzatos nép”-ről, amelyiket név szerint meg akarunk állapítani. (15-en Kr. e. V. szd-ból, 8-an a IV-ből, 7-en a II. szd-ból, 6-an a II. szd-ból) amikor a római légiók megjelentek Pannónia nyugati határain!, s végezetül még 10 „ismertető” ókori író a Kr.e. I. szd-ból igazolják, hogy kik is laktak abban az időben a Kárpát-medence térségét. „befedve” így azt a félélvezredet, amely minket itt különösen érdekel.



A skythák a mérsékelt égövön

A „titokzatos” nép és nyelv KILÉTE EURÓPAI területén:

Köztudomású: EURÓPA I –
rég letűnt – népeivel és nyelv-
ével a nyugati tudományos
kézikönyvek túl röviden fog-
lalkoznak. Ezeket „körülírva”
„pre-latin” népek illetve
„pre-indo-európai” nyelvnek
mondják.

Így azt a BENYOMÁST
szeretnék keltetni, mintha

kontinensünkön csak Rómával kezdődött volna a civilizáció, s az „indo-
európaiak” pompázó bevonulásával a kultúrált élet. Ezzel szemben kiderült,
hogy eme „titokzatos nevű NÉP illetve NYELV” mögött az azonos hún, szkita,
népet s az ő nyelvüket kell érteni. E sorok írója nem kíván annyira menni, mint
pl. Gordon CHILDE (angol) és Fritz SCHACHERMEYR (német) neves törté-
nészek, akik szinte egybehangzóan írják: „Az európai népek tanítómesterei a
KÁRPÁT-medencei műveltségek voltak.” Ezt megengedhetik maguknak ezek
a külföldi tudósok; mi magyarok azonban betartjuk a tudományos kutatók il-
lemszabályait, s megelégszünk a pusztá tények bemutatásával s tárgyilagosan
tájékoztatjuk a nyájas olvasót. Az így előadott adatok ismeretében aztán órájuk
bizzik, hogy józan összehasonlító értékelésükkel alakíthassák ki maguknak a
logikus nézetüket az előadottakról.

Bárczy Zoltán u.i. egyszerűen egymás mellé teszi eme 46 ókori „kortárs” író
gárda olyan értelmű megállapításait, miszerint (itt összegezve az általuk név
szerint megnevezett népneveket) mindazok a népek kik a „szkita-országban”
lagnak (lásd a vázlatot ehhez KS.), szkitáknak vagy hunusoknak neveztetnek,
szkita-alánok, ophlonok. – akik mind „egytestvérek”. (Tovább bővül ez a kör,
ha tudjuk, hogy fentnevezetteken kívül a magyar antropológiai indexszel meg-
egyezően és azonos nyelven beszélő volt még a SZAKA, Pártus, méd és klád
nép is.”)

A PAPIR türelmes a KÖVEK és SÍREMLÉKEK szavahihetők...

Szükségtelen fentiek bármiféle magyarázata; mindnyájan tudjuk, mire célzok
ezzel. A kútfók rövid érintése után foglaljuk össze, mit mondanak nekünk a
kövek és síremlékek, amelyek sehol a világon nem kerülnek elő oly óriási
mennyiségben, mint a Kárpát-medencében.

„A modern kor kutatásai és ásításainak csodálatos eredményei folytán tuda-
tára ébredünk annak, hogy a magyar föld olyan, mint egy ősi krónika, amelyet

ha egy szakavatott kéz lapoz, akkor föltárul az olvasó előtt hazánk valóságos, hamisítatlan TÖRTÉNETE, „írja dr. TORONYI Etelka herceg Hohenlohe zu Langenburg Lajosné” A Kárpáti-medence a kultúránk bölcsője és a magyarok „őshazája” c. (a „Forrásmunkák”-ban megjelölt) könyvében. (E sorok írója ugyan nem ért egyet a KIVÁLÓ munkát végző igen tisztelt honfitársnőnk végkövetkeztetésével, annál inkább értékeli az ő tudományosan, végtelen szorgalommal összegyűjtött adatolását, amelyből itt számosat remekül használhattunk annak a bizonyítására, hogy őseink évezredek óta JELEN voltak a Kárpát-medencében s ott a legmagasabb kultúrákat építették fel s adták tovább a hozzájuk forduló „jövevény” néprészeknek.)

Dr. Toronyi Etelka – miután tömörsége mellett is világos képet nyújt a Kárpát-medence geológiai és geográfiai állapotáról – leszögezi, hogy „a magyar medence az emberiségnek a Földön való csaknem első MEGJELENÉSÉTŐL fogva lakott terület volt s rajta – szinte ettől az időtől – vagyis, a történelem előtti kor legkorábbi idejétől kezdve – egészen napjainkig – folytatólagosan és megszakítás nélkül lehet követni az emberiség KULTÚRFEJLŐDÉSÉNEK láncolatos történetét.”

Dr. Toronyi Etelka – bemutatja, hogy a Kárpát-medencében a három legfejlettebb ősember-típus (a neandervölgyi, a cromagnoni és a rövidfejű aurignaci) ottani megjelenését számos leletünk bizonyítja, s azoknak a gyakorisága a későbbi fémkorszakokban – különösen a bronzkorban – Európa más területével szemben lényegesen nagyobb, aminek egyenes következménye, hogy a bronzkori lakosság 36%-a a magaskultúra terén (a 3.300–3.200 Kr.e. korban) messze megelőzte a kontinens más térségében élt népeit. Ez a magasabb kultúrszint a fejlődés valamennyi terén bizonyítható a rengeteg lelet minőségével, amit a külföldi szakemberek sorra megerősítettek. A tudós kutató legalaposabb levezetései és bemutatott ábrái alapján leszögezi, hogy „hazánk területe az a hely, ahol az ember először tette meg azt a kultúrhaladást, hogy kilépett a barlangok zeg-zugos mélyéből s nemcsak a természet által önként nyújtott élelmet szerezte meg magának, hanem a megfigyelés által eljutott odáig, hogy az elvetett MAG egy bizonyos idő után KIKEL, TERMÉST hoz és az ÉLELMET biztosítja neki; ilyenén módon elkezdte a (kertészet) után a földművelést s ezzel új irányt szabott az ember szellemi fejlődésének, mivel beállította életébe a TERMELÉST – elkezdte a földműveléshez szükséges eszközök (iparszerű) tömeges előállítását. Ezzel a szellemi ELŐRETÖRÉSSSEL a Kárpát-medencében élő magyarnyelvű lakosság megelőzte a többi eurázsiai tájegységeken élő népeket, mert a más vidékeken a földművelésre mutató legelső emlékek/leletek csak sokkal későbbi időkre mutatnak vissza.”

Tény: (1) N.WÜRM bizonyította, hogy a Kárpát-medencében a gabonafélék kinemesítése az ÓSCIROKBÓL Kr.e. 6–5.000 években már befejeződött: L.LAMB: „Climatic change within historical time” c. írásában közli ezt az adatot Würm-től (Acad. Sci, 1961./I.). Az őscirok megjelöléséhez: a

„gabonafélék” kezdetben a vadul termő „édes füvek” magjai voltak, amiket a történelem előtti ember a szabad természet mezőin gyűjtött. Ez a kora-kőkorszakbeli ősember megfigyeléssel lassanként

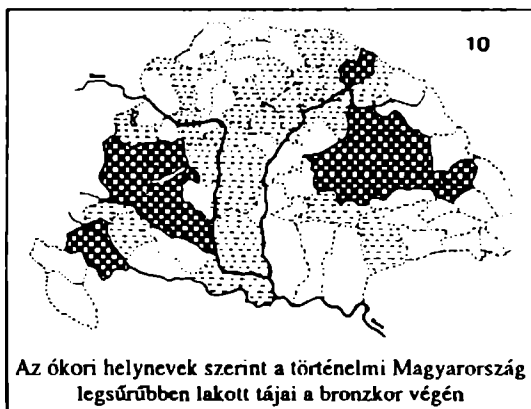
„rájött”=megtanulta, hogy miként lehetséges eme magokból a legtermékenyebb, azaz a legtöbb termést adókat egymással keresztezni. Eme édes fü-

vek nagy családjába tartoznak: 1) búza (Európa és Ázsia területén), 2) a kukorica (Dél-Amerika), 3) a cirok-, köles-félék (köztük) a Würm-által említett „őscirok”=Möhrenhirse=Előázsiában és Afrikában, 4) az árpa (Előázsiában), 5) a rozs (Európa és Ázsia) és 6) a rizs (Ázsia).

Az általunk fentebb kiemelt N. WÜRM-féle a Kr.e. 6.000 évi ásatási leletre vonatkozó – az őscirok-termelésre/nemesítésre utaló adat nyilvánvalóan igazolja a gabona-termelés akkori KITERJEDT művelését, hiszen ezt az állítást igazolják a GABONATERMESZTÉSHEZ szükséges szerszámokat előállító kőipartepeknek a lelethelyen történt feltárása és KORMEGHATÁROZÁSA. A gabona tehát már akkor is tömegélelmezési termék volt.

A X.sz.d-beli magyarság kiemelkedő civilizációs FEJLETTSÉGÉNEK tárgyilagos külföld elismerése idekivánczik az alábbi példa:

A X. sz.d-ban a CLUNY-bencések bizonyos reformot határoztak el az egyház (akkori) tekintélyének helyreállítása céljából. Ezért úgy döntöttek, hogy vállalják Nyugat-Európa újtelepes népeinek „megszelídítése” mellett, hogy eme európai népeket megtanítsák a gabona termesztésére. EZT a történelemtudomány a „Cluny-szellem” néven tartja számon. Ahhoz azonban, hogy tanítani tudjanak, nekik is meg kellett TANULNI a FÖLDMŰVELÉST. Ernst SACKUR jezsuita páter; „Die Clunyesenser” c. könyvében, Halle 1894) azt írja, hogy a clunyi derék bencés szerzetesek a gabona termesztését a Kárpát-medencében élő magyaroktól TANULTÁK MEG S ÍGY teheték a gabona használatát általánossá Nyugat-Európában.” Visszatérve most Toronyi Etelka kitűnő tanulmányához – perdöntő kútforrásként rámutat a UNESCO által 1963-ban kiadott „Prehistoria és kultúrák kezdete” című könyvben közölt kultúrfejlődési beosztásra, amely a legújabb archeológiai leletek eredményére támaszkodik. E mű u.i. az emberiségnek a neolithikum(= a csiszolt kőkorszak)-ban elért KULTÚRFEJLŐDÉST regisztráló TÁBLÁZATA Európa KULTÚRKÖZPONTJÁ-



Az ókori helynevek szerint a történelmi Magyarország legsűrűbben lakott tájai a bronzkor végén

NAK a magyar „KÖRÖSI-KULTÚRÁT” jelöli meg s azt Kr. e. 5.–6.000 évre teszi. Ezt a fejlett városépítő kultúrát a fentnevezett UNESCO-kötet a „pre-szeszklók”, a „szeszklók”, vagyis az „előszékelyek” hozták létre, amely MEGÁLLAPÍTÁST a múlt évtizedben egyes nemzetiségű ARCHEOLÓGUSOK – az UNESCO-könyv szerzői pár esztendővel ezelőtti, az OLT, a MAROS, a KÖRÖS völgyében és a BÁNÁT területén eszközölt – ásatások EREDMÉNYEI alapján – MONDOTTÁK ki (u.i. az archeológusok az OLT völgyében, Háromszék megyében egy ős szeszkló várost ERŐSD-öt ásták ki, amelyet 5–6.000 évvel Kr.e. – előre meghatározott terv szerint, széles utcákkal, tágas terekkel, több szobás, kényelmes előteres házakkal, a házaknál, azok központjában elhelyezett színes esempékkel kirakott kemencével fűthetően építették meg. Hasonló nivón épült városi kultúrát nemcsak a székelyföldön fedeztek fel, hanem 1967-ben pl. a Vaskapu környéki Lepinszki-Vir község közelében, 47 házból álló településegységet szabadítottak ki a kutatók az évezredek óta reá rakódott földtömegek alól. Ott – többek között – Erősd típusú kerámiák kerültek felszínre; de pl. 33 embert ábrázoló szobrocska is, amelyek már a legmagasabb művészi készségre vallanak. Az arcok kifejezőek s egyéniek, sőt az ajkak körül e szobrokon először jelenik meg az „archaikus MOSOLY.”

„Ugyancsak a városépítő „pre-szeszklók” vagy „összékelyek” voltak azok, akik a „zománcos” kerámia gyártásán keresztül eljutottak a FÉMEK OLVASZTÁSÁNAK tudományához is. Ehhez u.i. csak az a nép juthatott el, amelyik már a kerámia ZOMÁNCÁNAK előállításához szükséges 1.700 Celsius fokot elő is tudta állítani KOHÓJÁBAN, s amely népek környezetében a RÉZ tisztán vagy érciben ELŐFORDULT – mint ahogy ez a Kárpát-medencében megtalálható. DECHELETTE híres francia bronzkor-kutató egy bronz előfordulási TÁBLÁT állított fel, amiben kimutatja, hogy a legkorábbi, legprimitívebb kidolgozású bronzleletek NYUGAT-EURÓPÁBAN, – csak Kr.e. 2.000-ben jelennek meg; s feltűnteti a Kárpátok-medencéjében talált szeszklók (=összékelyek) által előállított bronztárgyak a Kr. e. 4.000 évből valók. Sőt a Torontál megyében felszínre került bronzfokost az egyetemes archeológia Kr. e. 5.000 évből valónak minősíti. Meg kell jegyezni, ezen a mesterien cizellált bronzfokoson még SZÉKELY ROVÁSÍRÁSHOZ hasonló jelek is felfedezhetők! Ezek a JELEK arról is TANÚSKODNAK, hogy a Kárpát-medencében az ÍRÁS első nyomait már Kr.e. 5.000 évvel, vagyis máttól számítva 7.000 évvel ezelőtt megtaláljuk. Torma Zsófia a múlt század végén élt hazánk kiváló RÉGÉSZE ugyanebből a korból s valamivel későbbi időkből olyan cserépedényeket és körpecsétet ástott ki Erdélyben a Tordos község talajából, amelyeken számtalan – a bronzfokos jeleihez teljesen hasonló ÍRÁSJELEK voltak bevésvé. Ezek a nagy értékű tordosi leletek biztos igazolását adják annak a TÉNYNEK, hogy az első írást a Kárpát-medence őslakói – a magyar nép ősai – adták az emberiségnek. A híres Tatárlaki táblákról a Baráth trilógia (III. kötet, 6. könyv, 127.–132. o.) részletes

beszámolót ad, (ezért ezzel itt nem foglalkozunk tovább.) Toronyi Etelka okfejtése végén, kiemeli: őseink a Kárpát-medencében testileg és szellemileg felnövekedtek, úgy az egyszerű pattintott kő, mint a csiszolt kő eszközei révén földjén úrrá lett, a természet s a környezete fölött.

Az itt felsorakoztatott adatok ismeretében megállapíthatjuk, hogy a Kárpát-medencéből származik – többek között:

- 1.) az epigrafikai és paleografikai feliratrendszer
- 2.) a korong előtti és a korongolt kerámia
- 3.) a gabona kinemesítése az őscirolekból
- 4.) a fémbányászat
- 5.) az ötvös művészet s ezzel a technikai civilizáció alapja s
- 6.) a kerék is.

Ebből nyilvánvaló, hogy az **ŐSKORBAN** a Kárpát-medencében sok százezren éltek és apáról-fiúra adták át tudásukat utódaiknak.

Az ősi telephelyek és személynevek PERDÖNTŐ EREJE

A történészek, a nyelvészek, a régészek által feltárt adatok valóság-értékét a helységnévkatatóink az ő szakterületükön végzett felkutató és kiértékelő gigászi nemzetszolgálatukkal megcáfolhatatlan eredményekké értelték, amelyekről – két őrlékű tudósunk – rövid ismertetésével emlékeznénk meg.

EGYIKÜKRŐL, a tragikus sorsú dr. NAGY Sándorról már említést tettem a 14. oldalon. A másik: ARKAY László (Kanada), aki különösen a „Kárpát-medence Népbiológiája” c. óriási feltérképezését elvégző munkájával halhatatlan érdemeket szerzett nemzetszolgálatunkban.

Ez a két tudósunk – egymástól függetlenül – helyneveink tízezreit kutatták fel és vizsgálták meg s bírták „tanúvallomásra” az általuk választott célkitűzésük igazolására. Ennek érdekében Dr. NAGY Sándor történész/régészünk az Árpád-korból fennmaradt kódexszeink és okleveleink EZREI „kincsesbányáját” értékelte ki. Az ő szakterületéről ezáltal olyan megdöntethetetlen tárgyismertetést szerzett, amelyre hivatkozva kétségbevonhatatlanul igazolja mindazokat a megállapításokat amelyeket a Baráth-Trilógiából már megismertünk: a Kárpát-medence őslakos feltárái az oda dél felől érkező magyar őseink voltak; ősnyelvünk már azidőben is magyar volt; a gabonatermelést eme térségben őseink vezették be és terjesztették tovább a kontinens más térségeiben élő népeknek, s így ők voltak azok útmutatói. Dr. Nagy Sándor ismerteti, hogy magát t.i. a mi őstelepes néplünket nem tudjuk „megszóllaltatni”, de az ő beérkezésükkor a tájnak adott NEVEIK ránk maradtak s egy sereg víznek, erdőnek, hegynek, telephelynek a NEVE fennmaradt s „ők tanúskodnak” sok mindenről. Mert hiszen: ezek a nevek éppen úgy hozzátartoznak egy nép nyelvkincséhez, mint a gondolatokat vagy érzelmeket közvetítő szavak, mert eme tájmeghatározó neveket is az ember adja a saját nyelvén a körülötte lévő világ tárgyainak, még pedig azért, hogy a másiktól megkülönböztethesse. Ez az elnevezési szabály

nemcsak a földrajzi tájakra érvényes, hanem ugyanúgy a személyekre is! Eme kétféle „névadás” roppant fontos, mert – tudományos elemzés szerint is – a hely- és személynevek ÖSSZESSÉGE tulajdonképpen egy nép „születési és családi személyi OKMÁNYA”, amiből az illető NÉP-ről eredeti=hamisítatlan ÖSSZKÉPET nyerhetünk. (19)

Mit bizonyítanak az Árpád-kori SZEMÉLYNEVEK ?

Erre az alapvető kérdésre dr. Nagy Sándor ezt írja: „Mióta az ember fizikai és szellemi fejlődésében oda jutott, hogy gondolatait, akaratát már szavakkal értelmesen ki tudta fejezni, nem csak a környezetében lévő TERMÉSZETI TÁRGYAKNAK, hanem embertársainak is NEVET adott. Ez a névadás is az egymástól való megkülönböztetést szolgálta. Az ősi név tehát az embernél személynév volt. Ebből lett aztán a kereszténység korában a keresztnév. Az u.n. „vezetéknév” pedig arra szolgált, hogy a sok egynevű személyt meg lehessen különböztetni egymástól. Az Árpád-házi királyok idejében még csak személynévek voltak, amelyek előtt – indokolt esetben – az apa, vagy a falu neve szerepelt. Dr. Nagy Sándor sokéves kódexvizsgálatánál azt is kiírta az okmánygyűjteményekből, hogy a királyok által elajándékozott „javak”-ban (birtokadományban) részesültek személynévük szerint KIK VOLTAK ? Ezekből az okmányokból kiírt „név-lajstromokból” vitathatatlanul megbizonyosodott, hogy az a népréteg azt a nyelvet beszélte, amelynek a „polgárait” név szerint rögzítették: t.i. a magyart. Perdöntően elégséges, ha valaki veszi a fáradságot és dr. Nagy Sándor itt taglalt főműve 241.–244. oldalain – egyedül csupán Vas megyére szóló – összesítését átolvassa, ahol ő 318 személynévet sorol fel ABC-sorrendbe szedve s amelyek szintiszta magyar csengésűek –pl. „M”-„N” betűvel kezdődőeknél: Magas, Magos, Majd, Mohar, Mese, Meszeg, Mórocz, Mákod, Medve, Maradék, Modor, Modros, Munka, Munkás, Mező, Nézetes, Nyalka, Nemél, Nemhisz. Maguk ezek a nevek többet mondanak, mint egy könyvtári írás. (sapienti sat! – Értelmes embernek ennek elégnek kell lennie –KS).

ÁRKAY László

célkitűzése volt megállapítani, hogy KIK FELELŐSEK ama magyar MILLIÓK „eltűnéséért” akikről BARÁTH Tibor Professzor Úr (Montreálban „két utcasarokkal odébb lakó szomszédja”) panaszkodik az ő trilógiája I. kötete 233. oldalán:

„rémülettel vetjük fel a kérdést: „HOVÁ LETTEK, mivé lettek MILLIÓKAT számoló ősink ?”

Árkay L. elgondolása szerint ennek megállapítására legalkalmasabbnak lát-szik, ha összeállít egy olyan – a Kárpát-medence – valamennyi – még „felkutatható helységei összesítését, amelyből eme lakhelyek eredeti LAKOS-SÁGA, annak összetétele s évtizedeken át követhető (pozitív=növekedése és

negatív=sorvadása) létszám-változásait „le lehet olvasni”. Mivel ilyenfajta munka ezideig előtte ismeretlen, ezért ezt a „feltérképezést” A KÁRPÁT-MÉDENCE NÉPBIOLÓGIÁJÁ-nak „keresztelte el”, ami a legtalálóbbnak látszik, mert hiszen itt sokkal többről van szó, mint egyszerű néprajzról, demográfiról vagy etnográfiról. Nézzük mit vizsgált át ez a derék, nagy tudású és vasazorgalmú tudósunk? A nem könnyen beazertett forrásmunkákból kikereste:

1.) a Történelmi Magyarország (1890-ben) megadott 12.686 önálló községeit, ahhoz a Horvát-Szlavónországgal együtt 1910-ben együtt 20.238 ilyen helységet. Ehhez 2.) a Révai Nagy Lexikon/1910–1935) 46 vármegyéből még további 12.182 (nem-önálló) pusztát és telepet. Ezek összesen 32.420 helységet adtak. Ezeknek az 1850–1970 közötti 120 évre terjedő „utolérhető” adatait – egyenként – fél ív nagyságú karton=kartoték lapokon rögzítette. Ehhez járult még a 15 „Árpád-kori” vármegyéből kb. háromezer további – egykori – községünk fennmaradt adatai, melyek történelmünk folyamán mindenestől elpusztultak. Eme tetemes ADATTÁRÁT még tovább bővítette TÖRÖK Sándor „Településtörténeti Tanulmányok” c. (1973), az 1929-ben Budapesten közzétett „Zsidó Lexikon”, valamint az Ernst WAGNER „Historisch statistisches Ortsnamenbuch für Siebenbürgen” (1977) adataival összesen=37.782 (!) helységnévre. Ezt az óriási adat-tömbjét tájegységekre beosztva, 13 kötetben, összesen 11.122 oldalon rögzítette. E sorok írója – években keresztül – figyelemmel kísérte ezt a sziszifuszi – Árkay barátunknak az emberi teljesítőképesség végső határáig menő „birkózását”; annak a MÉRETÉT csak az tudja érzékelni, aki a fent jelzett 13 VASKOS KÖTET TARTALMÁT MEGISMERHETTE! Ha az ember u.i. eme „ÁRKAY-NÉPBIOLÓGIA” kartotékait tájegységek szerint egymás mellé rakja, kiemelkedik előtte az esetenkénti TÖRTÉNELMI FELELŐSSÉG adatszerűen kimutatott TÉNYE s a VÁLASZ is, hogy HOVÁ TÚNT EL az a sokmillió magyar, s miért s kiknek a tettei folytán NEM VAGYUNK ma MI IS ANNYIAN, mint az ANGOLOK vagy FRANCIÁK, ahogyan a KÖZÉPKOR FOLYAMÁN annyian voltunk, mint ezek a népek!

A fent előadottakkal óhajtottam rámutatni, hogy eme társtudományunk micsoda megsemmisítő erővel utasítja vissza az „otthon” még mindig konokul a rég megbukott „északias eredetűnket szajkózó” finn-ugor tévelméletét – amire pedig „idekint” már évtizedek óta egy „fáradt mosollyal kísért kézlegyintés” a válaszuk. Több teret nem is áldozunk „drájuk”, hiszen eme eltévedt emberek megjavításán való minden fáradozás egyenlő a Himalája-hegység „odábbtolása” kísérletével (KS).

Ezzel elérkeztünk okfejtésem utolsó fejezetéhez: mitológiánk tételéhez.

A NEMZET EMLÉKEZETE A MITOLÓGIA VARÁZSEREJE



Az 1848-as szabadságharcunk vérbefojtásával furcsa folyamat indult meg tudományos életünkben is. A NEMZET-alapította Magyar Tudományos Akadémiát megszállták a magyarul is alig tudó „tudósok”, akik aztán nemcsak azt magyarázták meg nekünk, (de a világnak is), hogy kik vagyunk, hanem azt is, hogy kik voltunk. (GILDE Barna, a DUNA kiadója). Aki ez ellen „megmozdult”, azt vagy elnémították, vagy nevetségessé tették; komoly műveket „eltüntették”. Ekként történelmünk írását erőszakkal kivették kezünkől s azt idegenekre – vagy nézeteiket szolgai módon kiszolgáló „magyarul beszélő” szellemi labancokra bízták. Ennek következtében volt módunk megtanulni TACITUS-tól, hogy: „Jaj annak a népnek, amelyiknek a történelmét az ellenség írja!” Ugyanezt panaszolja dr. v. ENDREY Antal (23): „A honfoglalástól a XVIII. szd. végéig terjedő hosszú időszakon át a magyarság aprajánagyja világosan tudta nemzete EREDETÉT: a magyarság őshazája Perzsia vidékén volt, onnan vezette a CSODASZARVAS őseinket SZKITIÁBA ahol elsokasodtak, – és előbb, mint hunok, majd mint magyarok nyugatra vándoroltak. Kilenc évszázadon keresztül a legmagasabb főúrtól a legelesettebb zsellérig EZT VALLOTTA minden magyar, efelől semmi kétségünk nem volt. Azután jöttek a nyelvészek és az egészet felforgatták. A magyarság ŐSEIT szerény finnugor halász-vadász népnek nyilvánították. Az őshazát feltolták Oroszország erdős övezetébe, – a hún-magyar testvériséget nevetség tárgyává tették. S ezeket a tévtanaikat a hatalmukba került Magyar Tudományos Akadémián és az egyetemi katedrákon hirdették egyetemi ifjúságunknak. De terveikbe hiba csúszott s máig sem érték el kitűzött céljukat – nemzeti önbecsülésünk lerombolását. A magyar nép továbbra ragaszkodott ősi HAGYOMÁNYAIHOZ; a magyar nagyapák ezután is Isten kardjáról, és a Hadak Útjáról meséltek a térdükön ülő kis unokáknak. „Az álmagyar tudósok

lélek- és nemzeti öntudatromboló támadása a NEMZET EMLÉKEZETE gránit falába ütközött. Dicsőséges történelmünk „kiigazítását” célzó munkánkat ugyan meg tudják semmisíteni, vagy zárlat alá véve eldugni a nyilvánosság elől; sok ezer éves múltunkra emlékeztető mondáinkat „dajkamesévé” lefokozni, de népi hagyományunkat nem tudják – mert azt nem LEHET „parancsokkal” kirekeszteni egy olyan nemes és büszke nép lelkéből, mint a MAGYAR!

A nyájas olvasó emlékszik arra a példára, amit a 34. oldalon „Kashmiri csoda” felirattal iktattam be annak az igazolására, hogy – mint ebben az esetben a leghíresebb külföldi szakemberek ezt igazolták – azt az – egyébként – **HIHETETLENNEK LÁTSZÓ** – de ott és akkor a legmodernebb tudományos módszerrel és eszközökkel pontosan beigazolt **TÉNYT**, hogy a kutatás tárgyát képező **KATASZTRÓFÁT** az érintett vidéken lakó **kashmiri lakosság 13.000(!) generáción át megőrizte emlékezetében és (Magyar Adorján: „/43/ Elméletem...” – előszavában–) nemzedékről nemzedékre valóságghűen adta át!** Az ottani népmonda tehát pontosan beigazolódt. Szerénységem nem tartja a mi magyar fajtánkat a kashmiriaknál „alábbvaló” értelmű és megbízhatatlanabb emlékezőtehetségű képességűnek. Néplünk emberi minőségéről az első 60 oldalon előadottak **ERRE** feljogosítanak bennünket. Ezért itt külön utalok a magyarság nagyszerű mitológiai örökségére is. Amelyből ahol esetleg a történelmi és egyéb bizonyítási láncolatunkban valaki-valahol „bizonytalankodna” – gondoljon rá, hogy mit tudósítanak nekik a végtelenség távlatából is – pl. az „eredet-mondák”, vagy a „Csodaszarvas” háromszoros „üzenetét” tartalmazó páratlan mélységű mitológiai gyöngyszemeink.

Kévs történeti nép van, mely nem mythoszaiban bírma történetkönyvének első fejezetét. A nemes és magasztos eszményítésnek sehol sem akadhatnánk költőibb és egy nemzettől csak telhető szebb alakításra a **MYTHOLÓGIÁNÁL**, mely minden népnél az énekek éneke, tehát a **LEGSZEBB ÉNEK**. Sőt, több: oly **HÖSKÖLTEMÉNY**, melyben áldva dicsőítvék a személyesített emberfőlötti erők, melyek előtt a népek „gyermekkora” világnézetének féltő **REMEGÉSSSEL** vagy **ÁHÍTATOS BÁMULATTAL** hajolt meg. „Ilyen gyermeki meghatódottsággal, ragyogó szemmel és bámulattal énekeltünk” cserkész-időnkben” hogy:

„Szittyá vitézek, a harc zivatarja ne rettegtesse szíveteket,
A magyarok hatalmas Istene hadakszik ügyeitekért, Ő vezérel benneteket,
Párducos ősei, a hőseitek tüze lobbantgassa lelketeket,
Honnotokért, arany szabadságotokért ne kíméljétek ontani hazafi véreteket,
Majd ezer vitéz borostyán koszorúzza fejeteket,
Fényöröktől érbe vési **HUNNIA** nagy neveteket,
Száz maradék, száz ivadék hirdetendi halhatatlan tetteteket.”

(„Harc szózat”, **HELMECZY Mihály** (1792–1852) A vastagon szedett szavak történelmi háttérét talán még nem ismertük eléggé, de hittünk benne, mert ma-

gyar vér pezsgett ereinkben s volt NEMZETI ÖNTUDATUNK. S ezt a velünk született őseink véréből átöröklődött „megérzést” a szülői környezet, majd áldott emlékü tanító – tanári – oktató-nevelőink szüntelenül ápolták s TUDATOS legbelsőbb irányítunkká erősítették... (KS)

Ezekkel a szívderítő gondolatokkal befejeztem okfejtésemet, amelyet annak érdekében IS méreteztem ennyire, hogy nyájas olvasóimat tárgyilagosan tájékoztassam – és pedig minden idevágó témakörünkben – száz és száz elfogulatlan (több esetben felénk nem éppen „túlzott rokonszenvet tápláló”) külföldi szaktekintély hivatalos és tudományos állásfoglalásáról is.

Lábjegyzetek:

58.oldalon: (15) Zakar András, Gosztonyi Kálmán – az 5. pontban közölt levezetéseit LÁSZLÓ Gyula „Más megoldás is lehetséges ?” könyve 284.–286. oldalán hozta nyilvánosságra, Bp. 1977.

59.oldalon: (16) a bemutatott „ÉKJEL” ilyen alakja késő-babyloni. Ez a címer JOBB oldala (a címerek oldalait úgy adjuk meg, mintha azt a mellünkön viselnénk). A „négy folyó” értelmezése nem helytelen. A „föld” határvonalait: a vizeket jelzi. Amit látunk=a vizek; a föld – ezek KÖZE – (Meso-potamia).

61.oldalon: (17) kőkorszakbeli őseinknek kezdetben csak kőből pattintott eszközei álltak rendelkezésére. Későbbben – eme kőszerszámaik segítségével – tudtak pl. fából vagy agancsból további, alkalmasabb vágó, fúró vagy ásó majd kapaszerű föld megmunkálásra alkalmasabb szerszámot készíteni maguknak.

(18) kódexekben és oklevelekben

68.oldalon: (19) a „Településnevek törzskönyvelése” az 1898–1912 évben névegyesítések – : az ország területén még csak Árva, Liptó, Fogaras és Hunyad megyénk átdolgozása hiányzott. Az akkor összeállított 1913-as „Helységnévtár” mintegy 12 és félezer helynevet tartalmazott. Ebbe a munkába bevonták a terepalakulatok, dűlők, területek neveit is...

Ajánlatos lenne, ha eme átfogó munkát kiterjesztené az állam a „Kárpát-medencén” túli területekre is! Pl a mai Ausztria, Morvaország, a mai Románia s a Balkán területeire is. K.H.S.

A „családi” s a „személynevek” témájához: családi nevek a XIII. szd. előtt csak Japán-ban fordultak elő, majd a régi Róma ősi etruszk „genus” nevei és a magyar „de genere” megjelölések pl. „Aba nembéli Dömötör fia János” stb.) Megjegyezhető azonban, hogy a családnevek használatában (Kis, Nagy, Szőke, – foglalkozások: Kovács, Halász, Pap stb. származási hely:-l, y, – leszármazás: -fi, – megelőztük nyugatot (átlag XIV. szd). A zsidókat II. József, – a törököket Kemál kényszerítette családi név felvételére. Az araboknál ilyen ma sincs.

V. Rész.

/A/ A MAGYAR és HUNGÁR népeveink ŐSISÉGE

Azt már közösen megállapítottuk, hogy népeveink „nagyon régiek”. Módszeres – alaposágunk eddigi zsinórtermékének megfelelően néhány gondolatfoszlányt ideiktatva – most már tulajdonképpen roppant egyszerűen és könnyen megadhatjuk a választunkat lezáró megvilágítását.

Egy népnév „keletkezéséről” csupán akkortól beszélhetünk, amiktől az illető „embercsoport” olyan létszámot, erőt és szervezetet ért el, hogy azt már NÉP-nek lehetett nevezni: a NÉPPÉ válásunk követelte meg, hogy NEVET „kapjanak”... Így kell mondanunk, mert egy NÉPNÉV sokféleképpen „keletkezhetik”. Adhatja a nevét a kérdéses nép ön maga, de MÁSOK is, t. i. a vele érintkezésbe került szomszéd népek is. Mindkét esetben: pl. a nép ön maga, de ugyanúgy a többi népek is... amikor – sok esetben a LEGERŐSEBB TÖRZS, vagy annak a fejedelme nevét átvéve, – de gyakran az illető nép legjellegzetesebb tulajdonsága, főfoglalkozása, de pl. a földrajzi telephelye rögzítésével a népnévben. – Pl. a mi őstörténetünkben, amikor a DON környékén élt néprészünket a „külföldiek” (történetírók, diplomata küldöttségek, kereskedők stb.) „Dentu-Magyáriának” hívták országunkat, s a hét- törzsből NÉP kovásolódott NÉPÜNKET „HETU=HÉT-Magyaroknak nevezték. ⁽²⁰⁾ – Őstörténetünk átfutásakor többször felmutattuk, hogy hány-tucatnyi nevet adtak néprészeinknek.. Ezeknek a felsorolása egyedül egy egész oldalt venne igénybe; ezt hát mellőzhetjük. Elég, ha itt Baráth Tibor idevágó állásfoglalását idézzük (I. kötet – 51.o.)” Nemzetünk mai neve HUNGÁR és Magyar. Saját nyelvünkön írva és szólva a magyar nevet használjuk, de amikor idegen nyelven SZÓLUNK magunkról vagy mások írnak rólunk, a HUNGÁR nevet alkalmazzuk. Abból a tényből kiindulva, hogy néprészeinket – a több ezer éves történelmünk minden korszakában mások kivétel nélkül – (ha torzítottan is – a (47. oldalon) részletesen tárgyalt – „titokzatos” „m” lágy középső kettős mássalhangzó – s „r” végző mássalhangzót MUTATÓ név mögött a MAGYAR népevünk rejtőzött, – továbbá, hogy (még a „finnugorista” – tévtan egyik vezető egyetemi tanára szerint is (dr. MOÓR Elemér, egyetemi tanár, Szeged.) „Die Benennung der Ungarn in den Quellen des IX. und X. Jahrhunderts”, megjelent az „Ural Altaische Jahrbücher”, Band XXXI. 1959. számában) – szó szerint a következőket ÍRTA: „alles zeugt dafür, dass sich die UNGARN NIE anders benannt haben als mit der Vorstufe der heutigen SELBST-BENENNUNG: magyar „(=magyarul.) („MINDEN arról tanúskodik, hogy a magyarok SOHA MÁSKÉPPEN nem nevezték magukat mint MAGYAROKNAK.” KS).

Hasonlóképpen – bebizonyosodott, hogy a HÚN, HUNUS stb. – ennek a számos „változatai” számtalan kútfő-iratban, leletekben (egyházi oklevelekben is) rendszerint utalnak rá, hogy a húnok és magyarok ugyanazt a NÉPET jelentik. Végérvényesen leszögezhetjük, hogy mindkét népnévünk az ősi szókincsünkből származó KIFEJEZÉS, tehát az ÓSNYELV(ek) korába vetíthető vissza, azaz (a földművelés „feltalálása” koráig) Kr.e. 6.000 évre tehető. (Ehhez még: részletesebb taglalást mutatok be a népnévünk ÉRTELMEZÉSE fejezetnél. KS).

Más szóval élve: 1.) miután nyelvünk legalább is egykorú az eurázsiai ÓSNYELVVEL (ha ugyan nem éppen AZ...), – 2.) amely ma még nemzetközileg véglegesen el nem döntött nevű – eurázsiai ÓSNYELV-nek a BIRTOKOS ÓSNÉPÉT ugyan szintén „keresik” még.. 3.) minden bizonnyal a mi magyar nyelvünk akkoriban már olyan magas képződési fokán állott, amely 4.) egyben tehát – logikusan s megbízhatóan – megindokolja azt a KÖVETKEZTETÉSÜNKET, mi szerint a mi ősmagyar néptünk már ÍGY is NEVEZTE MAGÁT! Fentiek alapján ezért a pályázati kiírás első kérdésére leszögezem, hogy a népneveink – máttól visszafelé számítva – a bizonyosságot nagy valószínűséggel megközelítően kereken nyolcezer évesnek tekinthetők.

/B/ A MAGYAR és HUNGAR népneveink EREDETE

Egy legfeljebb 80 oldalnyi terjedelmre tervezett tanulmányban kötve lehetséges a címben megjelölt háromágú szövevényes kérdésre (mindenki számára) kielégítően megindokolt választ adnom. Mindenképpen szükségesnek tartom mindhárom kérdés tisztázásánál a „hely” és az „idő” támpont rögzítését. Így például a most sorra kerülő eredet probléma tisztázásánál feltétlenül ki kell emelnünk, hogy mi a tanulmány keretében (a többé-kevésbé ismert „őshazaelméletek” közül kizárólag az „eurázsiai ÓSHAZA= SZÜLŐHAZA” elképzelést vesszük kutatásaink és megállapításaink ALAPKERETÉÜL. (Tehát itt nem térünk ki a másik két elméletre, t.i. (a): a MU és „Elsüllyedt földrészek”=Lemúria és Atlantisz – (b) arra az elméletre, miszerint nem egy őshaza létezett, hanem négy, t.i. (a) az eurázsiai kettős földrészen egy, (b) Afrikában (c) a kettős Amerikában és (d) Ausztriában és a Csendes-óceáni szigetvilágban. Ezt figyelembe véve – mint eddig is tettük a három földrész: Európa, Ázsia és Afrika közös ÓSHAZÁJA elméletéből kiindulva taglaljuk a kettős népnévünk eredetét is. Ennél azt vizsgáljuk: melyik nép melyik MÁSIKTÓL tanulta el a nyelvet s formálta, bővítette azt az ÉVEZREDEK FOLYAMÁN a mostani tartalmára és fejlettségi fokára? Nos, mint az előző kérdésre, úgy erre is könnyen és bizonyítottan adhatunk választ. Mint kielégítő terjedelemben taglaltuk (a 50.–58. oldalakon) nyelvünk nemzetközileg ELISMERT ÓSNYELV. Ez más

szóval azt jelenti, hogy mint elsődleges nyelv őscink géniuszának csodás műve, amelynek szerkezetét és szókincsét saját maga alkotta. Sok más eurázsiai nyelv másodlagos nyelv, melyek mind szerkezetüket és szókincsüket a mi ÓSNYELVÜNKTŐL vették át, pl. a gabonatermelés elsajátításakor, BARÁTH TIBOR-TRILÓGIÁJA III KÖTETE 172. OLDALÁN – LEHOZTAM a 48. oldalon.)

A nyájas olvasó szíves egyetértését feltételezve, ezzel lezárom ezt a fejezetet is. Teszem ezt azzal, hogy egyetértettünk annak a leszögezésében, miszerint kettős népvünk eredetére szóló válaszunkat így fogalmazom meg:

mint ahogyan ÓSNYELVÜNK vitathatatlanul PRIMER=elsődleges, a magyar géniusz saját művészi ALKOTÁSA, mindkét népvénét is SAJÁT MAGA ADTA, hogy azzal is MEGŐRÖKÍTSE LEGCSODÁLATOSABB MŰVÉT, tudni illik az emberiség MAGAS KULTÚRÁJÁT EGYÁLTALÁN az egész eurázsiai nagy térségben ELINDÍTÓ FÖLDMŰVELÉS FELTALÁLÁSÁT.

IC/A MAGYAR és HUNGÁR népvneink ÉRTELME

Az ősnyelv – ősnép fogalmak ismertetett álláspontjából – a fenti /A/ és /B/ fejezetekben könnyen levezettük és bebizonyítottuk népvneink ÓSISÉGÉT és EREDETÉT. A harmadik kérdésünkre két tudósunk idevágó állásfoglalásával adjuk meg a (fenti kettőhöz hasonlóan) egyértelmű választ.

1.) BARÁTH Tibor Professzor Úr – a nagyfelkészültségű tudós Trilógiája, I. kötet „A Hungár és Magyar név értelme” c. fejezetben ötoldalas magyarázatában igazolja, hogy eme két megnevezés a használatban és grafikai alakját tekintve is – kezdettől fogva, egymással FELCSERÉLHETŐ, mert AZONOS JELENTÉSŰ volt. Majd rátér eme kétféle megnevezés etimológiai ÉRTELME, azaz a nyelvészeti megvilágítására, s ezt írja: „A Hungari és Huni név – éppen úgy mint a Magari, – a régi forrásokban – „i” hanggal végződik. Ez az „I” nyilvánvalóan a szó végéhez tapadó képző – s NEM a latin TÖBBESSZÁM jele. Ha tehát ez az „i” KÉPZŐ, akkor az ALAPSZÓ: HUNGAR. Ez pedig két egytagú szó összeolvasztásából jött létre, – középre illesztett „G” hanggal – ami a többesszám „K” ragjának lágyított változata: HUN-G-AR– ezért: egyes személyekről szólva HUNI s URI (=ARI) alakban; – az egész népről szólva pedig (=többesszámban) Hun-i-k, – illetve: Az-i-k, alakban. Kérdés: mit jelent a névben szereplő két egytagú szó, a „HUN” és „UR”? (Quod est demonstrandum=amit bizonyítanunk kell.) Az első a mai „hon” szavunk (egy árnyalattal) mélyebb magánhangzóval kiejtett ALAKJA – miként népiesen ma is „othunt” mondunk az irodalmi „otthon” helyett. JELENTÉSE tehát=„lakóhely”, „haza”, „táj”. Az „UR-” részleg a sokféle értelmű „úr” szavunk, ami általában „parancsoló” személyt jelent. E szerint HUN-G-AR annyi

mint „HON-ok-Ura=“ az ország MINDEN LAKÓTERÜLETÉNEK URA=királya. A HUNGAR (HUNKAR)-„i” képzővé bővített alakja viszont a király uralmi területéről származó egyes EMBERT= az országlakót jelenti. A HUNGARI név eme „levezetése” ismeretében a MAGARI név etimológiáját is azonnal megérthetjük: ez is két szó összetételéből képzett összetett szó, raggal és képzővel bővítve: Ma-k-AR-i, vagy MA-g-AR-i s mindössze annyiban különbözik az első (Hungar) szótól, hogy a „HON” részleg helyére a „MA” szó került. (Ez a szó ugyan a jelenlegi magyar nyelvben már nem közhasználatú, de a rokon nyelvekben még igen, s pontosan azt jelenti, amit a HON.) Végre észre kell vennünk, hogy a HungARI és MagARI névben valamint a HungARIA és MagARIA népneveinkben az URI, ARI, ARIA részleg olyan ELEM, ami sok magyar származású nép nevében is előfordul – olyanokban IS, amelyek magyar származására eddig nem gondoltunk – mint például: az EURÓPA I (a „régí Európában”) élt LIG-úr-i, -Ib-ér-i, -Ill-yr-i és Ta-ur-i népnevekben. Ez a közös Ari, Aria elem a nagy magyar népcsalád „ÖSSZEFOGLALÓ NEVE”. Eme fejtegetés végén a Professzor Úr rámutat, hogy „nyelvünk és népnevünk” ropant régiségét és értelmét őrzi a német nyelvkincs is, amely – amikor a „nagyon régi” bármit is – az „urak” korából való „URALT” (=ősrégi) szavával fejezi ki s amelynek a személyes névmása „er”=Ő.. de a mesterségeket űző – a régi időkben a „kiemelt” a nagyrabecsült „elitet” jelentette – az „úrral” kapcsolatban: Binder, SchlossER, BauER stb. szövegződéssel „tüntette ki”) De így van ez a görögben s a latinban is – mert pl. a régi világra vonatkozó tudományt – eredetileg a TÖRTÉNELMET, az URAKRA vonatkozó tudománynak nevezték: ARcheológiá-nak..

2.) A történész tudásunk állásfoglalása mellé tegyük oda a nyelvész szakembertünk CSÓKE Sándor (már érintett) – egy másik szemszögből elvégzett vizsgálódása eredményét: a 59. oldalon az ÉKJELEK igénybevételével bizonyította be, hogy azokból a mindkét népnevünk – végső fokon – a Baráth Tibor féle levezetésben „kiszűrt” haza, föld, ország JELENTÉSEK mellett még mélyebbre hatolva a „földművest”, a „paraszt”-ot tehát azt az ŐSEINK KOR-SZAKALKOTÓ TALÁLmányát s az EGÉSZ EMBERISÉG KULTURÁLIS FELEMELKEDÉSÉT LEHETŐVÉ TEVŐ s azt ÉVEZRE-DEKEN KERESZTÜL ÁPOLÓ ELHIVATOTTSÁGÁT is egyszer s mindenkorra – mindkét ! – népnévben felvéve MEGŐRÖKÍTETTE.

QUOD ERAT DEMONSTRANDUM I

Eme két zseniális tudósunk egybevágó okfejtése alapján lezögezhetjük a harmadik kérdésre szóló válaszunkat is, miszerint mindkét népnevünk lényegileg azt „határozza meg”, hogy őseink az eurázsiai emberiség számára feltalálták a FÖLDMŰVELÉS TUDOMÁNYÁT s ezzel ELINDÍTOTTÁK az e térségben élő népek

KULTÚRÁLIS

és

CIVILIZÁCIÓS

FELEMELKEDÉSÉT

is.

Lábjegyzet:

XX. oldalon ⁽²⁰⁾ A turáni népeknél általános szokás. pl. on-tiz- ogur, -tokuz- kilenc- ogur, -bos-öt-gur, -de bes-senyő-ucs-három-gur stb.

A „hetu” lehet a „yetü” – hét – „félrehallása” is...

UTÓSZÓ

A CSODASZARVAS most is itt él közöttünk...

Az ősmagyarok legfőbb erkölcsi törvénye a LELKIISMERET volt. (Magyar Adorján „A lelkiismeret tükre” 43. sz.) Ez így szent igaz, de az is, hogy egy népet NEMZETTÉ az ő történelmi tudata emeli. Erre utaltam előbbieken, amikor NEMZETI ÖNBECSÜLÉSÜNK-re hívtam fel a figyelmet. Nemzetünk jobb jövőjéért aggódó hű magyar hazafiak rég felismerték, hogy lelkileg elfáradt népünket csak úgy tudjuk az ősi „csak azért is” virtusára rábeszélteni, ha sikerül őket meggyőznünk: igenis VAN esélyük, hogy ÖSSZEFOGVA átvehetik az ország kormánykerekeit s újból NEMZETTÉ tömörülve ismét biztosíthatják, megelhetik helyüket az újjáéledt HAZÁBAN.

Az oda vezető út bizony elég meredek; sok lépcsőn kell felmenni. Egy ilyen „lépcsőfok” egyike az a minden elismerést megérdemlő kezdeményezés amit a MAGYAR ÉLETÉRT, MOZGALOM nemzethű vezetői dicsőséges történelmünk egyik fontos kérdése tisztázása érdekében a mi „kettős népvölgy” megvizsgálására kiírtak. Velük együtt valljuk, hogy nem elégséges a történelmi valóságot FELDERÍTENI s azt BIZONYÍTANI, sőt annak az elismerése sem elegendő, hanem azt ismertetni is KELL, hogy az minél szélesebb körben átmenjen a köztudatba. Minden rendelkezésre álló módon és eszközzel meg kell találnunk a módját, hogy az otthoni jóérzésű testvéreinkkel megismertessük AZT a MAGYAR



Az ősiák és szittvák

TÖRTÉNELMET, amiről ők majd 50 év óta vagy SEMMIT vagy csupa HAMISAT hallottak és olvashattak. Ez az a FELADATUNK, amire lelkiismeretünk és a mi ŐS-CSODASZARVASUNK ma is figyelmeztet; az az ősi – jelkép – követe a természet feletti AKARAT-nak, amely – évezredek folyamán (történelmileg is követhetően) – időben és térben: IRÁN-i őshazánkban Kr.e.

10.000 körül, – a Meotisz-ban, – a Szkita-síkságon, egészen a 896-os „utolsó VISSZATÉRÉSÜNK” előtt – három ízben jelent meg őseink akkori VEZETŐI előtt s FIGYELMEZTETTE ōket: „Így nincs kiút – tovább kell mennünk!”... Úgy éreztük, hogy ez a szentként tisztelt ősi-régi KÖVETÜNK most megint közöttünk időzik és SÜRGET bennünket, hogy „fogjuk meg egymás kezét” – mint „kettős őseink” tették évezredekken keresztül – ha NAGY BAJBAN VOLTAK – mint ahogyan ma is vagyunk. Ezt az évezredekken át gyakorolt TESTVÉRI ÖSSZEFOGÁST érzékelteti az a szittya remekmű, amelyen a két ősünk a közös „ívó-tüllökből” úgy iszik, hogy (ha a néző letakarja tenyerével a tüllök felső szélét, a képen – egy középen elválasztott hajú – szittya vitéz arcát veszi észre). Ez a testvéri „vérszerződés” titokzatosan művészi ábrázolása s MEGŐRÖKÍTÉSE az évezredekken át együtt élt népréseink fiai összeötvöztetésének.

Ezidőkben különösen érvényes: „A történelem ismerete a NEMZET JÖVŐJÉNEK a kulcsa; amely nemzet ezt a kulcsot elveszti, az a jövőjét veszti el.” (Sir A. BRYANT) Belső megújulásunkhoz ez a KULCS elengedhetetlen. A „Jegnagyobb magyar” – gróf Széchenyi István mondta: „Ha egy nép nem képes a belső megújulásra, hogy JOBBÁ és NEMESEBBÉ váljon, akkor megérett a pusztulásra”. Őseink példája nyomán mi is fogjunk össze, s okos szereposztással ki-ki – szívvel-lélekkel – végezze el azt a rész-munkafeladatot, amihez a legjobban ért, s segítsük egymást, s akkor nem kétlem, hogy a MINDENHATÓ is megsegíti a mi érdemes NEMZETÜNKET.

Felhasznált irodalom:

- 1.) ACZÉL József: „Szittyá-görög Eredetünk”, Garfield (USA), 1975.
- 2.) ÁRKAY László: „A Kárpát-medence Népbiológiája”, Montreál, 1982.
- 3.) ANONYMUS: „Gesta Hungarorum”, Buda, 1200 „táján”.
- 4.) BADINYI JÓŠ Ferenc: „The Sumerian WONDER”, BsAs, 1974.
- 5.) R.BAKOS IBOLYA: „ŐSEINK nyomában Közép Ázsiában”, Bern, 1983.
- 6.) BAKTAY Ervin: „A világ tetején”, Budapest, 1934.
- 7.) BARÁTH Tibor: „A Magyar Népek Őstörténete”, Montreál, 1973-1975.
– „Tájékoztató az újabb magyar őstörténeti kutatásokról”, Montreál, 1973 – „Early Hungarians”, Montr, 1977 – „A Magyar Őstörténet TÉTELEINEK újabb megvilágítása”, Montr, 1977.
- 8.) BARÁTHOSI BALOGH Benedek: „Szumirok”, BsAs, 1973.
- 9.) BÁRCZY Zoltán: „Töprengések a Hazáról”, megjelent a Szittyakürt 1984. XII–1985 II.-i számaiban.
- 10.) BENDEFY László: „A magyarság kaukázusi őshazája”, Budapest, 1942.
- 11.) BENĚSCH Kurt: „Auf den Spuren grosser Kulturen”, Gütersloh Németország, 1955.
- 12.) BENICZKY Gyula: „A besenyők SUR törzsének történelme”, Köln, 1959.
- 13.) BÉCSI Képes Krónika. „Magyarország története képekben” Budapest, 1971.
- 14.) BÉL Mátyás: „Hungáriából Magyarország felé”, Berlin-Budapest 1984.
- 15.) BOBULA Ida: „Kétezer magyar név sumir eredete”, Montreal, 1970.
- 16.) E.A.BUDGE: „Egyptian ideas of the future Life”, „Book of the Dead” London, 1899.
- 17.) CERAM C.W. „Götter, Gräber und Gelehrte”, Hamburg, 1949, – „Entdeckung des Hethiter-Reichs”, Klagensfurt, 1955.
- 18.) CSOBÁNCZY Elemér: „Ősturanok”, Garfield, 1963.
- 19.) CSÓKE Sándor: „A sumér ősnyelvtől a magyar élőnyelvig”, New York, 1969., „Sumér-magyar összehasonlító nyelvtan” BsAs, 1972., – „Szumir-magyar egyeztető szótár” BsAs, 1973., „A szlovák nyelv ragozó nyelv” Eberstein, 1976., – „Három Tanulmány”, Eberstein, 1977–78., „Thee Sumerian and Ural-Altaic elements in the old Slavic language”, München, 1979.
- 20.) DISSELHOFF H. Dieter: „Geschichte der altamerikanischen Kulturen”, München, 1967.
- 21.) Dörmötör Tekla: „A magyar nép hiedelem világa”, Budapest, 1981.
- 22.) DUCZ László: „A közöttünk élő TURUL madár”, Budapest, 1987.
- 23.) ENDREY Antal: „Sons of Nimrod” Melbourne, 1975. „Hungarian History” Melb. 1978–1981 (Három kötetben ...)

- 24.) ERDÉLYI István: „Az avarság és KELET a régészeti tükrében”, Budapest 1982.
- 25.) ÉRDY Miklós: „The Sumerian–Ural–Altaic–Magyar Relations”, New York 1974.
- 26.) FARKAS J.Gy.: „Der Műnehner Kodex”, Wiesbaden, 1958.
- 27.) FEHÉR M(átyás) Jenő: „Középkori magyar inkvizíció” BsAs, 1968.,–„A korai avar kagánok” BsAs 1972.,–„Az avar kincsek nyomában”BsAs,1972.,–„Ósmagyarok és Vikingek” BsAs 1973.
- 28.) FITZ Jenő: „Pannónok évszázada”, Budapest, 1982.
- 29.) GALGÓCZY János: „A szumir kérdés” New York,1968.
- 30.) GINDER P.: „Der Ursprung des ungarischen Volkes”, Heidelberg 1968.
- 31.) GOSZTONYI Kálmán: „Összehasonlító szumér nyelvtan”, Paris, 1975.
- 32.) GÖTZ László: „Keleten kél a Nap”, St.Pölten 1981.
- 33.) HALLAY István: „Anonymus 900 év távlatából”, Toronto, 1969.
- 34.) IPOLYI ARNOLD: „Magyar Mythológia” – újra kiadva–BsAs 1977. (1.kiadása 1846).
- 35.) KANDRA Kabos: „Magyar Mythológia”,Eger–1897.–újra kiadva San Francisco 1978.
- 36.) KELLNER Herrman: „Und die Bibel hat doch Recht”, Düsseldorf, 1955.
- 37.) KÉZDY–VÁSÁRHELYI Zoltán: „A magyarok útja Indiától Pannóniáig”,M.T. Szemle 1966.
- 38.) KOMJÁTHY István: „Mondák könyve”, Budapest, 1955.
- 39.) KÓSA Barna: „Magyar,Matsar,Mazar,Mazr”,Keleti Figyelő, 1961.
- 40.) LÁSZLÓ Gyula:„Steppenvölker und Nomaden”, Herrsching (Németország),1970.,–„Őstörténetünk legkorábbi szakaszai” Budapest, 1971, – „Vértesszőlőstől Pusztaszerig” Bp.,1974., „A kettős honfoglalás”, Bp ,1978.,„Emlékezzünk régiekről”, Bp. 1979.
- 41.) LENGYEL Dénes:„Régi magyar mondák”, Bp., 1972.
- 42.) LUKÁCSY Kristóf: „A magyarok ősei, hajdankori nevei és lakhelyei”, Kolozsvár, 1870.
- 43.) Magyar Adorján: „A lelkiismeret tükre”, Svájc, „DUNA-kiadás”,1975 –„Élméletem ősműveltségünkről”, dtó, 1978.
- 44.) MOLNÁR József—SIMON Gyöngyi:„Magyar nyelvemlékek”, Bp. 1980.
- 45.) NAGY Sándor: „A magyar nép kialakulásának története”,BsAs 1968.,–„The forgotten cradle of the Hungarian culture”,Toronto, 1973.
- 46.) NÉMETH Gyula: „Attila és húnjai”, Bp 1940.
- 47.) NOVOTNY Elemér: „Sumér=magyar”, Svájc, „DUNA”-kiadásban, 1977.
- 48.) ORBÁN Árpád:„Déli magyar őshaza”,Garfield, 1975.
- 49.) PADÁNYI Viktor:„Dentu Magyaria”, BsAs 1963.

- 50.) PÁLFI Károly: „A magyar nemzet őstörténete és a zsidóság”, Garfield, 1969.
- 51.) RIMANÓCZY László: „Az elveszelytett turáni örökség”, Ausztrália, 1966.
- 52.) SCHREIBER H.: „Die Hunnen”, Düsseldorf, 1976.
- 53.) SOMOGYI Zoltán: „A MAGYAR ŐSTÖRTÉNELEM – DIÓHÉJBAN”, NOKOMIS(USA), 1992
- 54.) SZENTIVÁNYI Rezső: „Bábelről Pannóniáig”, Baltimore(USA) 1962.
- 55.) SZILVAY Gyula: „A besenyők történelme” BsAs, 1976.
- 56.) SZÖLLŐSY Sándor: „Őseink nyomában”, Düsseldorf, 1960–70.
- 57.) SZÖLLŐSY Zoltán: „Egyiptom turáni népe a hiksoszok”, A Nap Fiai, – 1976.
- 58.) THURÓCZY János: „A magyarok krónikája”, (Ausborg 1486) – újra kiadva Bp. 1978. Felhasznált irodalom
- 59.) TOLDY Ferencz: „A magyar költészet története ősidőktől Kisfaludy Sándorig”, Bp. 1867.
- 60.) TORMA Zsófia: „Szumér nyomok Erdélyben”, BsAs, 1972.
- 61.) TORONYI Etelka: „A Kárpáti medence a kultúrák bölcsője és a magyarok őshazája”, BsAs, 1974.
- 62.) TÖRÖK Sándor: „Településtörténet a Kárpát-medencében”, Garfield, 1973.
- 63.) VARGA Zsigmond: „Az ősmagyar mitológia SUMIR és URALtáji öröksége”, San Francisco, 1956.
- 64.) ZAJTI Ferenc: „Magyar évezredek”, Bp., 1939.
- 65.) ZAMAROWSKY Vojtech: „Kezdetben volt sumir.”, Pozsony, 1966.

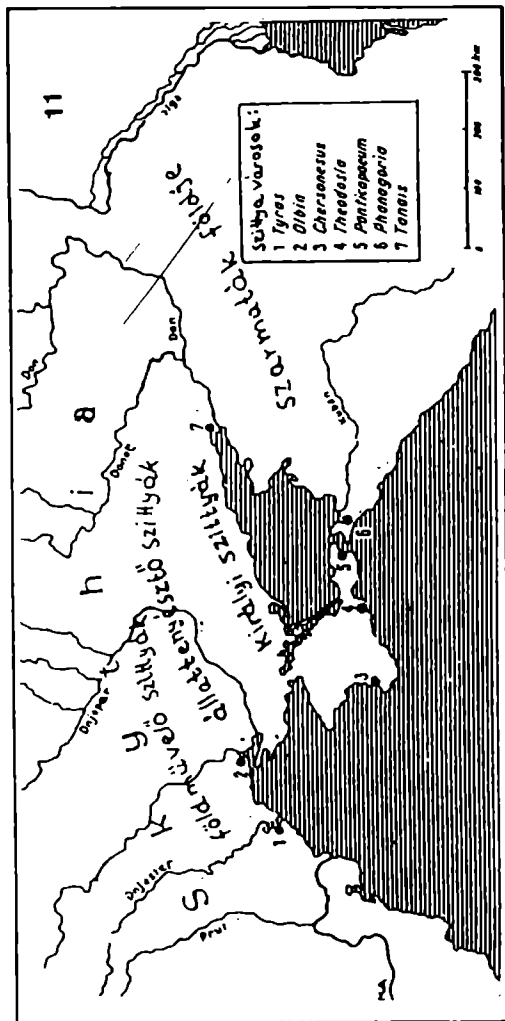
Ábrák, térképek jegyzéke:

Szövegvázlatok:

száma	oldal:	tárgya:
1.sz.	6	a Perzsa Birodalom
2.sz.	11	Kirajzások- vissza „Pannóniába”
3.sz.	13	Első földművelő lakosság Közép-Európában Kr.e. 3.000
4.sz.	20	A „Termékeny Félhold”
5.sz.	22	Turán
6.sz.	23	Magyar rovással készített emlékek
7.sz.	31	a HUN Birodalom
8.sz.	40	Áttekintő vázlat a Földközi tenger és India közötti ősi államokról.
9.sz.	63	Scythák
10.sz.	65	Magyarország legsűrűbben lakott tájai a bronzkor végén
11.sz.	83	Szittya őseink telephelyei a Kr.e. VII.sz.d.-tól

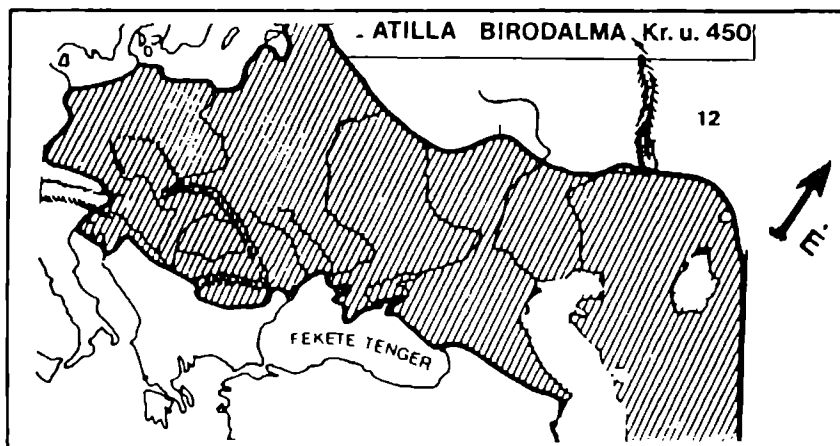
- 12.sz. 84 Attila Birodalma Kr.u. 450
 13.sz. 84 Baján nagykagan Birodalma Kr.u. 600
 14.sz. 85 Árpád nagyfejedelem Birodalma a X.sz. első éveiben
 15.sz. 86 az „Elsüllyedt Földrészek”-vázlata
 16.sz. 87 a „TAMANA”-kutatók tájékoztató térképe.

Függelék:



Útikalauz - hogy a KELET-ről - a Kr.e. VII. évszázadtól kezdődően sorra NYUGAT-ra igyekező magyarjékú néprészeinket szemmel követhessük a virágos PANNÓNIAba történt VISSZATÉRÉSÜNK útvonalán.

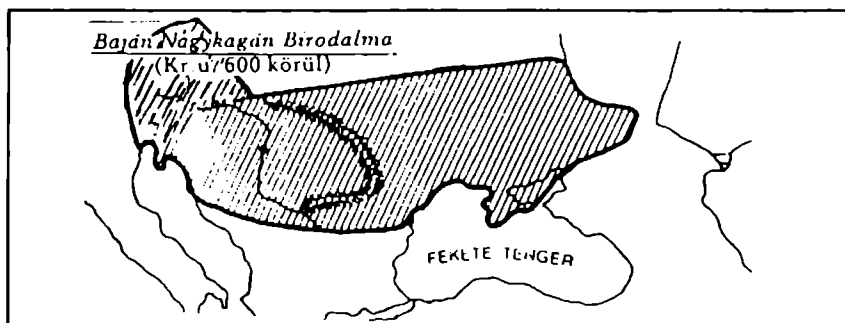
szittyá - őseinknek ama néprésze, amelyet HERODOTOS a Kr.e. V.szdban még valóban meglátogatott; ezeknek az ELSŐ hullámai már a Kr.e. VII. szdban beérkeztek a Kárpát-medencébe.



A HUNOK Kr. u. 375-ben érik el a Kárpátokat s alapítják meg ATTILA BIRODALMÁT.

A következő nagy HULLÁM

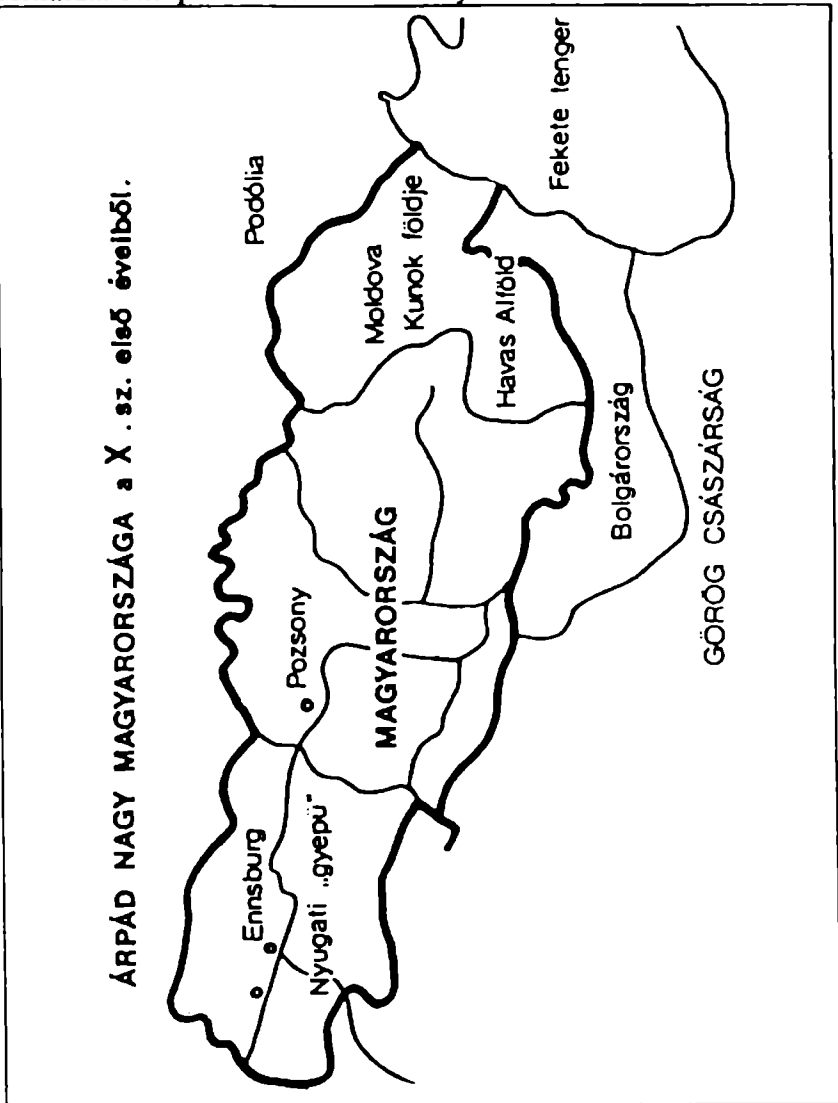
AZ AVAROK

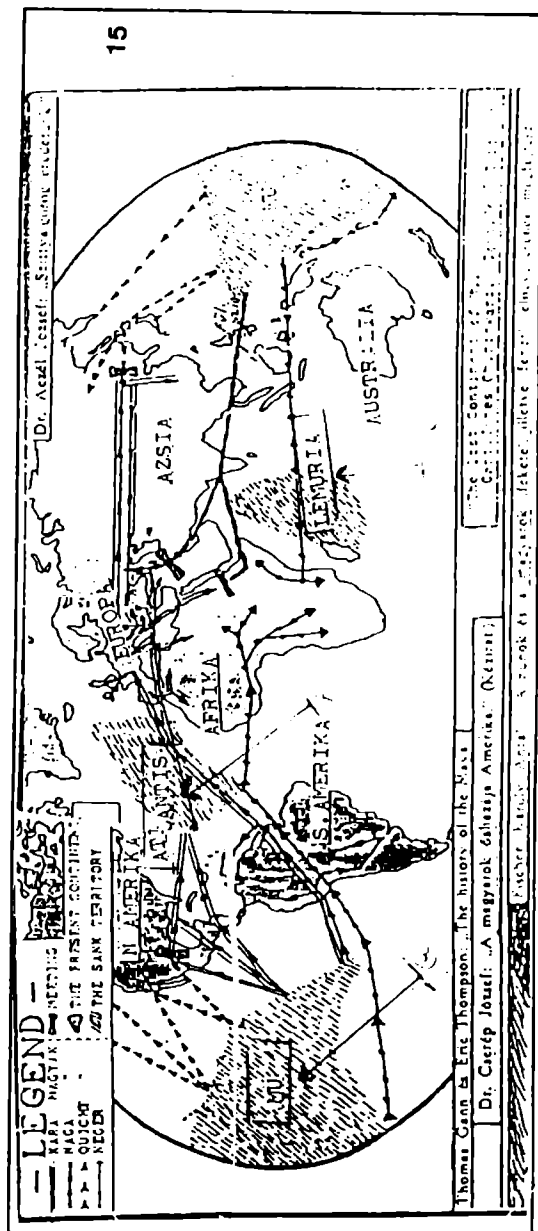


Kr.u. 558-568 megszállják az egész Kárpát-medencét s BAJÁN nagykagan megalapítja az AVAR BIRODALMAT (-bis 825...) -dann. die Provinz „Avaria” durch die Rö mer-um das Gebiet der Pro vinz „PANNONIA” ORIENS eingeschmolzen.” -beolvadnak a rómaiak „Pannónia” tartományába.

Fenti ábrázolások kitűnő összehasonlításokra adnak módot azokkal a furcsa (hamis) ábrázolásokkal, mint pl. a NAGY „Morva Birodalom”, vagy az u.n. „SAMOREich”-nek bemutatott néhány vármegye nagyságú- s még úgy sem összefüggő politikai képződmények-az utódállamok dicsőséges történelmi múltja „igazolására.”..

Eme történetírási turpisságok ellensúlyozására – NEKÜNK nincsen szükségünk tudománytalan mesterkedésekre: elég, ha a túloldalon bemutatott ÁRPÁD Birodalmat felvázoljuk – aminek a valóságosságát bármelyik nívósabb külföldi Történelmi Térképtalasz-ban – bárki – könnyen ellenőrizheti.





Hivatkozással A 67. olda-
lon megemlített más
„őshaza-elméletek”-re
ideiktatom az u.n.
„ELSÜLLYEDT FÖLDRE-
SZEK”-re vonatkozó,
-illetve a -mindenképpen
elgondolkoztató
„TAMANA”-kutatók
tájékoztató kis térképét:

a: „MU“

c: LEMURIA

KETTŐS NÉPNEVÜNK – a MAGYAR és HUNGÁR – eredete, ősisége és értelme

a Magyar Életért Mozgalom
pályázata díjnyertes munkája

Összeállította: Katona Sándor
Lektorálta: Kun-Hosszú Sándor

Kiadó:

Copyright © 1993 SOMOGYI ZOLTÁN

Mustang Kft. Tsz.: 93031
Felclős vezető: dr. Csák Máté igazgató